

جنت

تہ د تلو لاری

کتابتون
باور

لیکوال: عبدالهادی بن حسن
ژباړن: محمد ظاهر عمار

بسم اللہ الرحمن الرحیم

د کتاب خانگرنی:

عربی نوم:	الخصال الموجبة لدخول الجنة
پښتو نوم:	جنت ته د تلو لارې
ليکوال:	عبد الهادي بن حسن
ژباړن:	محمد ظاهر عمار
خپرنډوی:	حکمت خپرنډویہ ټولنه۔ جلال آباد
کمپوز:	جمال الدين "صالح"
چاپ شمېر:	۱۰۰۰ ټوکه
لومړی چاپ:	۱۳۹۱ هجري لمريز
دویم چاپ:	۱۳۹۲ هجري لمريز
درېیم چاپ:	۱۳۹۶ هجري لمريز

د ترلاسه کولو ځای:

حکمت کتاب پلورنځی، لاندینی پور، اسحاق زی مارکېټ، جلال آباد.

ارېکشمېرې: ۰۷۸۹۸۱۲۶۸۸ / ۰۷۷۴۴۹۵۸۶۵

Himatbook۲۰۱۰@yahoo.com

لیکچر

موضوع	مخ
خپلې خبرې	۱.....
د لیکوال خبرې	۲.....
۱... علم ترلاسه کول	۴.....
۲... د الله تعالی نومونه (اسماء حسنی) یادول	۶.....
۳... په اخلاص سره د توحید شاهدي ورکول	۱۳.....
۴... په پاک زړه د توحید کلیمه ویل	۱۷.....
۵... د توحید په عقیده وفات کېدل	۱۹.....
۶... د نېکیو پر وخت مړینه	۲۲.....
۷... قرآن کریم حفظ کول	۲۵.....
۸... آیت الکرسي لوستل	۳۱.....
۹... سورة الملک تلاوت کول	۳۲.....
۱۰... سورة الاخلاص لوستل	۳۳.....
۱۱... د تلاوت سجده کول	۳۵.....
۱۲... د مؤذن د اذان ځواب ورکول	۳۷.....
۱۳... ډېرې سجدې کول	۳۹.....
۱۴... پینځه وخته لمونځ کول	۴۲.....
۱۵... د سهار او مازیگر د لمونځونو پابندي کول	۴۳.....
۱۶... د ماسپښین له لمانځه مخکې او وروسته څلور رکعت له لمونځ کول	۴۸.....
۱۷... تر اوداسه وروسته دعاء کول	۴۹.....
۱۸... تر اودسه وروسته دوه رکعت نفل لمونځ کول	۵۰.....
۱۹... د زړه په توجه سره دوه رکعت له لمونځ کول	۵۱.....

- ۲۰... د سنت لمونځونو پابندي کول ۵۴
- ۲۱... د څانګې لمونځ کول ۵۵
- ۲۲... په جَمْعې سره لمونځ اداء کول ۵۶
- ۲۳... د رسول الله صلى الله عليه وسلم تابعداري کول ۶۰
- ۲۴... د صحابه کرامو رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ له ډلې سره اوسېدل ۶۱
- ۲۵... سلام رواجول ۶۴
- ۲۶... غصه قابو کول ۶۵
- ۲۷... سيد الاستغفار کلمه ويل ۶۷
- ۲۸... ريښتيا ويل ۶۸
- ۲۹... جوماتونه جوړول ۶۹
- ۳۰... له مور او پلار سره نېکي کول ۷۰
- ۳۱... د يتيم پالنه کول ۷۲
- ۳۲... قبول شوی حج اداء کول ۷۲
- ۳۳... روژه نيول ۷۴
- ۳۴... حياء او شرم ۷۵
- ۳۵... د ژبې او شرم ځای حفاظت کول ۷۶
- ۳۶... له حيواناتو سره ښه چلند کول ۷۷
- ۳۷... د الله تعالى وېره او ښه اخلاق ۷۸
- ۳۸... خوږې خبرې او په خلکو خوراک کول ۷۹
- ۳۹... د مصيبت پر وخت له صبر څخه کار اخيستل ۸۰
- ۴۰... پر وړندوالي صبر کول ۸۱
- ۴۱... د الله تعالى له وېرې ژړل ۸۲
- ۴۲... له لارې څخه ضرري شيان لرې کول ۸۳

- ۴۳... له خلكو څخه سوال نه كول ۸۳
- ۴۴... د الله تعالى په لاره كې جهاد كول ۸۴
- ۴۵... د الله جل جلاله په الوهيت، د محمد صلى الله عليه وسلم په پيغمبرۍ او ۸۹
- ۴۶... پر الله تعالى توكل او تعويد نه كول ۹۰
- ۴۷... د الله جل جلاله ذكر كول ۹۱
- ۴۸... تر لمانځه وروسته او د خوب پر وخت ذكر كول ۹۲
- ۴۹... د ناروغ پوښتنه كول ۹۴
- ۵۰... له ورونو او دوستانو سره ملاقات كول ۹۴
- ۵۱... په راكړه وركړه او قرض اداء كولو كې نرمي كول ۹۵
- ۵۲... له كبر، غلا او پور څخه خلاصېدل ۹۶
- ۵۳... د خپل مال په ساتنه كې مړ كېدل ۹۶
- ۵۴... ايمان او نېك عمل ۹۷
- ۵۵... تقوى ۹۸
- ۵۶... د الله جل جلاله او رسول صلى الله عليه وسلم اطاعت كول ۹۹
- ۵۸... د الله جل جلاله پر دين استقامت ۱۰۰
- ۵۹... غوره اخلاق ۱۰۱
- ۶۰... جگړه نه كول ۱۰۲
- ۶۱... ښځه چې لاندې كارونه وكړي، جنت ته ځي ۱۰۲
- ۶۲... د لورگانو او خويندو روزنه كول ۱۰۲
- ۶۳... د اولادونو پر مړينه صبر كول ۱۰۳
- ۶۴... پر ناروغۍ صبر كول ۱۰۴
- شپږ غوره خويونه ۱۰۵
- څلور غوره ځانگړتياوې ۱۰۶

بسم الله الرحمن الرحيم

خپلې خبرې

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، حمداً کما ینبغي لجلال وجهه وعظیم سلطانه و الصلاه والسلام علی عبده ورسوله وحبیبه، نبینا محمد و علی آله وصحبه وسلم.

حقیقت دا دی چې پر دې خاورینه ځمکه د انسان د پیدایښت تر ټولو لوی هدف د الله جَلَّ جَلَالُهُ عبادت کول دي، الله جَلَّ جَلَالُهُ فرمایي:

(وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ) (الذاریات: ۵۶)

یعنې: ما پېریان او انسانان یواځې د دې لپاره پیدا کړي دي چې زما عبادت وکړي.

نو انسان ته ښایي چې پر دغه حقیقت ځان پوه کړي او د رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ په طریقه د الله جَلَّ جَلَالُهُ عبادت وکړي او په همدې سره د الله جَلَّ جَلَالُهُ تر ټولو غوره نعمت یعنې جنت هم ترلاسه کړي.

له همدې امله ما هم جنت ته د خپلو هېوادوالو د هڅولو په خاطر دا کتاب وژباړه ترڅو جنت ته د تلو تر ټولو لږ لارې او اسانه لارې وپېژنې، پرې روان شي او عمل پرې وکړي، ان شاء الله.

له الله جَلَّ جَلَالُهُ نه سوال کوم چې دا نېمگړې هڅه مې قبوله او اخرت مې پرې ښایسته کړي.

په پای کې له درنو لوستونکو هیله کوم چې په خپلو دعاگانو کې مې یاد کړي او که د کتاب د لوستلو پرمهال کومه نېمگړتیا په نظر ورغله؛ نو ما دې ترې خبر کړي.

محمد ظاهر عمار

باور کتابتون

د ليکوال خبرې

إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ، نَحْمَدُهُ وَنُسْتَعِينُهُ، مَنْ يَهْدِهِ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ، وَمَنْ يَضِلَّ فَلَا هَادِيَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، أَمَا بَعْدُ!

الله تعالى فرمايي:

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُمْ مُسْلِمُونَ) (آل عمران: ۱۰۲)

ژباړه: ای مؤمنانو! له الله تعالى نه داسې ووېرېږئ لکه څنگه چې له هغه نه دوېرېدو حق دی او تاسې ته دې مرګ رانسي، مګر په داسې حال کې چې تاسې مسلمانان اوسئ.

(يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا) (النساء: ۱)

ژباړه: ای خلکو! له خپل هغه رب نه ووېرېږئ چې تاسې يې له يوه تن څخه پيدا کړئ او له هماغه څخه يې د هغه جوړه پيدا کړه او له دې دواړو نه يې په نړۍ کې ډېر نارينه او ښځې خواره کړل، له هغه الله تعالى نه ووېرېږئ چې د هغه په وسيله تاسې يو له بل نه خپل حقوق غواړئ او د خپلولي او پيوندونو له غوځولو نه ډډه وکړئ، باور ولرئ چې الله تعالى پر تاسې څارونکی دی.

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَ قُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ۖ يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَ
يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۗ وَ مَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَ رَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا ۝)
(الاحزاب: ۷۰-۷۱)

ژباړه: ای مؤمنانو! له الله تعالى نه ووېرېږئ او سمه خبره کوئ، الله تعالى به ستاسې عملونه در سم کړي او ستاسې له گناهونه څخه به در تېر شي او هر څوک چې د الله تعالى او د هغه د رسول اطاعت وکړي؛ نو هغه لوی برياليتوب ترلاسه کړ.

له ثناء او ستاینې وروسته؛ حقیقت دا دی چې تر ټولو غوره کلام د الله تعالى کلام دی او تر ټولو غوره تگلاره د محمد ﷺ تگلاره ده او تر ټولو بده خبره (په دین کې) د نویو شیانو رامنځته کول دي او (په دین کې) هر نوی شی بدعت دی او هر بدعت گمراهي ده او هره گمراهي دوزخ ته رسوونکې ده.

درنو لوستونکو! په دې کتاب کې مې د یادونې، هڅونې او مسؤلیت اداء کولو په خاطر جنت ته د رسېدو هغه لارې چارې او اعمال په گوته کړي دي چې که څوک پرې غور وکړي او په پاک زړه پرې عمل وکړي؛ نو گټې به یې ورته له ورايه څرگندې شي، انشاء الله تعالى.

یوازې الله تعالى د دې وړ دی چې کومک ترې وغوښتل شي او ښېگنه او توفیق هم د هماغه په لاس کې دي؛ نو همدغه حي او قیوم ذات ته دعاء کوم چې دا کتاب راته په ژوند کې گټور ثابت کړي او د قیامت پر ورځ مې پرې د ښکیو تله را درنه او د دغه کتاب لیکل را څخه قبول کړي او د دې په وجه زما گناهونه وښي او درجې راته پرې لوړې کړي، په همدې ډول دعاء کوم چې دغه کتاب د ټولو مسلمانانو لپاره گټور وگرځوي.
(انه سمیع مجیب).

۱ ... علم تر لاسه کول

له ابوهريره رَضِيَ اللهُ عَنْهُ نه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:
 ((وَمَنْ سَلَكَ طَرِيقًا يَلْتَمِسُ فِيهِ عِلْمًا، سَهَّلَ اللَّهُ لَهُ بِهِ طَرِيقًا إِلَى الْجَنَّةِ...))
 ژباړه: او څوک چې پر داسې يوه لاره روان وي چې علم پرې تر لاسه کوي،
 الله تعالى به ورته د دې کار له امله د جنت لاره آسانه کړي.
 (مسلم: ۲۶۹۹)

رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ په دې حديث کې د دې خبرې يادونه کړې چې د
 علم تر لاسه کول داسې يوه لاره ده چې د هغې له امله انسان لوړو درجو ته
 پورته کېږي او د پرهيزگارانو مقام تر لاسه کوي.

دا له دې امله چې علم الله تعالى ته د رسېدو تر ټولو لنډه لاره ده، ځکه نو
 هر څوک چې د علم پر لاره روان وي او انحراف ورڅخه ونه کړي، ژر تر ژره
 او په لنډه لاره الله تعالى او جنت ته رسېږي او په دنيا او آخرت کې ټولې
 هغه لارې ورته آسانېږي چې بنده پرې جنت ته ځي.

له دې نه معلومه شوه چې د الله جل جلاله د پېژندنې او د هغه د رضا او
 نږدېوالي تر لاسه کولو يوازېنۍ لاره هغه گټور علم دی چې الله تعالى خپلو
 پېغمبرانو ته ورکړی و، هغوی يې پرې استولي او ورسره يې خپل کتابونه هم
 نازل کړي وو؛ ځکه نو همدا علم دی چې د ناپوهۍ او شکونو په تيارو کې د
 هدايت نور گرځي.

په دې حديث کې چې د علم د لټون لپاره د کومې لارې يادونه شوې، په
 هغې کې حقيقي او معنوي دواړه لارې شاملې دي، حقيقي په دې معنا چې
 د علماوو غونډو ته ورتلل او له هغوی سره کېناستل او معنوي په دې معنا چې
 علم بيا بيا تکرارول، مطالعه کول او په يادو يادول.

له انس رَضِيَ اللهُ عَنْهُ نه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: کله چې د جنت پر باغونو تېرېږئ؛ نو ميوې ترې را ټولوي، صحابه کرامو رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ پوښتنه وکړه: اى د الله رسوله! د جنت له باغونو څخه څه شى مراد دی؟

رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: د الله تعالى د ذکر حلقې. (ترمذي: ۳۵۱۰) د دې حديث مطلب دا دی، کله چې د ذکر او علم پر حلقو تېرېږئ؛ نو هلته کېنئ، ترڅو اجر عظيم (لوی اجر) او جنت نعيم (له نعمتونو ډک جنت) ترلاسه کړئ. په پورته حديث کې ذکر او د ذکر په حلقو کې کېناستلو ته هڅونه شوې، همدارنگه د ذکر د لفظ مطلق استعمال شوی دی او له ذکر څخه هر هغه ذکر مراد دی چې د الله تعالى د يادونې سبب کېږي، لکه د قرآن کریم تلاوت، د علم مجلس او تسبیح او تحليل يعنې سبحان او ((لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ)) ويل.

عبد الله بن عمر رَضِيَ اللهُ عَنْهُ فرمايي: له رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ څخه مې وپوښتل: اى د الله رسوله! د ذکر د مجالسو گټه څه ده؟ رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: د ذکر د مجالسو گټه جنت دی! (احمد: ۶۶۵۱)

په دغه حديث کې هم د علم ترلاسه کولو ته هڅونه شوې، هغه چې هر چاته ښکاره ده. له همدې امله هر انسان ته ښايي چې د علم لاس ته راوړلو لپاره ملا وتړي او له خپل وخت څخه گټه پورته کړي، په ځانگړې توگه ځوانان بايد مخکې له دې نه چې په نورو کارونو کې مشغول شي، د علم د لاس ته راوړلو کوښښ وکړي؛ ځکه په ځوانۍ کې علم ژر او ښه زده کېږي. دا خبره هم بايد څرگنده وي چې علم ترلاسه کول تر ټولو مهم او لوی عبادت دی، ځکه نو پاک نيت او اخلاص پکې ډېر ضروري دی.

له ابوهريره رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې نبی کریم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:
 څوک چې داسې يو علم زده کوي چې د الله تعالى رضاء پرې حاصلېږي؛
 خو نوموړی يې د دې لپاره زده کوي چې دنيا پرې لاس ته راوړي؛ نو د
 قيامت پر ورځ به د جنت بوی هم ور ونه رسېږي.
 (ابوداؤد: ۳۶۶۴)

په دې حديث کې سخت وعيد (رتنه) راغلې او خان ورڅخه ساتل گران
 ښکاري؛ ځکه د علم ترلاسه کولو لپاره اخلاص پېدا کول سخت کار دی او له
 دې سختۍ سره مقابله کوونکي خلک هم کم دي او دا چې له بدې څخه په
 امن پاتې کېدل او نېکي کول يواځې د الله تعالى په توفيق سره کېږي.
 له الله تعالى څخه د داسې گټور علم د ترلاسه کولو سوال کوو چې له رسول
 الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ څخه را پاتې دی او بنده پرې جنت ته رسېږي.
 آمين يا رب العالمين.

۲ ... د الله تعالى نومونه (اسماء حسنی) يادول

له ابوهريره رَضِيَ اللهُ عَنْهُ نه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:
 ((اِنَّ لِلّٰهِ تِسْعَةً وَتِسْعِينَ اِسْمًا مِّائَةً اِلَّا وَاحِدًا، مَنْ اَخْصَاهَا دَخَلَ الْجَنَّةَ.))
 بې له شکه چې الله تعالى يو کم سل يعنې نهه نوي (۹۹) نومونه لري، چا چې
 هغه ياد کړل، جنت ته به داخل شي. (بخاري: ۲۷۳۶، مسلم: ۲۶۷۷)
 دا يو ډېر جليل القدره حديث دی او جلال او عظمت يې د دې خبرې
 دليل دی چې د نبوت له خزاني څخه صادر شوی دی.
 دغه حديث په حقيقت کې يوه لويه علمي خزانه ده، څوک چې پرې پوه
 شي او په زده کړه او ترلاسه کولو کې يې مشغول شي، ډېره گټه به لاس ته
 راوړي او څوک چې ترې محروم شو، هغه ريښتینی محروم دی.

دا له دې امله چې د يوه علم د مقام او مرتبې ارزښت د هغې په هدف او گټې پورې اړه لري او په دې کې هېڅ شک نشته چې د دې علم (اسماء حسنی يادولو) هدف او گټه تر ټولو لويه ده.

د دې علم لنډه معنا دا ده چې له الله جل جلاله پرته بل هېڅ ريښتيني معبود نشته، هغه د ټولو مخلوقاتو پالونکی او د آسمانونو او ځمکې هست کوونکی دی او همدغه الله تعالی حق او مبین (ښکاره) ذات دی چې د ټولو کمالی صفاتو خاوند او له هر عیب او نقصان او تشبیه او تمثیل څخه پاک دی.

د الله تعالی د اسماء او صفاتو علم د مرتبې په اعتبار لوړ، د ذخيرې په اعتبار اشرف او د ذکر په اعتبار تر ټولو غوره علم دی، د هغې په پوهېدو کې خان مشغولول او د هغې په اړه بحث او مذاکره کول؛ د لویو هدفونو د ترلاسه کولو وسیله ده او کوم بنده چې دغه هدفونه ترلاسه کړي؛ نو په ریښتیا چې د الله تعالی له لورې یې غوره والی ترلاسه کړې ده.

د الله تعالی ټول نومونه ښایسته دي او د غوره والي وروستي حد ته رسېدلي، د دې نومونو غوره والی له دې امله دی چې هغه د الله تعالی په پوره او لویو صفاتو دلالت کوي، هغه چې هېڅ عیب او نقصان پکې نشته او د غوره والي یو دلیل یې دا هم دی چې الله تعالی ته خوښ دي او هغه بنده هم الله تعالی ته خوښ دی چې دغه نومونه خوښوي او یادوي یې او الله تعالی دا هم خوښوي چې بندگان یې د دې نومونو په وسیله را وېولي او دعاء ترې وغواړي.

په پورته حدیث کې د (احصاء) ټکی راغلی چې د یادولو په معنا دی او څو معناوې لري:

لومړنۍ معنا یې دا ده چې د الله تعالی دغه نومونه وشمېرل شي، لکه په قرآن کریم چې راځي:

(وَ أَخْطَى كُلَّ شَيْءٍ عَدَاً) (الجن: ۲۸)

ژباړه: او هر یو شی یې په شمار شمېرلی ایښی دی.

دویمه معنا یې دا ده چې د هنې په معناگانو او مفهوم کې ژور فکر وشي.

درېیمه معنا یې دا ده چې د هنې په وسیله له الله جل جلاله څخه دعا،

وغوښتل شي، لکه چې الله تعالی فرمایي:

(وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا) (الاعراف: ۱۸۰)

ژباړه: الله تعالی د غوره نومونو مسحق دی، هغه په همغه غوره نومونو سره را وبولی.

د را بللو هم دوه معناوې دي:

۱_ په ستاینه او عبادت کې را بلل

۲_ په حاجت او غوښتنه کې را بلل

په حاجت او غوښتنه کې د را بللو مقصد دا دی چې د الله تعالی له اسماء او

صفاتو څخه په یوه مناسب نوم له هغه څخه سوال وشي، لکه چې وویل شي:

ای الله! ماته بښنه وکړه او توبه مې قبوله کړه، ځکه بې له شکه چې ته

بښوونکی او توبه قبلوونکی یې، ای الله! ماته له خپل لوري بښنه وکړه او پر ما

رحم وکړه، ځکه ته بښوونکی او مهربان یې، ای الله! بېشکه چې ته بښنه کوې

او بښنه خوښوي؛ نو ماته بښنه وکړه، ای الله! ماته شفاء رانصیب کړه، ځکه

همدا ته شفاء ورکوونکی یې او داسې نور...

دا د را بللو هغه ډول دی چې د بندگانو زړونه د الله تعالی پر وړاندې د

هڅېدنې، عاجزۍ او سر ټیټولو له جذباتو ډکوي، الله تعالی فرمایي:

(وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ) (المؤمن: ۶۰)

ژباړه: او ستاسې رب وایي: ما را وبولی، زه به ستاسې دعاگانې قبولې کړم.

په دې آيت کې الله تعالى دعاء او را بللو ته عبادت ويلي او په يوه بل آيت کې يې ورته دين ويلي، الله تعالى فرمايي:

(فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ) (المؤمن: ۱۴)

ژباړه: (نو اې رجوع کوونکو!) هماغه الله را وبولئ د هغه لپاره د خپل دين په خالص گرځولو سره.

له نعمان ابن بشير رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: «الدُّعَاءُ هُوَ الْعِبَادَةُ».

ژباړه: دعاء عبادت دی او بيا رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دغه آيت تلاوت کړ:

(وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دُخْرَيْنَ) (المؤمن: ۶۰)

ژباړه: او ستاسې رب وايي: ((ما را وبولئ، زه به ستاسې دعاگانې قبولې کړم، کوم کسان چې په غرور کولو سره زما له عبادت نه مخ اړوي، هغوی به هرومرو ذليل او خوار دوزخ ته ور ننوځي.))

د دې خبرې يو مثال د رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دغه وينا هم ده چې فرمايي: ((الْحَجُّ عَرَفَةُ)) يعنې حج په حقيقت کې پر عرفات غونډۍ درېدل دي.

حج داسې يو عبادت دی چې د خپل لوی شان له امله په ټولو عبادتونو کې جامع عبادت دی، په داسې حال کې چې بل عبادت دومره جامع نه دی، ځکه نو د حج ترسره کولو غوښتنه دا ده چې انسان پر الله تعالى توکل وکړي، د هغه پر لور متوجه شي، د هغه د نعمتونو هيله او له عذاب څخه وېره ولري او دغه کارونه د زړه په توجه سره وکړي او همدې ته د زړه عبادتونه وايي. د حج يوه غوښتنه دا هم ده چې انسان په ژبه د الله تعالى تسبيح، تمجيد او تحميد ووايي، د هغه پاکوالي بيان کړي او دعاء او زاری ورته وکړي.

په همدې توگه حج بدني غوښتنې هم لري او هغه دا چې انسان د الله تعالى پر وړاندې عاجزي وکړي، د نېکۍ کولو او له بدۍ څخه د بچ کېدلو ټول توفيق د هغه له لورې وېولي، ځکه انسان له هغه پرته بل مرسته کوونکي نه لري؛ نو له همدې امله دغه دعاء (حج) د عبادت د ټولو ډولونو درلودونکې دی.

د الله تعالى د را بللو عبادت دا غوښتنه کوي چې بنده د الله تعالى د نومونو له غوښتنو سره سم د هغه عبادت وکړي، دغه نومونه بايد د هغه پر ښکاره او پټې بندگۍ اغېز ولري، له همدې امله کله چې انسان پر دې پوه شي چې الله تعالى علیم (پوه)، بصیر (لېدونکي) او سمیع (اورېدونکي) دی او په دې هم پوه شي چې په ځمکه او آسمانونو کې هېڅ شی له هغه څخه پټ نه دی او هغه د زړونو پر پټو خبرو او د سترگو په خیانت هم پوهېږي؛ نو د دې پایله به دا شي چې انسان به خپله ژبه، د بدن نور غړي او زړه له ټولو هغو شیانو وساتي چې الله تعالى پرې خپه کېږي.

پورتنۍ خبره ډېر پراخه مفهوم لري، څوک یې چې حق پرځای کړي، لویه شتمني به ترلاسه کړي او په خلکو کې به تر ټولو ډېر شتمن وي.

له همدې امله هر مسلمان چې د خپل خان خیر غواړي، ورته پکار ده چې تر خپله وسه د الله تعالى د اسماء او صفاتو پوهه ترلاسه کړي او دغه خبره مهمه نېکې وگنې او پر نورو شیانو ورته د لومړیتوب حق ورکړي ترڅو خیر او ښېگڼه ترلاسه کړي.

څوک چې پر دغه خبره فکر او غور وکړي، ورته څرگنده به شي چې دغه علم څومره ضروري او گټور دی؟

یادونه: پر دې خبره پوهېدل پکار دي چې د الله تعالى د نومونو څه خاص شمېر معلوم نه دی او په قرآن او حدیثو کې چې څومره نومونه یاد شوي، له هغې پرته نور نومونه هم شته چې یوازې الله تعالى ته معلوم دي.

عبد الله بن مسعود رَضِيَ اللهُ عَنْهُ له رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ څخه روايت كوي چې ويې فرمايل:

كله چې په يوه بنده غم او اندېښنه راشي او دا دعاء ووايي چې:
 ((اللَّهُمَّ إِنِّي عَبْدُكَ ابْنُ عَبْدِكَ ابْنُ أَمَتِكَ، نَاصِيَتِي بِيَدِكَ، مَاضٍ فِي حُكْمِكَ، عَدْلٌ فِي قَضَائِكَ، أَسْأَلُكَ اللَّهُمَّ بِكُلِّ اسْمٍ هُوَ لَكَ، سَمَّيْتَ بِهِ نَفْسَكَ، أَوْ أُنْزَلَتْ فِي كِتَابِكَ، أَوْ عَلَّمْتَهُ أَحَدًا مِنْ خَلْقِكَ، أَوْ اسْتَأْثَرْتَ بِهِ فِي عِلْمِ الْغَيْبِ عِنْدَكَ، أَنْ تَجْعَلَ الْقُرْآنَ رَبِيعَ قَلْبِي، وَنُورَ صَدْرِي، وَجَلَاءَ حُزْنِي، وَذَهَابَ هَمِّي.))

ژباړه: اى الله! زه ستا بنده يم، ستا د بنده زوى يم، ستا د وينځې زوى يم، زما تندى ستا په لاس كې دى، ستا حكم پر ما نافذ دى، زما په اړه ستا پرېكړه پر عدل ولاړه ده، اى الله! ستا په هر هغه نوم چې ته يې لرې، هغه چې تا پرې خان نومولى يا دې په خپل مخلوق كې يوه چاته ور بنودلى، يا دې په خپل كتاب كې نازل كړى او يا دې په خپل غيبي علم كې له خان سره ساتلى، په دې ټولو درڅخه سوال كوم چې قرآن كريم زما د زړه سپرلى، د سينې رڼا او د غمونو لمنځه وړونكى وگرځوه.

نو په دغې دعاء سره به يې الله تعالى غمونه ورڅخه لرې كړي او په بدل كې به يې پرې خوښي راوړي. يوه تن وويل: اى د الله رسوله! آيا موږ دا دعاء زده نه كړو؟ رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:

ولې نه، هر اورېدونكى بايد دا دعاء زده كړي. (احمد: ۳۷۱۲، حاكم ۵۰۹/۱)
 په دې حديث كې دا خبره چې وايي: "په هغه نوم چې تا په خپل غيبي علم كې له خان سره ساتلى" د دې خبرې دليل دى چې د الله تعالى نومونه له (۹۹) څخه ډېر دي او ځينې نومونه او صفتونه داسې دي چې له خان سره

يې په علم غيب کې ساتلي او بل هېڅوک پرې نه پوهېږي. (شفا،
العليل: ۲/۷۵۸)

پاتې شوه د رسول الله ﷺ دا خبره چې فرمايي:
((إِنَّ لِلَّهِ تِسْعَةً وَتِسْعِينَ اسْمًا مِائَةً إِلَّا وَاحِدًا، مَنْ أَحْصَاهَا دَخَلَ الْجَنَّةَ.))
يعني: د الله تعالى يو کم سل نومونه دي، چا چې هغه ياد کړل، جنت ته
داخلېږي؛ نو له دې خبرې څخه دا نه معلومېږي چې د الله تعالى نومونه دې
حتماً (۹۹) وي او بس، ځکه که چېرته د (۹۹) نومونو د انحصار خبره وای؛ نو
د حديث عبارت بايد داسې وای:

«إِنَّ أَسْمَاءَ اللَّهِ تِسْعَةً وَتِسْعِينَ اسْمًا، مَنْ أَحْصَاهَا دَخَلَ الْجَنَّةَ.»

يعني: د الله تعالى نهه نوي (۹۹) نومونه دي، چا چې ياد کړل، جنت ته
داخلېږي؛ نو په دې صورت کې به د حديث مطلب دا وای چې د دې شمېر
نومونو شان او عظمت دا دی چې د هغې يادونکی جنت ته ځي، له همدې
امله د ((مَنْ أَحْصَاهَا)) جمله د ما قبل جملې لپاره مکمله (پوره کوونکې)
جمله ده او مستقلة نه ده او د دې مثال داسې دی لکه چې څوک ووايي: له
ما سره سل (۱۰۰) روپۍ دي چې ما د صدقې لپاره بېلې کړي دي، اوس نو
دا لازمه نه ده چې له هغه سره به له (۱۰۰) روپو پرته نورې روپۍ نه وي.

له رسول الله ﷺ څخه هم په کوم صحيح حديث کې د نومونو او
صفاتو ټاکلی شمېر ثابت نه دی او هغه حديث چې د نومونو شمېر پکې
معلوم ښوول شوی، ضعیف دی.

هوښیارانو ته همدومره خبره کافي ده، و الله اعلم.

۳... په اخلاص سره د توحید شاهدي ورکول

له معاذ بن جبل رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ څخه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایل:

((مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خَالِصًا مِنْ قَلْبِهِ، دَخَلَ الْجَنَّةَ)).

څوک چې د زړه له اخلاصه د دې خبرې شاهدي ووايي چې له الله تعالى پرته بل ریښتینی معبود نشته، جنت ته داخلېږي. (مسلم ۲۳۶/۵)

د زړه له اخلاصه د توحید گواهي ورکول په دې معنا دي چې هغه باید له هر ډول دوکې او شهرت غوښتنې څخه پاک او د زړه په یقین سره وي او زړه یې له دې کبله یاد کړ چې هغه د ټولو کارونو د ارزښت معیار دی. رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمایي:

((أَلَا وَإِنَّ فِي الْجَسَدِ مُضَغَةً، إِذَا صَلَحَتْ، صَلَحَ الْجَسَدُ كُلُّهُ، وَإِذَا فَسَدَتْ، فَسَدَ الْجَسَدُ كُلُّهُ، أَلَا وَهِيَ الْقَلْبُ)).

ژباړه: خبر اوسئ! په بدن کې یوه ټوټه غوښه ده، که هغه روغه وه، ټول بدن به روغ وي او که روغه نه وه؛ نو ټول بدن به فاسد کړي، خبر اوسئ! هغه زړه دی. (بخاري ۵۲، مسلم ۱۵۹۹)

هر څوک چې د زړه له اخلاصه د توحید کلیمه ووايي؛ ورته پکار ده چې د الله تعالى او امر پرځای او له نواهیو (منع شویو شیانو) څخه یې ځان وژغوري او د خپل معبود د رضا په لټه کې شي.

انسان باید هغه کارونه ترسره کړي چې په هغې سره د الله تعالى د عبودیت او بندګۍ حق اداء کېږي، په همدې ډول اخلاص دوزخ ته د تللو اسباب لمنځه وړي؛ ځکه نو که یو څوک چې ((لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ)) وایي او بیا هم دوزخ ته ځي؛ نو د دې وجه به شاید دا وي چې دغه کلیمه یې په اخلاص سره نه وي ویلې او یا دا چې د شرک په کوم ډول کې به اخته وي؛ ځکه شرک په

دغه امت کې د مېړني له تگ څخه هم ډېر پټ دی او ډېر ځله د انسان په عملونو، نیتونو او د زړه او غړو په کارونو اغېزه کوي او هغه ترې خبرېږي هم نه چې گواکې شرک یې کړی او دا داسې یوه خبره ده چې ټول مسلمانان پرې باید فکر وکړي.

ابو موسیٰ اشعري رَضِيَ اللهُ عَنْهُ فرمایي چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ یوه ورځ په خطبه کې وفرمایل: ای خلکو! له پټ شرک څخه ځان وژغورئ، ځکه دا د مېړني له تگ څخه هم ډېر پټ دی.

یو چا پوښتنه وکړه چې ای د الله رسوله! دا چې پټ شرک د مېړني د پښو له ترپا څخه هم ډېر پټ دی؛ نو موږ ترې څنگه ځان بچ کړو؟ رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ورته وفرمایل: دا دعاء وایه:

((اللَّهُمَّ إِنَّا نَعُوذُ بِكَ مِنْ أَنْ نُشْرِكَ بِكَ شَيْئًا نَعْلَمُهُ وَنَسْتَغْفِرُكَ لِمَا لَا نَعْلَمُ.))
(مسند احمد: ۴/۴۰۳)

ژباړه: ای الله! موږ په تا سره له دې خبرې نه پناه غواړو چې له تا سره څه شی شریک کړو، هغه چې موږ پرې پوهېږو او د هغه شرک په اړه هم درنه بښنه غواړو چې موږ پرې نه پوهېږو.

ډېره گرانه ده چې څوک دې له پټ شرک څخه په امن کې وي او د دې مثالونه ډېر زیات دي، لکه که یو څوک داسې څه خوښ کړي چې الله تعالی یې نه خوښوي یا داسې څه نه خوښوي چې الله تعالی یې خوښوي؛ نو هېڅ شک نشته چې دا کار د الله تعالی د محبت په توحید کې پر کموالي او زیان دلالت کوي، ځکه که له الله تعالی سره یې ریښتینې مینه درلودای؛ نو هېڅوک به یې ورسره شریک نه باله او کله چې له الله تعالی سره مینه زیاته شي، د خپلې خوښې شيان ورته بې ارزښته ښکاري، یعنې د الله جل جلاله خوښې ته ترجیح ورکوي او کله چې له الله تعالی سره مینه کمه شي؛ نو خپلې خوښې ته پر الله تعالی ترجیح ورکوي (العیاذ بالله).

له الله تعالى څخه د وېرې او هیلې هم همدا حال دی، کله چې یو بنده له خپل رب څخه په کامله توګه وډار شي، هغه بیا له هېچا څخه نه ډارېږي. الله تعالى فرمایي:

(الَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَالَاتِ اللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُ وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ ۖ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ حَسِيبًا) (الاحزاب: ۳۹)

ژباړه. (دا د الله تعالى کړنلاره ده د هغو خلکو لپاره) چې د الله تعالى پېغامونه رسوي او له هماغه څخه وېرېږي او له یوه الله پرته له بل هېچا څخه نه وېرېږي او د محاسبې لپاره همدا الله کافي دی.

او کله چې له خپل رب څخه د بنده وېره کمه شي، هغه بیا له هر چا څخه وېرېږي. لنډه دا چې د مینې په څېر په وېره او هیله کې هم کمی او زیاتۍ راځي.

د شرک دغه ډول (شرک خفي) داسې پېچلی دی چې هېڅوک ترې نشي بچ کېدای؛ مګر دا چې الله تعالى یې ترې وساتي او له دې ټولو آفتونو څخه د نجات یواځینۍ لاره دا ده چې په هر عمل کې د الله تعالى لپاره اخلاص پېدا شي.

په ځان کې اخلاص پېدا کول ډېر گران کار دی؛ خو کله چې انسان پر نېغه لاره برابر شي او الله تعالى ته توجه وکړي؛ نو الله تعالى یې مرسته کوي او دا کار ورته آسانېږي.

له عتبان بن مالک رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ څخه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایي:

څوک چې د الله تعالى د رضاء لپاره ((لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ)) ووایي، الله تعالى پرې د دوزخ اور حراموي. (بخاري: ۴۲۵، مسلم: ۲۳)

په ریښتیا چې دا لوی فضیلت دی او الله تعالی ته دعاء کوو چې موږ د دې فضیلت وړ وگرځوي.

په دې حدیث کې د ((لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ)) ویلو هدف دا دی چې د کلیمې ټول شرطونه هم باید ورسره موجود وي، د دې مثال د رسول الله ﷺ وسلم دغه وینا ده چې فرمایي: ((الْحَجُّ عَرَفَةُ)) یعنې دا چې حج د عرفې پر میدان ودرېدلو ته وایي؛ خو له دې سره باید د حج نور ارکان او واجبات هم باید اداء شي، په همدې ډول څوک چې دغه کلیمه ووايي او شرطونه او غوښتنې یې پوره کړي، د دوزخ اور پرې حرام دی.

څوک چې د یوه شي د ترلاسه کولو هیله کوي، کار هم کوي؛ ځکه هغه شی ورته ضروري ښکاري، همدا وجه ده چې په دې حدیث کې د هغه چا لپاره چې د الله جل جلاله د رضاء ترلاسه کولو په نیت ((لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ)) وایي؛ عمل شرط بلل شوی دی. څوک چې دغه کلیمه په اخلاص سره ووايي، د دوزخ اور پرې حرام دی؛ خو که بیا هم دوزخ ته ولاړ شي؛ نو دا به له دې امله وي چې د کلیمې شرطونه به یې نه وي پوره کړي؛ خو بیا هم په دوزخ کې د همیشه لپاره نه پاتې کېږي او همدا حکم د هغه چا لپاره هم دی چې شراب څښي یا غلاء کوي؛ ځکه څوک چې دغه کارونه کوي او بیا هم وایي چې له الله تعالی پرته بل ریښتینی معبود نشته او زه د الله تعالی رضاء غواړم؛ نو هغه ریښتینی نه دی او درواغ وایي.

رسول الله ﷺ علیه وسلم فرمایي: زنا کوونکی د زنا پر وخت مؤمن نه دی.

او دا خو لا لرې خبره ده چې هغه په دې کار سره د الله تعالی رضاء غواړي؛ علامه ابن القيم رحمه الله وایي: توحید یوازې دې ته نه وایي چې بنده اقرار وکړي چې له الله تعالی پرته بل خالق نشته او الله تعالی د هر څه مالک او

رب دی، ځکه مشرکان هم پر دې خبره اعتراف کوي او مني يې؛ بلکې توحيد د الله تعالى محبت، د هغه پر وړاندې عاجزی، د هغه اطاعت، په کامله توگه هغه ته تسليمېدلو، په عبادت کې اخلاص پېدا کولو او په ټولو اقوالو او افعالو او له چا سره په مينه او کرکه او ورکړه او نه ورکړه کې د هغه د رضا ترلاسه کولو ته وايي، يعنې ټول هغه کارونه پرېښودل چې سړی گناه ته را بولي او د هغه او الله تعالى ترمنځ حائل (پرده) واقع کېږي او څوک چې پر دې خبرو پوه شي، هغه د رسول الله ﷺ د دې خبرې په حقيقت هم پوهېږي چې فرمايي:

الله تعالى پر هغه چا د دوزخ اور حرام کړی چې د هغه د رضا لپاره ((لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ)) ووايي.

په پورتنیو خبرو سره هغه شېبې لمنځه ځي چې د ځينو احاديثو د ظاهري مفهوم څخه را پېدا شوي دي او هغه دا چې وايي: هر څوک چې د الله تعالى د توحيد او د رسول الله ﷺ د رسالت گواهي ورکړي او پر ژبه شهادتين ووايي، هغه هېڅکله دوزخ ته نه ځي، که څه هم چې فاجر او فاسق وي، ځکه نو ښه فکر وکړه او هوښيار اوسه چې خطاء نه شي، الله تعالى دې موږ ته پر هغه لاره د تلو توفيق راکړي چې د هغه د خوښۍ سبب گرځي.

۴ ... په پاک زړه د توحيد کليمه ويل

له ابو موسی اشعري رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې رسول الله ﷺ وفرمايل: ((مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خَالِصًا مِنْ قَلْبِهِ، دَخَلَ الْجَنَّةَ.)) څوک چې په ريښتيني زړه د دې خبرې گواهي ورکړي چې له الله تعالى پرته بل حقيقي معبود نشته، جنت ته داخلېږي. (احمد: ۱۹۶۸۱)

يعنې دا چې دبنده په زړه کې د الله تعالى معبوديت، عظمت او جلال، وېره او هيبت، هيله، احترام او توکل کلک شي او له دغو شيانو څخه يې زړه ډک شي او له هغه پرته له ټولو مخلوقاتو څخه د معبوديت تصور نفې شي او کله چې پر بنده دغه حالت راشي؛ نو هغه بيا يواځې د الله تعالى د اطاعت لپاره خپل غړي کاروي.

د الله تعالى ناخوښ شيانو خوښول او خوښ شيان يې نه خوښول؛ په حقيقت کې د گناه پر لور تلل او گناه ته وده ورکول دي، ځکه کله چې انسان خپلو خواهشاتو ته د الله تعالى پر محبت او وېره ترجيح ورکړي، په توحيد کې عيب او نقصان پېدا کېږي.

په دې سره بنده په ځينې واجباتو کې تفريط (کمې) کوي او ځينې وخت بيا گناه هم ترې کېږي؛ خو هغه زړه چې د الله تعالى توحيد پکې کلک شوی وي؛ نو د هغه ټول فکرونه او کړنې د الله تعالى د خوښۍ لپاره ترسره کېږي.

له دې څېړنې څخه معلومه شوه چې په کوم زړه کې چې د دې کليمې لپاره ځای پېدا شي او بنده د دغې کليمې غوښتنو ته پر خپلو نفسي-خواهشاتو ترجيح ورکړي، هغه ته په مخکېني حديث کې جنت ته د ننوتلو زېږي ورکړل شوی او هغه زړه چې خپلو خواهشاتو ته د دې کليمې پر غوښتنو ترجيح ورکوي؛ نو په توحيد کې کموالی راځي او زيانمن کېږي او داسې کړنه په حقيقت کې د پټ شرک يو ډول دی.

که يو څوک داسې وي چې د دې کليمې اقرار هم کوي او بيا هم دوزخ ته ولاړ شي؛ نو دا به له دې امله وي چې کليمه به يې په ريښتيني زړه نه وي ويلې، ځکه څوک چې دغه کليمه په ريښتيني زړه ووايي، د نورو شيانو مينه يې په زړه کې نه پاتې کېږي، يواځې له الله تعالى سره مينه کوي، يواځې له هغه څخه تمه کوي، يواځې پر هغه توکل کوي او هېڅکله د خپلو نفسي-

خواهشاتو تر اغیزې لاندې نه راځي؛ خو کله چې له الله تعالی پرته بل څوک په زړه کې ځای ونیسي، نو د کلیمې په ریښتینولۍ کې کمی او نقصان راځي. د دې ټولو خبرو سره سره بیا هم د ریښتینولۍ معنا دا نه ده چې انسان به هېڅ گناه نه کوي، بلکې معنایې دا ده چې که گناه ترې وشوه، د هغې کفارې دې اداء کړي، یعنې توبه دې وباسي.

۵ ... د توحید په عقیده وفات کېدل

له معاذ بن جبل رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ څخه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایل: ((مَنْ كَانَ آخِرُ كَلَامِهِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ دَخَلَ الْجَنَّةَ.))
د چا وروستی خبره چې ((لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ)) وي، جنت ته به داخل شي.
(ابوداؤد: ۳۱۱۶)

دا مبارک حدیث د دې خبرې دلیل دی چې د هر چا وروستی خبره چې د توحید سپېڅلې کلیمه وي، هغه له دوزخ څخه خلاصون مومي او جنت ته ځي؛ ځکه هغه څوک چې مرگ ته نږدې وي، دغه کلیمه په اخلاص سره وایي، پر خپلو پخوانیو گناهونو پښیماني ښکاره کوي او په راتلونکي کې د هغې د نه کولو اراده کوي.

دا کلیمه یو داسې فضیلت او نعمت دی چې هېڅ بل نعمت ورسره سیالي نشي کولای، له همدې امله هر هوښیار انسان ته پکار ده چې هر وخت او په هر ځای کې خپله ژبه د دغې کلیمې په ویلو لمدې وساتي؛ داسې نشي چې په آخر وخت کې ترې محروم نه شي چې بیا به د تل لپاره په بد بختۍ کې وي.

ای الله! موږ پر توحید ژوندي لره او پر نېکو اعمالو مرگ راکړه، بېشکه چې د ټولو کارونو اعتبار په خاتمي پورې اړه لري.

له عثمان رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې د رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:
 ((مَنْ مَاتَ وَهُوَ يَعْلَمُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، دَخَلَ الْجَنَّةَ.))

ژباړه: څوک چې په داسې حال کې مړ شي چې پر دې خبره يې يقين وي چې له الله تعالى پرته بل رېښتینی معبود نشته، جنت ته داخلېږي.
 (مسلم: ۲۶)

علامه ابن القيم رَحِمَهُ اللَّهُ وايي: د دې کليمې روح او راز دا دی چې الله تعالى په محبت، عظمت، وېره، هيله او رجوع کولو کې يو وگڼل شي، يعنې دا چې بنده بايد له هغه پرته له بل چا سره محبت ونه کړي او له نورو خلکو سره محبت کول يې هم بايد د دې محبت تابع وي، بنده بايد له هغه پرته له بل چا ونه ډار شي، بل چاته هيله من نه شي، پر بل چا پوره اعتماد ونه کړي، دا کارونه بايد يواځې د هغه لپاره وشي، بنده بايد يواځې د هغه پر نوم سوگند وکړي، نذر بايد يواځې د هغه په نوم وشي، رجوع يواځې د هغه خواته پکار ده، اطاعت بايد يواځې د هغه وشي، د اجر تمه يواځې له هغه نه پکار ده، په مشکلاتو کې بايد له هغه څخه مرسته وغوښتل شي، زاری او سجده يواځې د هغه حق دی، ذبحه يواځې د هغه په نوم کېږي او دغه ټول ياد شوي کارونه په يوه ټکي کې خلاصه کېږي چې عبادت يې بولي او د عبادت دغه ټول ډولونه الله تعالى ته خاص دي؛ ځکه نو دا ټولې خبرې د ((لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ)) په مفهوم او معنا کې داخلې دي.

هر څوک چې د خان خير غواړي او د نېکبختۍ او خلاصون تمه لري، ورته ښايي چې پر دغه مسئله (کليمه) خان ښه پوه کړي او په ارزښت ورته قايل شي؛ ځکه د ټولو کارونو دار و مدار پر همدغه کليمه دی او د قيامت پر ورځ به دې اړه پوښتنه هم کېږي؛ نو يو شی چې دومره لوی شان او ارزښت ولري، پکار ده چې پر هغې عمل وشي او هدف ورته وويل شي؛ له الله تعالى

څخه سوال کوو چې موږ پر دغه مسئله پوه کړي، موږ ته یې نور رازونه را وښايي او عمل پرې را نصیب کړي او له الله تعالی څخه د دې خبرې پناه غواړو چې موږ دې یوازې د دې مسئلې حکایت وکړو او بس.

الله تعالی ته سوال کوو چې زموږ خاتمه په خیر سره وکړي، موږ ته پر ایمان او توحید مرگ راولي او موږ په داسې حال کې وفات کړي چې هغه له موږ نه راضي وي، بېشکه چې هغه پر هر څه قادر دی.

له جابر بن عبدالله رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ څخه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایل:

((مَنْ مَاتَ لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا دَخَلَ الْجَنَّةَ، وَمَنْ مَاتَ يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا دَخَلَ النَّارَ.))

ژباړه: څوک چې په داسې حال کې له الله تعالی سره مخ شي چې هېڅ یو شی یې ورسره نه وي شریک کړی، جنت ته داخلېږي او څوک چې په داسې حال کې له هغه سره مخ شي چې څه شی یې ورسره شریک کړی وي، دوزخ ته ننوځي. (مسلم: ۹۳)

په دې حدیث کې د "هېڅ یوه شي" لفظ راغلی او قاعده دا ده چې (نکره) چې تر (نفي) لاندې راشي، د عموم په معنا راځي، یعنې د حدیث مطلب دا دی چې نوموړی بنده نه شرک اکبر (لوی شرک) او نه شرک اصغر (وروکی شرک) کوي؛ ځکه نو جنت ته ځي، دا قاعده ډېره مهمه ده او ځان پرې پوهول پکار دي او دا له دې امله چې انسان ځینې وخت په دې اړه کمی او زیاتۍ کوي.

په الله قسم چې دا د الله تعالی لوی نعمت او احسان دی چې بنده ته پر خالص توحید مرگ راشي او له الله تعالی سره هېڅوک شریک نه کړي. همدا وجه ده چې څوک د توحید په عقیده مړ شي، حتماً جنت ته ځي او که څوک په داسې حال کې ومري چې گبیره گناهونه ترسره کوي؛ نو دا د

الله تعالى خوښه ده چې نوموړی ښي او که دوزخ ته يې بيایي او که څوک د شرک اکبر په عقیده مړ شي؛ نو جنت ته نه شي تللی او د الله تعالى له رحمت څخه محرومېږي او د تل لپاره به په دوزخ کې وي او څوک چې د شرک اصغر په عقیده مړ شي؛ نو نېکیو او بدیو ته يې کتل کېږي، که د بدیو تله يې درنه وه، دوزخ ته به ځي؛ خو د تل لپاره به هلته نه وي.

له دې څخه ښکاري چې د شرک خطر ډېر لوی دی او هغه څوک ورڅخه بچ کېدای شي چې صبر او استقامت ولري، د الله تعالى مرسته ورسره وي، د هغه له لورې د ستايل شویو خبرو او کارونو لورینه پرې شوې او توحید يې په زړه کې ځای نیولی وي. له دې ټولو خبرو څخه زموږ هدف دا دی چې انسان متوجه او وینښ شي او پر دې خبره غور وکړي.

الله تعالى دې موږ ته د نېکو اعمالو توفیق راکړي او هر وخت دې پر موږ خپل احسان ولوروي او موږ ته دې هدايت وکړي، آمین.

۶... د نېکیو پر مهال مړینه

له حذیفه رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایل: ((مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، ابْتِغَاءً وَجْهِ اللَّهِ حُتِمَ لَهُ بِهَا دَخَلَ الْجَنَّةَ، وَمَنْ صَامَ يَوْمًا ابْتِغَاءً وَجْهِ اللَّهِ حُتِمَ لَهُ بِهَا دَخَلَ الْجَنَّةَ، وَمَنْ تَصَدَّقَ بِصَدَقَةٍ ابْتِغَاءً وَجْهِ اللَّهِ حُتِمَ لَهُ بِهَا دَخَلَ الْجَنَّةَ.))

ژباړه: چا چې د الله تعالى د رضا تر لاسه کولو لپاره ((لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ)) وویل او پر همدې خبره يې خاتمه وشي؛ نو هغه جنت ته داخلېږي او څوک چې د الله جل جلاله د رضا لپاره په کومه ورځ روژه ونيسي او پر همدې يې خاتمه وشي، هغه جنت ته داخلېږي او څوک چې د الله تعالى د رضا لپاره کوم

شی صدقه کړي او پر همدې یې خاتمه وشي؛ نو جنت ته داخلېږي.
(احمد: ۲۳۴۳۱)

په دې حدیث کې له دې ټکي "د الله تعالی د رضا لپاره" څخه مطلب دا دی چې بنده پورته کارونه یواځې د الله د رضا د ترلاسه کولو په نیت وکړي او د الله تعالی رضا جنت ته تلل او د هغه دیدار دی، ځکه جنتیان به په خلاصو سترگو الله تعالی ته گوري لکه په دنیا کې چې موږ د څوارلسمې شپې سپوږمۍ ته گورو (که څه هم چې الله تعالی له تشبیه څخه پاک دی) او دا خبره یقیني ده چې جنتیان به الله تعالی ویني.

دا حدیث په دې خبره دلالت کوي چې هر عمل باید په اخلاص او د الله تعالی د رضا ترلاسه کولو په نیت وشي او دا چې د عمل د قبلېدو او نه قبلېدو معیار اخلاص دی او بله دا چې د الله تعالی پر وړاندې د درجو لوړېدل هم په اخلاص پورې اړه لري.

پر دې خبره پوهېدل پکار دي چې په عمل کې اخلاص پیدا کول ډېر سخت کار دی؛ خو همدا هغه څه دي چې مقصد او هدف پرې ترلاسه کېږي، گټه یې لویه او پرېښودل یې هم لوی خطر لري.

قرآن، سنت او د امت اجماع پر دې خبره متفق دي چې په دیني اعمالو کې اخلاص یو لازمي شرط دی او الله تعالی هم یوازې هغه اعمال قبلوي چې اخلاص پکې وي، همدا وجه ده چې سلفو صالحینو به د خپلو نیتونو په اصلاح کې ډېر کوښښ کاوه او هغه به یې تر ټولو قیمتي شی گڼلو، ځکه هغوی په پوره توګه الله تعالی پېژندلی و او د اعمالو په آفتونو هم پوهېدل. هغوی ته عمل کول سخت کار نه ښکارېده او سمدلاسه به یې په کار لاس پورې کاوه، بلکې هغوی به په دې خبره خوږېدل چې عملونه یې له اخلاصه تش نه وي او باید له هر قسم ریا او دوکې څخه پاک وي، هغه ریا چې د عملونو ثواب لمنځه وړي.

څکه نو انسان ته پکار ده چې خپل عملونه د الله تعالی لپاره خالص کړي او خپل عبادت له ریاء او شهرت خوښوونې او خپل نېک اعمال تر وسه له خلکو پټ وساتي او له همدې امله ده چې رسول الله رَحْمَةُ اللَّهِ فرمائي:

خوک چې خپل نېک اعمال پټ ساتلی شي؛ نو دا کار دې وکړي. (التاریخ للخطیب: ۲۶۲/۱۱)

پاتې شول هغه کارونه چې ښکاره کول یې شرعاً جایز دي، لکه په جماعت سره لمونځ کول، د الله تعالی په لاره کې جهاد کول او داسې نور؛ نو دا کارونه باید په ښکاره توګه ترسره وشي؛ خو دومره ده چې انسان په دې کارونو کې خپل نیت خالص کړي، لکه په یوه حدیث کې چې راځي:

((إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ، وَإِنَّمَا لِكُلِّ امْرِئٍ مَا نَوَى، فَمَنْ كَانَتْ هِجْرَتُهُ إِلَى دُنْيَا يُصِيبُهَا، أَوْ إِلَى امْرَأَةٍ يَنْكِحُهَا، فَهِجْرَتُهُ إِلَى مَا هَاجَرَ إِلَيْهِ.))

(بخاري: ۵۴/۱، مسلم: ۱۹۰۷)

ژباړه: بې له شکه چې د ټولو اعمالو ثواب په نیتونو پورې اړه لري او هر چاته د هغه څه اجر ورکول کېږي چې نیت یې کړی وي؛ نو څوک چې د الله تعالی او د هغه د رسول د خوښۍ لپاره هجرت وکړي، د هغه هجرت د الله او د هغه د رسول لپاره دی (او د همدې کار ثواب ورکول کېږي) او څوک چې د دنیا لاس ته راوړلو او یا له کومې ښځې سره د نکاح په نیت هجرت وکړي؛ نو د هغه هجرت د همدې شیانو لپاره دی.

له همدې امله څوک چې خپل خیر غواړي او د الله تعالی له عذاب څخه د خلاصون تمه لري، ورته پکار ده چې په خپلو ټولو خبرو او کارونو کې اخلاص پېدا کړي تر دې چې اخلاص یې په خوی بدل شي او ټول هغه شیان او خبرې یې له زړه څخه ووځي چې د اخلاص سره په ټکر کې واقع کېږي او په دې سره به لوی اجر او لوړې درجې ترلاسه کړي.

يادونه: له دې حديث څخه څرگنده شوه، څوک چې په دې خبرو له پوهېدو وروسته په هر کار کې اخلاص پېدا کړي؛ نو الله تعالى به يې هر عمل قبول کړي، د زړه مراد به يې پوره کړي، خير به ور نصيب کړي، درجې به يې لوړې کړي او جنت ته به يې داخل کړي.

له سعد بن ابې وقاص رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:

((إِنَّكَ لَنْ تُخْلَفَ فَتَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا إِلَّا أَزْدَدَتْ بِهِ دَرَجَةً وَرِفْعَةً...))

ته چې کوم کار د الله تعالى د رضا لپاره ترسره کوې؛ نو الله تعالى به هم ستا درجې پرې لوړې کړي او خير به در نصيب کړي.

(بخاري: ۱۲۹۵، مسلم ۱۶۲۸)

الله تعالى دې موږ هم د هغو خلکو په څېر کړي چا چې خپل عملونه د الله تعالى لپاره خالص کړي او په نېک عمل يې خاتمه شوې، آمين.

۷... قرآن کریم حفظ کول

له عبدالله بن عمرو رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمايي:

((يُقَالُ لِصَاحِبِ الْقُرْآنِ: اقْرَأْ، وَارْتَقِ، وَرَتِّلْ كَمَا كُنْتَ تُرَتِّلُ فِي الدُّنْيَا، فَإِنَّ مَنَزِلَكَ عِنْدَ آخِرِ آيَةٍ تَقْرُؤُهَا.))

ژباړه: د قيامت پر ورځ به د قرآن خاوند ته وويل شي چې قرآن لوله او يوه درجه پورته کېږه او په هغه توگه چې دې په دنيا کې قرآن په ورو ورو تلاوت کاوه، دلته يې هم تلاوت کوه، ستا کور په هغه ځای کې دی چېرته چې د قرآن کریم وروستنی آيت پای ته ورسېږي. (ابوداؤد: ۱۴۶۴، ترمذي: ۲۹۱۴)

په دې حديث کې د قرآن له خاوند څخه مراد هغه څوک دی چې په پوره معنا له قرآن سره اړيکه ولري، معنا دا چې کله يې په يادو يادوي، کله يې تلاوت کوي او کله يې بيا په آيتونو کې فکر او سوچ کوي. په همدې توگه رسول الله ﷺ فرمايي:

((يَوْمَ الْقَوْمِ أَقْرَأُ لَهُمْ لِكِتَابِ اللَّهِ...))

خلکو ته دې هغه څوک لمونځ ورکړي چې په قرآن ډېر پوهېږي.
(مسلم: ۶۷۳)

د دې حديث مطلب دا دی: د چا چې ډېر قرآن کریم یاد وي، هغه بايد د لمانځه امامت وکړي او په همدې توگه په جنت کې هم د درجو توپیر د قرآن کریم د حفظ په ډېروالي پورې اړه لري، په تلاوت پورې نه، لکه څرنگه چې خلک گومان کوي.

له دې حديث څخه همدارنگه د قرآن د حافظ فضليت معلومېږي؛ خو په دې شرط چې قرآن يې د الله تعالی د رضا لپاره یاد کړی وي، داسې نه چې د دنیا ترلاسه کولو لپاره يې یاد کړی وي.

که څوک قرآن کریم د الله تعالی د رضا لپاره نه، بلکې د دنیا ترلاسه کولو لپاره يادوي، د هغه لپاره سخته رتڼه (وعید) راغلی دی، رسول الله ﷺ فرمايي:

((أَكْثَرُ مُنَافِقِي أُمَّتِي قُرْأُوهَا...))

ژباړه: زما د امت ډېری منافقان له قاريانو څخه دي.

اوس بايد هر څوک پریکړه وکړي چې قرآن کریم د الله تعالی د رضا لپاره يادوي او که د دې لپاره چې خلک يې ستاينه وکړي او آفرین ورته ووايي؟! هر څوک دې مخکې له دې نه چې عمل پیل کړي، خپل نیت اصلاح کړي چې دا کار د څه او چا لپاره کوي؟

په اعمالو کې اخلاص پیدا کول یواځې هغه چاته نصیب کېږي چې د الله تعالیٰ توفیق ورسره وي، په خپل رحمت سره د هغه مرسته او تائید وکړي او له چا سره چې الله تعالیٰ ملګری شي؛ نو د بصیرت (هوبنیاری) سترګې به یې خلاصې شي.

په همدې توګه هغه څوک چې د الله تعالیٰ د کتاب په آیتونو کې غور کوي او نبوي سنت په ژوره توګه تر څېړنې لاندې نیسي- او کوم احکام چې له رسول الله ﷺ څخه ثابت وي، د هغې پیروي کوي؛ نو دې کس ته هم اخلاص نصیب کېږي.

یادونه: بختور کس هغه دی چې د دار العمل (دنیا) وخت لږ او د دار الجزاء (آخرت) وخت اوږد او نه ختمېدونکی وبولي او له دې احساس سره ټکان وځوري، ځکه وخت چې تېر شي، بېرته راغرخول یې گران کار دی. که انسان په پورتنۍ حدیث کې په ژوره توګه فکر وکړي؛ نو هېڅکله به د قرآن کریم په حفظ کولو کې سستي ونه کړي.

ام المؤمنین عایشه رَضِيَ اللهُ عَنْهَا وايي چې رسول الله ﷺ وفرمايل: ((مَثَلُ الَّذِي يَقْرَأُ الْقُرْآنَ، وَهُوَ حَافِظٌ لَهُ مَعَ السَّفَرَةِ الْكِرَامِ الْبَرَّةِ، وَمَثَلُ الَّذِي يَقْرَأُ، وَهُوَ يَتَعَاهَدُهُ، وَهُوَ عَلَيْهِ شَدِيدٌ فَلَهُ أَجْرَانِ.))

ژباړه: څوک چې قرآن لولي او یادوي یې، له هغو ملایکو سره به وي چې عزتمندې او د اعمالو لیکونکي دي او څوک چې قرآن لولي او په یادولو کې یې له ستونزو سره مخ کېږي؛ نو هغه ته دوه اجرone ورکول کېږي. (بخاري: ۴۹۳۷، مسلم: ۷۹۸)

په حدیث کې د (السفرة) ټکی راغلی او دې څخه هغه ملائکې مراد دي چې د الله تعالیٰ او بنده ترمنځ د سفیر په توګه کار کوي، د سفیر ټکی هم له همدې څخه اخیستل شوی او په پورته حدیث کې د (الکرام البررة) ټکی هم راغلی او هغو ملائکو ته وايي چې عزتمنې او محترمې دي، په خپلو

اخلاقو او کړنو کې نېکې او پاکې دي؛ نو معلومه شوه چې د قرآن حافظ هم باید په خپلو اقوالو او اعمالو کې ریښتیني او پاک وي.

له دې حدیث څخه دا هم معلومېږي چې هغه قاري چې په تلاوت کې ماهر وي او د قرآن په تجوید هم پوه وي؛ نو هغه به په جنت کې له هغو ملاتکو سره وي چې د نېکو اعمالو لیکونکې او عزتمنې دي او په همدې توګه به قاریانو ته په جنت کې د ملاتکو درجې ورکول کېږي.

هغه څوک چې د قرآن کریم زده کړه یې نوې پیل کړې وي او په لوستلو او یادولو کې یې له ستونزو سره مخ کېږي، هغه ته دوه اجر و نه ورکول کېږي، یو اجر له دې امله چې قرآن یادوي او بل اجر له دې امله چې مشقت او تکلیف برداشت کوي، ځکه نو هغه په هر حالت کې په کامیابو خلکو کې شمېرل کېږي.

د پورتنۍ خبرې مطلب دا نه دی چې ګوندې هغه څوک چې د قرآن په یادولو کې له ستونزو سره مخ کېږي، د قرآن له ماهر او پوه کس څخه په درجه کې لوړ دی او ډېر اجر ورکول کېږي، بلکې د قرآن ماهر ډېر افضل دی او له هغو ملاتکو سره به وي چې الله تعالی ته نږدې او عزتمنې دي. بله دا چې هغه څوک چې نه یې قرآن حفظ کړی وي، نه یې ډېر تلاوت کوي او نه یې په آیتونو کې غور او فکر کوي؛ هغه څنګه د قرآن له ماهر سره پرتله کېدای شي؟

هغه خلک بختور دي چې قرآن کریم ډېر تلاوت کوي، آیتونه او سورتونه یې په یادو یادوي او فکر او تدبر پکې کوي، هغوی به په جنت کې د لوړو درجو خاوندان او نېکي به یې ډېرې وي.

خو هغه خلک بیا بد مرغه دي چې له دغو شیانو څخه محروم او له نېکانو څخه شاته پاتې وي، نه د قرآن تلاوت کوي او نه یې یادوي، کېدای شي هغوی پر خپله دغه کړنه پښیمانه وي؛ خو دغه پښیماني ورته ګټه نه رسوي.

له عصمه بن مالک رَضِيَ اللهُ عَنْهُ نه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: ((لَوْ كَانَ الْقُرْآنُ فِي إِهَابٍ مَا مَسَّتْهُ النَّارُ.))

که (خدای مه کړه) قرآن په یوه پوښ کې تر اېښودو وروسته اور ته وغورځول شي، اور به یې ونه سوځوي. (شعب الایمان: ۲۷)

مطلب دا دی چې که فرضاً قرآن کریم په یوه پوښ کې کېښودل شي او په اور کې واچول شي؛ نو د قرآن له برکته به پوښ هم ونه سوځي او د پوښ چې دا حال وي؛ نو د هغه مؤمن په اړه څه فکر کوي چې قرآن یې حفظ کړی او په سینه کې یې پروت وي او همیشه پرې عمل کوي!!

له همدې امله به د قرآن حافظ او تلاوت کوونکی د دوزخ له اور څخه هم په امن کې وي.

اوس نو مسلمان ته پکار ده چې د خپل ژوند هره گړۍ او شیبه د دې نعمتونو د لاس ته راوړلو لپاره وقف کړي او دا هغه وخت کېږي چې د قرآن حفظ، تلاوت او په آیتونو کې یې تدبر او غور وکړي.

له ابو هريره رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمايي: ((يَجِيءُ الْقُرْآنُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَيَقُولُ: يَا رَبِّ حَلِّهِ، فَيُلْبَسُ تَاجَ الْكَرَامَةِ، ثُمَّ يَقُولُ: يَا رَبِّ زِدْهُ، فَيُلْبَسُ حُلَّةَ الْكَرَامَةِ، ثُمَّ يَقُولُ: يَا رَبِّ ارْضَ عَنْهُ، فَيَرْضَى عَنْهُ، فَيُقَالُ لَهُ: اقْرَأْ وَارْقُ، وَيُزَادُ بِكُلِّ آيَةٍ حَسَنَةً.))

ژباړه: د قيامت پر ورځ به قرآن راشي او وبه وايي: ای پروردگاره! دې کس (حافظ) ته یوه جوړه ورکړه، الله تعالی به ورته د عزت تاج په سر کړي، هغه به بیا ووايي: ای زما ربه! نور یې هم ونازوه! نو الله تعالی به ورته د عزت جامې په تن کړي، هغه به بیا ووايي: ای ربه! له هغې څخه راضي هم شه! نو الله تعالی به ورڅخه راضي شي، بیا به حافظ ته وویل شي چې لوله او یوه درجه پورته کېږه او د هر آیت په بدل کې به دې یوه درجه لوړېږي.

په دې حديث کې د قرآن کریم د حافظ ډېر فضيلتونه ياد شوي او هغه دا چې د عزت تاج به يې په سر او د عزت جامې يې په تن شي او غټه خبره دا چې الله تعالى ورته خپله رضا اعلاوي او دا تر ټولو غټ نعمت دی، هغې ته په جنت کې د هر آيت په بدل يوه نېکي ورکول کېږي او د قرآن د آيتونو په شمېر يې درجې لوړېږي او له دې ټولو پرته نور نعمتونه هم شته.

په شمېر يې درجې لوړېږي او له دې ټولو پرته نور نعمتونه هم شته. له دې څخه معلومېږي چې د حافظانو درجې تر ټولو خلکو لوړې دي، البته د پېغمبرانو او شهيدانو درجې تر دوی هم لوړې دي، ځکه نو مسلمان ته پکار ده چې د قرآن يادولو دغه فضيلتونه په ذهن کې کېنوي، په خپله هم د هغې تلاوت او حفظ وکړي او خپل بچي هم د هغې يادولو ته وهڅوي؛ خو افسوس دا دی چې نن سبا ډېری خلک په دنيا پورې نښتي او قرآن ته توجه نه کوي. اوس نو له هغه چا څخه به لوی ظالم څوک وي چې نه د قرآن حفظ کوي، نه يې تلاوت کوي، نه پرې خان پوهوي او نه يې په احکامو عمل کوي؟!

انس رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ وايي چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: ((إِنَّ لِلَّهِ أَهْلِينَ مِنَ النَّاسِ قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، مَنْ هُمْ؟ قَالَ: «هُمْ أَهْلُ الْقُرْآنِ، أَهْلُ اللَّهِ وَخَاصَّتُهُ»))

ژباړه: بېشکه چې ځينې خلک د الله تعالى اهل دي، صحابه کرام و رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ و پوښتل: ای د الله رسوله! هغه خلک څوک دي؟ رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:

هغوی د قرآن خاوندان دي، هغوی اهل الله او د الله تعالى خاص بندگان دي. (ابن ماجه: ۲۱۵)

د يادونې وړ ده چې د قرآن له خاوندانو څخه هغه خلک مراد دي چې د هغې په احکامو پوه وي او عمل پرې کوي که څه هم چې د قرآن حافظ نه وي. (زاد المعاد: ۱/۱۸۷)

د اجر او ثواب اندازه هم په زړونو او نیتونو پورې اړه لري، یعنې څوک چې د قرآن کریم د تلاوت او حفظ کولو پر وخت د الله تعالی له وېرې څومره اوسکې توې کړي، په هماغه اندازه اجر او ثواب ورکول کېږي.

هغه څوک چې د قرآن حافظ وي؛ خو د هغې په معنا او مفهوم نه پوهېږي او پر احکامو یې عمل نه کوي، هغه په اهل الله کې شامل نه دي که څه هم چې د قرآن هر ټکي په ښه توګه لولي.

نواس بن سمران رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ وايي چې ما له رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ څخه واورېدل چې فرمايل يې:

((يُؤْتَى بِالْقُرْآنِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَأَهْلُهُ الَّذِينَ كَانُوا يَعْمَلُونَ بِهِ تَقْدُمُهُ سُورَةُ الْبَقَرَةِ، وَآلُ عِمْرَانَ... تُحَاجَّانِ عَنْ صَاحِبَيْهِمَا)).

ژباړه: د قيامت پر ورځ به قرآن او د قرآن خاوندان راوستل شي او دا هغه خلک دي چې د قرآن پر احکامو به یې عمل کړی وي، د البقرة او آل عمران سورتونه به یې تر وړاندې روان وي... او له هغه چا څخه به دفاع کوي چې دا سورتونه لولي. (مسلم: ۸۰۵)

په دې حديث کې د هغو حافظانو يادونه شوې کوم چې پر قرآن عمل کوي.

۸ ... ايت الكرسي لوستل

له ابو امامه رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ نه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:

((مَنْ قَرَأَ آيَةَ الْكُرْسِيِّ فِي دُبُرِ كُلِّ صَلَاةٍ مَكْتُوبَةٍ لَمْ يَمْنَعْهُ مِنْ دُخُولِ الْجَنَّةِ إِلَّا أَنْ يَمُوتَ)).

څوک چې له هر فرض لمانځه وروسته آيت الكرسي لولي؛ نو دهغه او جنت ترمنځ به يوازې مرګ مانع (برده) وي. (نسائي)

دغه مبارک حديث د آيت الكرسي پر لوی شان دلالت کوي. دا خبره هم د يادولو وړ ده چې آيت الكرسي د قرآن کریم تر ټولو لوی آيت دی، ځکه نو له هر فرض لمانځه وروسته بايد ولوستل شي، چا ته چې الله تعالى د دغه کار توفيق ورکړي؛ نو د آيت الكرسي لوستل به ورته آسانه کړي. په همدې توگه څوک چې آيت الكرسي لولي، ورته پکار ده چې د لوستلو پر مهال يې غور او فکر وکړي، ځکه د لوستلو هدف يې دا دی چې سينې ورته پرانيستل شي.

آيت الكرسي د زړونو په اصلاح کې لوی اغېز لري او د شيطان له مکرونو څخه يو مکر دا دی چې انسان د قرآن له تدبر څخه منعه کوي، ځکه شيطان پوهېږي چې هدايت يوازې د قرآن په تدبر او تفکر سره ترلاسه کېږي.

۹... سورة الملك تلاوت کول

له انس رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمايي: ((سُورَةُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هِيَ إِلَّا ثَلَاثُونَ آيَةً، خَاصَمَتْ عَنْ صَاحِبِهَا حَتَّى أَذْخَلَتْهُ الْجَنَّةَ، وَهِيَ سُورَةُ تَبَارَكَ)).

ژباړه: په قرآن کریم کې يو سورت دی چې دېرش (۳۰) آيتونه لري، د خپل تلاوت کوونکي په حق کې جگړه کوي تر دې چې هغه کس جنت ته داخل کړي؛ هغه سورت الملك دی. (الطبراني في الاوسط: ۳۶۵۴)

علامه ابن عبدالبر رَحِمَهُ اللهُ وايي: زما پر وړاندې د دې حديث معنا دا ده چې د سورت الملك ډېر تلاوت کول به پر هغه ورځ د الله تعالى غصه سره کړي په کومه ورځ چې به خلک د خپلو خانو په اړه په جگړه بوخت وي او دغه سورت به د خپل تلاوت کوونکي په اړه جگړه کوي، والله اعلم.

يادونه: جابر رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فرمايي: رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ به تر هغې نه وېده کېده ترڅو چې به يې (آلم تنزيل، سجدة او تبارک الذي بيده الملك) سورتونه نه وو لوستي. (ترمذي: ۲۸۹۲)

هو! رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ به تر هغې نه وېده کېده ترڅو به يې چې دغه سورتونه تلاوت کړي نه وو، ځکه نو تاسې هم په بستره کې تر پرېوتو وروسته دغه سورتونه ولولئ ترڅو د رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ په سنتو مو عمل کړي وي.

له دې ټولو سربېره سورت الملك د داسې غوره فضيلت درلودونکى دى چې تاسې بايد د هغې له تلاوت، حفظ کولو او په آيتونو کې يې له غور کولو سره سره د هغې پر احکامو تر خپله وسه عمل هم وکړئ، ترڅو د قيامت په ورځ له تاسې نه دفاع وکړي او الله تعالى مو گناهونه وبښي او جنت ته مو داخل کړي.

الله تعالى دې موږ او تاسې ته د قرآن د تلاوت او په احکامو يې د عمل کولو توفيق راکړي.

۱۰ ... سورة الاخلاص لوستل

انس رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فرمايي:

((كَانَ رَجُلٌ مِنَ الْأَنْصَارِ يُؤْمَهُمْ فِي مَسْجِدِ قُبَاءٍ، وَكَانَ كُلَّمَا افْتَتَحَ سُورَةً يَفْرَأُ بِهَا لَهُمْ فِي الصَّلَاةِ مِمَّا يَقْرَأُ بِهِ افْتَتَحَ: بِقُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ حَتَّى يَفْرُغَ مِنْهَا، ثُمَّ يَقْرَأُ سُورَةً أُخْرَى مَعَهَا، وَكَانَ يَصْنَعُ ذَلِكَ فِي كُلِّ رَكْعَةٍ، فَكَلَّمَهُ أَصْحَابُهُ، فَقَالُوا: إِنَّكَ تَفْتَتِحُ بِهَذِهِ السُّورَةِ، ثُمَّ لَا تَرَى أَنَّهَا تُجْزِيكَ حَتَّى تَقْرَأَ بِأُخْرَى، فَإِمَّا تَقْرَأُ بِهَا وَإِمَّا أَنْ تَدْعَهَا، وَتَقْرَأَ بِأُخْرَى فَقَالَ: مَا أَنَا بِتَارِكِهَا، إِنْ أَحْبَبْتُمْ أَنْ أُوْمَكُمْ بِذَلِكَ فَعَلْتُ، وَإِنْ كَرِهْتُمْ تَرَكْتُكُمْ، وَكَانُوا يَرَوْنَ أَنَّهُ مِنْ

أَفْضَلِهِمْ، وَكَرِهُوا أَنْ يَوْمَهُمْ غَيْرُهُ، فَلَمَّا أَتَاهُمْ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَخْبَرُوهُ الْخَبَرَ، فَقَالَ: «يَا فَلَانُ، مَا يَمْنَعُكَ أَنْ تَفْعَلَ مَا يَأْمُرُكَ بِهِ أَصْحَابُكَ، وَمَا يَحْمِلُكَ عَلَى لُزُومِ هَذِهِ السُّورَةِ فِي كُلِّ رَكْعَةٍ» فَقَالَ: إِنِّي أُحِبُّهَا، فَقَالَ: «حُبُّكَ إِيَّاهَا أَذْخَلَكَ الْجَنَّةَ».

ژباړه: يوه انصاري صحابي به په قباء کې خلکو ته جَمعه ورکوله او په لمانځه کې به يې د سورت تر لوستلو دمخه سورة اخلاص هم تلاوت کاوه او بيا به يې ورپسې وروسته بل سورت لوستلو، هغه به په هر رکعت کې دا کار کاوه، ملگرو يې ورته وويل: ته ولې په هر رکعت کې سورة اخلاص لولې؟ ښه به دا وي چې يو سورت ولولې، هغه وويل: زه هېڅکله د دغه سورت لوستل نه پرېږدم، که زما امامت مو خوښ نه وي، بل څوک ځانته پېدا کړي او که زما امامت خوښوي؛ نو زه به هر رکعت کې دغه سورت لولم، خلکو هغه له خپلو ځانونو څخه غوره گڼلو او نه يې خوښوله چې بل څوک دې د هغوی امامت وکړي، په همدې وخت کې د الله رسول صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ د هغوی خواته راغی او خلکو ورته ټوله کيسه وکړه؛ نو رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ له هغه صحابي څخه وپوښتل چې ته ولې په هر رکعت کې سورت اخلاص لولې؟ هغه وويل: اى د الله رسوله! زه له دې سورت سره مينه لرم، رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: له دې سورت مينه به تا جنت ته داخل کړي.

(بخاري: ۷۷۴۰، ترمذي: ۲۹۰)

له دې حديث څخه معلومېږي چې د الله تعالى بې مثال صفتونه خوښول، د هنې يادونه او په معناگانو کې يې فکر کول او پرې پوهېدل، جنت ته د تلو لوی سبب دی.

ځينې خلک د الله تعالى په صفاتو کې تشبيه (له مخلوق سره ورته گڼل) او تاويل (غلطه معنا اخيستل) کوي، ځکه نو ائمه کرام او سلف صالح دغسې

خلک بد گڼي او وايي چې د الله تعالی صفات بايد په هغه ډول ومنل شي څرنگه چې په قرآن او سنتو کې راغلي دي، موږ پکې تاويل او تشبیه نه کوو او کله چې د الله کوم صفت یادوو؛ نو وایو چې (کما یلیقُ بشأنه) یعنې: لکه څنگه چې د هغه له لوی شان سره ښايي.

الله تعالی هغه خلک بد گڼي چې د هغه صفتونه نه خوښوي او له ځانه پکې خبرې کوي، هوښیار ته همدومره خبره بس ده.

ابوهریره رَضِيَ اللهُ عَنْهُ فرمائي: زه له رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ سره وم، یو کس یې ولېد چې سورة الاخلاص یې لوستلو؛ نو رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: (وَجَبَتْ) "واجب شو." ما ترې وپوښتل: څه شی ورته واجب شو؟ رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: "جنت." (ترمذي: ۲۸۹۷)

علامه ابن عبدالبر رَحِمَهُ اللهُ فرمائي: په دې حدیث کې د سورة الاخلاص لوی فضیلت بیان شوی او هغه چاته چې په دې حدیث کې جنت واجب شوی، کیدای شي د هغې وجه به دا وي چې د سورة الاخلاص له لوستلو سره به یې نور نېک اعمال هم ترسره کول او دا هم امکان لري چې یوازې د دې سورت په لوستلو ورته جنت واجب شوی وي.

۱۱ ... د تلاوت سجده کول

له ابو هریره رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: ((إِذَا قَرَأَ ابْنُ آدَمَ السَّجْدَةَ فَسَجَدَ اغْتَرَزَ الشَّيْطَانُ يَبْكَى، يَقُولُ: يَا وَيْلِي، أَمَرَ ابْنَ آدَمَ بِالسُّجُودِ فَسَجَدَ فَلَهُ الْجَنَّةُ، وَأَمَرْتُ بِالسُّجُودِ فَأَبَيْتُ فَلِيَ النَّارُ.))

ژباړه: کله چې بني آدم د تلاوت سجده کوي، شیطان ترې په څنگ کېږي، ژاړي او وايي چې: ای زما بدبختی! د آدم زوی ته د سجدې حکم وشو،

هغه وکړه او جنت ته ولاړ؛ خو ما ته چې د سجدي حکم وشو، ما انکار وکړ،
خکه نو خای مې دوزخ شو. (مسلم: ۸۱)

شیخ الاسلام ابن تیمیه رَحْمَةُ اللَّهِ وَايِي: د رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دا خبره
سجدي ته د هڅونې لپاره ده او له دې څخه دا خبره معلومېږي لکه څرنگه
چې آدم عَلَيْهِ السَّلَام ته د الله تعالی له لورې د سجدي حکم شوی و، همدارنگه
د تلاوت سجده هم د الله تعالی له لورې ده، ځکه دواړه د الله تعالی امرونه
دي، له همدې امله څوک چې سجده کوي، هغه له ملائکو سره ورته دی او
څوک چې ورڅخه انکار کوي، هغه د ابلیس په څېر دی او د تلاوت سجده د
الله تعالی پر وړاندې تر هغې بلې غوره ده، ځکه نو د آدم رَحْمَةُ اللَّهِ تر سجدي
هم غوره ده.

دا حدیث د تلاوت د سجدي پر فضیلت دلالت کوي او په دې سره جنت
هم واجبېږي، د الله تعالی رضاء پرې ترلاسه کېږي او د بني آدم ازلي دښمن
(ابلیس) پرې خفه کېږي او له دې څخه دا هم معلومه شوه چې د ابلیس
خای دوزخ دی او هغه ډېر بد خای دی.

څوک چې د تلاوت سجده کوي، باید هغه دعاء پکې ووايي چې له رسول
الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ څخه ثابته شوې ده، ابن عباس رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا فرمایي چې یو
سړی د رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ خواته راغی او ویې ویل: ای د الله رسوله! ما
بېگانه په خوب کې ولېدل چې د یوې ونې شاته پر لمانځه ولاړ یم، کله چې
سجده کوم، ونه هم راسره سجده کوي، په سجده کې مې ترې واورېدل
چې دا دعاء یې ویله:

((اللَّهُمَّ اكْتُبْ لِي بِهَا عِنْدَكَ أَجْرًا، وَضَعْ عَنِّي بِهَا وَزْرًا، وَاجْعَلْهَا لِي عِنْدَكَ
ذُخْرًا، وَتَقَبَّلْهَا مِنِّي كَمَا تَقَبَّلْتَهَا مِنْ عَبْدِكَ دَاوُدَ)) (ترمذي: ۵۷۹)

ژباړه: ای الله! ماته د دې سجدې په وجه یوه نېکې ولیکه او یوه بدې راڅخه لرې کړه او هغه راته له ځانه سره وساته او له ما څخه یې قبوله کړه لکه څرنگه چې دې له خپل بنده داؤد عَلَيْهِ السَّلَام څخه قبوله کړې وه. عایشه رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا فرمایي: رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ به د شپې پر مهال د تلاوت په سجده کې دا دعاء ویله:

"سَجَدَ وَجْهِي لِلَّذِي خَلَقَهُ وَشَقَّ سَمْعَهُ وَبَصَرَهُ بِحَوْلِهِ وَقُوَّتِهِ".
(ترمذي: ۵۸۰)

ژباړه: زما مخ هغه ذات ته سجده وکړه چا چې پېدا کړی او په خپل قوت یې پکې غوږونه او سترگې جوړې کړي دي.

۱۲ ... د مؤذن د اذان ځواب ورکول

له عمر ابن الخطاب رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ څخه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایي:

کله چې څوک د مؤذن په ځواب کې هغه الفاظ تکرار کړي چې مؤذن یې وایي، جنت ته داخلېږي. (مسلم: ۳۸۵)

یادونه: مؤذن چې کوم الفاظ وایي او څوک یې ورپسې تکرار کړي، هغه جنت ته ځي او کله چې مؤذن ((حَيَّ عَلَى الصَّلَاةِ)) او ((حَيَّ عَلَى الْفَلَاحِ)) ووايي؛ نو په ځواب کې یې باید ((لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ)) وویل شي.

په دې حدیث کې ښه سوچ وکړئ، دا یو لوی او د قدر وړ حدیث دی او باید پوه شو چې د مؤذن سره باید څنگ په څنگ د اذان ځواب ورکړو او د دې کار د ثواب په اړه یو حدیث هم راغلی.

له عبد الله بن عمر رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا نه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:

کله چې تاسې د مؤذن آذان اورئ؛ نو هغه الفاظ ووايئ چې مؤذن يې وايي، تر هغې وروسته پر ما درود ووايئ، ځکه څوک چې يو ځل پر ما درود ووايي، الله تعالى پرې لس ځله رحمت نازلوي، بيا له الله تعالى څخه زما لپاره د "وسيلې" غوښتنه وکړئ، وسيله په جنت کې د يوه مقام نوم دی چې د الله تعالى په بندگانو کې له يوه بنده سره بنيادي او زه هيله لرم چې هغه به زه وم؛ نو څوک چې زما لپاره د "وسيلې" غوښتنه وکړي، زما شفاعت ورته لازمېږي. (مسلم: ۱۳۸۴)

مؤذن ته په خواب ورکولو کې پنځه شيان سنت دي، درې يې په پورته حديث کې ذکر شوي او څلورم يې دا دی چې تر آذان وروسته بايد هغه کلمات وويل شي چې امام مسلم رَحِمَهُ اللَّهُ له سعد ابن ابی وقاص رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ څخه په يوه حديث کې روايت کړي چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمايي: څوک چې د مؤذن آذان واورې او تر هغې وروسته ووايي:

"أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، رَضِيتُ بِاللَّهِ رَبًّا وَبِمُحَمَّدٍ رَسُولًا، وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا". نو گناهونه به يې وېشل شي. (مسلم: ۳۸۶)

او پنځم سنت دا دی چې مؤذن ته له خواب ورکولو، درود ويلو او د رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لپاره د وسيلې تر غوښتلو وروسته بايد د خپل ځان لپاره دعاء وغوښتل شي، لکه چې په سنن ابو داؤد کې له عبد الله بن عمر رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا څخه روايت دی چې يوه کس عرض وکړ: ای د الله رسوله! مؤذنان لکه چې پر موږ ډېر فضيلت لري؟ رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: ته هم هغه الفاظ

وايه چې مؤذن يې وايي او له هغې وروسته دعاء وکړه، حتماً قبلېږي.
(ابوداؤد: ۵۲۴)

په شپه او ورځ کې د اذان همدا پينځه سنتونه دي او يوازې هغه خلک يې پابندي کوي چې له نورو څخه وړاندې وي.

علامه ابن عثيمين رَحْمَةُ اللَّهِ فرمايي: کله چې مو د اذان غږ واورېد، بايد هغه الفاظ موږ هم ووايو چې مؤذن يې وايي، حتی که په زده کړه هم بوخت يو، بايد زده کړه او درس وځنډوو او مؤذن ته ځواب ورکړو او کله چې ترې فارغ شولو، زده کړه بايد له سره پيل کړو او پکې مشغول شو.

د مؤذن د آذان ځواب ورکول په حقيقت کې د الله تعالی رحمت او فضل دی، ځکه مؤذنانو ته خو هسې هم د آذان اجر ورکول کېږي؛ نو له همدې امله نورو خلکو ته هم امر شوی چې د مؤذن ځواب ووايي ترڅو دوی ته هم د مؤذن په شان اجر ورکړل شي.

۱۳... ډېرې سجدې کول

معدان بن ابی طلحه یعمري رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فرمايي:

زه د رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ له آزاد کړی شوي غلام ثوبان رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ سره مخ شوم، ما ورته وویل: ماته داسې یو عمل را وښايه چې په ترسره کولو سره يې جنت ته ولاړ شم او الله تعالی ته ډېر خوښ هم وي، ثوبان رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ غلی وو، ما بیا خپله خبره تکرار کړه؛ خو هغه بیا هم غلی وو؛ نو ما چې په درېیم ځل ورڅخه پوښتنه وکړه؛ نو هغه وویل: همدا خبره ما هم له رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ څخه پوښتلې وه؛ نو د الله رسول صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ راته وفرمايل:

((عَلَيْكَ بِكَثْرَةِ السُّجُودِ لِلَّهِ، فَإِنَّكَ لَا تَسْجُدُ لِلَّهِ سَجْدَةً، إِلَّا رَفَعَكَ اللَّهُ بِهَا دَرَجَةً، وَحَطَّ عَنْكَ بِهَا خَطِيئَةٌ.))

ژباړه: ته د الله تعالى د رضا لپاره ډېرې سجدې پر ځان لازمي كړه، ځكه ته چې د الله تعالى لپاره كومه سجده كوي، الله تعالى د هغې په بدل كې ستا يوه درجه لوړوي او يوه گناه درېښي.

معدان رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ وايي: تردې وروسته له ابو درداء رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ سره مخ شوم، له هغه نه مې هم همدا پوښتنه وكړه؛ نو هغه هم د ثوبان رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ په څېر ځواب راكړ. (مسلم: ۴۸۸)

په پورته حديث كې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دا خبره روښانه كړې چې په سجده كولو سره انسان ته دوه گټې ترلاسه كېږي: يوه گټه يې دا ده چې الله تعالى يې درجې لوړوي يعنې د الله تعالى او خلكو پر وړاندې يې مرتبه لوړېږي، خلك ورسره مينه كوي او د نېك عمل درجې يې نورې هم پورته ځي او دويم دا چې د سجدې په وجه يې گناه بښل كېږي، كله چې انسان ته د هغې خوښ شي ترلاسه شي او له ناخوښ شي څخه بچ شي؛ نو د كمال درجې ته رسېږي او د درجو لوړېدل داسې شي دى چې انسان يې خوښوي او گناه هغه څه دي چې هغه يې نه خوښوي، ځكه نو كله چې يې درجه لوړه شي او گناه يې وبخښل شي، خپل هدف ته رسېدلى او له وېرېدلي شي څخه يې خلاصون موندلى.

له همدې امله دا لوى فضيلت او عزتمن عمل دى، تاسې ته هم پكار ده چې ډېرې سجدې وكړئ، ځكه په دې حديث كې ورته هڅونه شوې ده، څوك چې ډېرې سجدې كوي، هغه ته د لويې پېرزوينې وعده وركړل شوې، په ځانگړې توگه سجده الله تعالى ته د نږدې كېدو لوى سبب دى، لكه رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ چې فرمايي:

بنده د سجدې پرمهال خپل رب ته ډېر نږدې وي، له همدې امله په دې وخت کې ډېره دعاء وغواړي. (مسلم)

ربيعه بن كعب رَضِيَ اللهُ عَنْهُ وايي چې ما به د رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ په كور كې شپه تېروله، يوه شپه مې ورته د اودس لپاره اوبه راوړلې؛ نو راته ويې فرمايل: وغواړه، ما وويل: زه په جنت كې ستاسې ملگرتيا غواړم!

رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: نور هم وغواړه، ما وويل: نه، نور څه نه غواړم؛ نو رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: ((ډېرې سجدې كوه.))

(مسلم: ۴۸۹)

ربيعه رَضِيَ اللهُ عَنْهُ به تل د رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ملگرتيا كوله، له هغه سره به يې شپه تېروله او د هغه خدمت به يې كاوه، رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ته به يې د اودس لپاره اوبه تيارولې او نور كارونه به يې ترسره كول، له همدې امله رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وغوښتل چې خپل خادم؛ ربيع رَضِيَ اللهُ عَنْهُ ته د هنې د خدمت بدله وركړي. تاسې خبر شئ چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ورته څه وويل؟ ورته يې وفرمايل: (يا ربيع! سَلْنِي) يعنې: اى ربيع! وغواړه، الله تعالى يې قبلوي!

تاسې ووايئ، كه چېرته تاسې د ربيع رَضِيَ اللهُ عَنْهُ پرځاى واى؛ نو څه شى به مو غوښتي واى؟ يا به مو كوم ښكلى كور غوښته يا كوم ښكلى موټر يا ډېر مال او دولت! خو د ربيع رَضِيَ اللهُ عَنْهُ خواب ته وگورئ چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ته يې څه وويل؟ ربيع رَضِيَ اللهُ عَنْهُ وويل: زه په جنت كې ستاسې ملگرتيا غواړم!

د ربيع رَضِيَ اللهُ عَنْهُ خواب عجيبه غوندې و، ځكه نو رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ په دويم ځل ترې پوښتنه وكړه چې نور هم څه وغواړه؛ خو ربيع رَضِيَ اللهُ عَنْهُ همدا يوه غوښتنه لرله او بس، ځكه د دنيا نعمتونه فاني او ژر تېرېدونكي او د آخرت نعمتونه بيا تل تر تله پاتې كېدونكي دي، ربيع رَضِيَ اللهُ عَنْهُ له رسول

الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ څخه وغوښتل چې په جنت کې يې د هغه ملگرتيا نصيب شي او تردې به بل لوی نعمت څه وي!!!

خلاصه دا ده چې ډېر لمونځونه کول جنت ته د تلو لوی سبب دي. له دې حديث څخه دا هم معلومېږي چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دا اختيار نه لري چې څوک دې جنت ته داخل کړي، همدا وجه ده چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ هغه صحابي ته وفرمايل: ډېرې سجدې کوه؛ نو له ما سره به په جنت کې يو ځای وي. له همدې امله هغه څوک چې ډېرې سجدې کوي، د دې وړ دی چې جنت ته ولاړ شي او د رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ملگرتيا يې نصيب شي.

په الله قسم! که انسان ټول عمر په سجده پروت وي او په همدې حالت کې ورته مرگ هم راشي، بيا هم د دې نعمت سره پرتله کېدای نه شي، بلکې يواځې له دوزخ څخه چې پرې بچ شي، هم غټه خبره ده.

۱۴ ... پينځه وخته لمونځ کول

له عبادۀ بن صامت رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمايي:

((خَمْسُ صَلَوَاتٍ كَتَبَهُنَّ اللَّهُ عَلَى الْعِبَادِ مَنْ جَاءَ بِهِنَّ لَمْ يُضَيَّعْ مِنْهُنَّ شَيْئًا اسْتِخْفَافًا بِحَقِّهِنَّ كَانَ لَهُ عِنْدَ اللَّهِ عَهْدٌ أَنْ يُدْخِلَهُ الْجَنَّةَ، وَمَنْ لَمْ يَأْتِ بِهِنَّ فَلَيْسَ لَهُ عِنْدَ اللَّهِ عَهْدٌ إِنْ شَاءَ عَذْبُهُ، وَإِنْ شَاءَ أَدْخَلَهُ الْجَنَّةَ.))

ژباړه: الله تعالى پر بندگانو پينځه وخته لمونځونه فرض کړي دي، څوک يې چې له حقونو سره يو ځای او له ضايع کولو پرته اداء کړي؛ الله تعالى ورسره د جنت وعده کړې او څوک يې چې نه اداء کوي؛ الله تعالى ورسره هېڅ

وعدده نه ده کړې، که یې خوښه شي، عذاب به ورکړي او که یې خوښه شي، جنت ته به یې داخل کړي. (نسائي: ۴۶۱)

له دې حدیث څخه معلومه شوه چې فرض لمونځونه پینځه دي او څوک چې یې په خپل وخت اداء کړي، جنت ته داخلېږي او د لمونځونو پابندي نه کول لوی خطر لري، الله تعالی ته سوال کوو چې موږ ته په سمه طریقه د لمونځونو د اداء کولو توفیق راکړي.

۱۵ ... د سهار او مازیگر د لمونځونو پابندي کول

له عماره بن رؤیبه رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایل:

((لَنْ يَلْجَ النَّارَ أَحَدٌ صَلَّى قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ، وَقَبْلَ غُرُوبِهَا.)) يَغْنِي الْفَجْرَ وَالْعَصْرَ. (مسلم: ۶۳۴)

هغه څوک هېڅکله دوزخ ته نه ځي چې د لمر راختلو او پرېوتلو څخه مخکې لمونځونه اداء کوي. مطلب ترې د سهار او مازیگر لمونځونه دي. له دې حدیث څخه معلومه شوه چې د سهار او مازیگر لمونځونو ته باید ځانگړې پاملرنه وشي او څوک چې د دې دواړو لمونځونو پابندي کوي، الله تعالی یې له دوزخ څخه ژغوري؛ دا له دې امله چې دغه لمونځونه انسان ته گران تمامېږي، د سهار پر وخت د خوب او راحت غلبه وي او مازیگر بیا د کاروبار وخت وي، ځکه نو د سهار خوندور خوب پرېښودل او د مازیگر پر وخت ځان له کاره وزگارول او د الله تعالی عبادت کول مشکل کار دی. له همدې امله څوک چې د دې دوه لمونځونو پابندي کوي، هغه ته د نورو لمونځونو پابندي آسانېږي او په دې کار سره سړی له دوزخه خلاصېږي.

دا د الله تعالى ډېر لوی نعمت او احسان دی چې یو څوک د دوزخ له اوره وژغورل شي، داسې دولت چې په هېڅ قیمت نشي ترلاسه کېدای؛ نو پکار ده چې پر دې خبره په سختۍ سره عمل وشي او دا یو نه ختمېدونکی دولت دی چې د ترلاسه کولو لپاره یې باید کوښښ وشي.

له ابو موسی اشعري رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ نه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایل: ((مَنْ صَلَّى الْبَرْدَيْنِ، دَخَلَ الْجَنَّةَ.))

ژباړه: چا چې د دوو یخو وختونو لمونځونه وکړل، جنت ته داخلېږي. (یعنې د سهار او مازیگر لمونځونه). (بخاري: ۵۷۴، مسلم: ۶۳۵)

په دې حدیث کې د "البردين" لفظ د سهار او مازیگر لمونځونو ته استعمال شوی، ځکه د سهار لمونځ د شپې په یخه برخه کې اداء کېږي او د مازیگر لمونځ هم د ورځې په یخه برخه کې اداء کېږي. مطلب دا دی چې د دې دوه لمونځونو پابندي کول جنت ته د داخلېدو سبب دی او په حدیث کې د دې لمونځونو ځانګړې یادونه د دې لمونځونو په لوی شان او اهمیت دلالت کوي.

له همدې کبله څوک چې د خوب، بې پروايۍ یا کوم بل کار له امله دغه دوه لمونځونه پرېږدي، له خیر څخه محرومېږي او ځان ته تاوان اړوي. یوازې له الله تعالى څخه مرسته غوښتل کېږي او یوازې پر هغه باور کېږي او هغه چې څه وغواړي، همغه کېږي.

د سهار او مازیگر د لمانځه ځینې فضیلتونه:

له ابو هريره رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ څخه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایل: ((يَتَقَابُونَ فِيكُمْ مَلَائِكَةٌ بِاللَّيْلِ، وَمَلَائِكَةٌ بِالنَّهَارِ، وَيَجْتَمِعُونَ فِي صَلَاةِ الْفَجْرِ، وَصَلَاةِ الْعَصْرِ، ثُمَّ يَرْجُ الَّذِينَ بَأثُوا فِيكُمْ، فَيَسْأَلُهُمْ رَبُّهُمْ وَهُوَ أَعْلَمُ

بِهِمْ: كَيْفَ تَرَكْتُمْ عِبَادِي؟ فَيَقُولُونَ: تَرَكْنَاهُمْ وَهُمْ يُصَلُّونَ، وَأَتَيْنَاهُمْ وَهُمْ يُصَلُّونَ.))

ژباړه: د ورځې او شپې ملائکې یو په بل پسې ستاسې خواته درځي او د سهار او مازیگر د لمونځونو پر وخت سره یو ځای کېږي، کله چې د شپې ملائکې پورته شي، الله تعالی ترې له خپل علم لرلو سره سره پوښتنه کوي چې: ((زما بندگان مو په څه حال پرېښودل؟))

هنوی وايي: موږ ترې په داسې حال کې راغلو چې لمونځ یې کاوه او کله چې ورتلو؛ نو هم پر لمانځه ولاړ وو. (بخاري: ۵۵۵، مسلم: ۶۳۲۱)

په دې حدیث کې پوښتونکي ذات الله تعالی دی او له چا چې پوښتنه شوې، هغه مقربې ملائکې دي چې د الله تعالی پر وړاندې د بندگانو د اعمالو گواهي ورکوي، د هنوی د لمونځ، حمد او ثناء او په جمعه کې د حاضرېدو یادونه کوي، دغه نېکې او پاکې ملائکې گواهي ورکوي چې دغه بندگان نېکان او لمونځ کوونکي دي، ځکه نو پکار ده چې تاسې هم د هنوی په گواهي کې ځان شامل کړئ.

په دې حدیث کې یوازې د لمانځه یادونه شوې، ملائکو د نورو اعمالو یادونه نه ده کړې او دا د دې خبرې دلیل دی چې لمونځ کوونکو ته په دې امت کې ځانگړې فضیلت حاصل دی او دا چې لمونځ تر ټولو غوره عمل هم دی.

جریر بن عبد الله البجلي رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فرمایي: موږ یوه شپه له رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ سره ناست وو، رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ د څوارلسمې شپې د سپوږمۍ پر لوري وکتل او بیا یې وفرمایل:

تاسې به خپل رب داسې ووينئ لکه اوس چې دې سپوږمۍ ته گورئ او په کتلو کې یې درته څه مشکل نشته؛ نو که څه ستونزه درته نه وه، د لمر راختلو

او پرېوتلو څخه مخکې لمونځ وکړئ. او بیا رسول الله ﷺ دا ایت ولوست:

(وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ الْغُرُوبِ) (ق: ۳۹)

ژباړه: او د خپل رب له ثنا ستاینې سره د هغه پاکي بیانوه، له لمر ختو او لمر پریوتو نه مخکې.

په پورته حدیث کې الله تعالیٰ له سپوږمۍ سره نه دی، تشبیه شوی؛ بلکې د الله تعالیٰ دیدار سپوږمۍ ته له کتو سره تشبیه شوی، یعنې لکه څرنگه چې خلک په پرانېستو سترگو سپوږمۍ ته گوري، په همدې ډول به الله تعالیٰ ته هم ویني.

په پورته حدیث کې دا ټکی چې: ((فَإِنْ اسْتَطَعْتُمْ أَنْ لَا تَغْلُبُوا)) "که مو له وسه پوره وه چې کوم شی درباندي غالب نشي..". دې خبرې ته اشاره ده چې په دنیا کې داسې شیان هم شته چې د دې دوه لمونځونو په اداء کولو کې خنډ واقع کېږي؛ نو له همدې امله رسول الله ﷺ مسلمانانو ته سپارښتنه کوي چې که چېرته مو له وسه پوره وي؛ نو دغه خنډونه له مخې لرې کړئ او په هر حال کې دا لمونځونه اداء کړئ ترڅو لوی اجر او د الله تعالیٰ د دیدار نعمت مو په برخه شي.

په اوسنۍ نړۍ کې داسې خنډونه زیات دي، ځینې خلک د بې گټې شوگیری او لوبو له امله دغه لمونځونه پرېږدي، ځینې بیا د غفلت او خوب له امله دا کار کوي او ځینې نور بیا په علم کې دومره ډوب شي چې دې دوه لمونځونو ته توجه نه کوي. ځینې ځوانان د علم په زده کړې او امتحان ته د تیاری لپاره تر نیمو پورې ویني وي او بیا چې ستومانه شي، وېده کېږي او د سهار لمونځ ترې پاتې شي؛ نو دا کار که د علم ترلاسه کولو لپاره هم

وي، بيا هم جايز نه دی، ځکه د دې کس مثال د هغه چا په شان دی چې کور جوړوي؛ خو ښار وړانوي!

داسې کس ته پکار ده چې د ماسخوتن له لمانځه وروسته سمدستي وېده شي او سهار چې يې وختي لمونځ وکړ، بيا دې خپل درس ووايي. رسول الله ﷺ رېښتيا فرمايلي چې:

((بَوْرِكَ لِمَتِي فِي بُكُورِهَا.)) (الطبراني في الاوسط: ۷۵۴)

ژباړه: زما امت ته د هغوی په سهار وختي پاڅېدو کې برکت اېښودل شوی دی.

نو پکار ده چې چې دې خبرې ته توجه وشي، ځکه ډېری ځوانان ترې ناخبره دي، والله المستعان.

په دې حديث کې دې خبرې ته هم اشاره شوې چې دغه دوه لمونځونه د لويې مرتبې درلودونکې دي او دا چې په ټولو لمونځونو کې غوره هم دي. د الله تعالی له دیدار نه وروسته د دې لمونځونو یادونه له دې امله شوې چې په جنت کې چې جنتیانو ته کوم نعمتونه ورکول کېږي، په هغو ټولو کې تر ټولو غوره نعمت د الله جل جلاله دیدار دی او په دنیا کې تر ټولو غوره عمل دا دوه لمونځونه دي، څوک چې د دې لمونځونو پابندي کوي او په خشوع او عاجزی سره يې په خپل وخت اداء کوي؛ نو په هغو خلکو کې به حساب شي چې د الله تعالی دیدار ورته نصیب کېږي.

د الله تعالی د دیدار عظمت له لاندې حديث څخه څرگندېږي:

له صهيب رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ نه روايت دی چې رسول الله ﷺ وفرمايل:

کله چې جنتیان جنت ته داخل شي، الله تعالی به ورته ووايي چې: "آيا نور هم څه غواړئ چې در يې کړم؟" هغوی به ووايي چې ای الله! تا زموږ مخونه سپين کړل، جنت ته دې داخل کړو او له دوزخ څخه دې وژغورلو، اوس نو نور څه وغواړو؟!

په همدې وخت کې به الله تعالى خپل حجاب لرې کړي او جنتيان به خپل رب وويني او له دې څخه بل غټ نعمت به يې نه وي ترلاسه کړی، بيا رسول الله ﷺ دا آيت ولوست:

(لِّلَّذِينَ أَحْسَنُوا الْحُسْنَىٰ وَزِيَادَةٌ) (يونس: ۲۶، مسلم: ۱۸۱)

په دې کې هېڅ شک نشته چې د الله تعالى ديدار داسې يو نعمت دی چې د انسان له خيالونو څخه ډېر لوړ او لوی دی، هغه چې د محبت او معرفت د څښتانو هدف او مقصد دی او همدغه شی د جنت روح او ژوند دی او جنت پر همدې نعمت ټولګی دی او د همدې نعمت لپاره پېدا شوی دی. کله چې درته معلومه شوه چې جنتيان به په خلاصو سترګو خپل رب ويني؛ نو ايا د دې نعمت د ترلاسه کولو کوښښ کوې که نه؟ ځواب دې بايد دا وي چې هو، د دې نعمت لپاره به حتماً کوښښ کوم، ځکه همدا د هر هيله من وروستی هيله ده.

ای الله! موږ له تا څخه ستا ديدار او ملاقات غواړو.

۱۶ ... د ماسپښين له لمانځه مخکې او وروسته څلور

رکعت له مونځ کول

ام حبيبہ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا فرمايي: ما له رسول الله ﷺ څخه واورېدل چې فرمايل يې:

((مَنْ صَلَّى قَبْلَ الظُّهْرِ أَرْبَعًا وَبَعْدَهَا أَرْبَعًا حَرَّمَهُ اللَّهُ عَلَى النَّارِ.))

ژباړه: څوک چې د ماسپښين له لمانځه مخکې او وروسته څلور رکعت له مونځ وکړي، الله تعالى پرې د دروزخ اور حراموي. (ترمذي: ۴۲۸)

په دې حديث کې د ماسپښين له لمانځه مخکې او وروسته د څلور رکعت له مونځ استحباب معلومېږي او د هڅونې لپاره همدغه حديث کافي دی.

په دې حديث کې د دوزخ د اور د حراموالي يادونه هم شوې چې هيله کوونکي بايد ورته هيله من شي؛ نو ای الله! موږ ته د دې کار توفيق راکړه او کاميابي مو په برخه کړه، امين.

څوک چې د دې حديث له اورېدو وروسته هم پر هغې عمل نه کوي، هغه د نېکانو له اعمالو څخه ناخبره دی او داسې کس په اولو العزمو خلکو کې نه حسابېږي.

۱۷ ... تر اوداسه وروسته دعاء کول

له عقبه بن عامر رَضِيَ اللهُ عَنْهُ نه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: څوک چې اودس وکړي او بيا دا دعاء ووايي:

((أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي مِنَ التَّوَّابِينَ، وَاجْعَلْنِي مِنَ الْمُتَطَهِّرِينَ.)) نو د هغه لپاره د جنت اته واړه دروازې پرانستل کېږي، په هره دروازه چې يې خوښه وي، داخلېدې شي. (مسلم: ۲۳۴)

پر دې خبره پوهېدل ضروري دي چې الله تعالی د خپل کامل حکمت په اساس خپل دربار ته حاضرېدل له پاکوالي سره تړلي دي، همدا وجه ده چې لمونځ کوونکی تر هغې د هغه دربار ته نشي- حاضرېدلای ترڅو چې يې پاکوالی نه وي ترلاسه کړی او همدا پاکوالی يې جنت ته د داخلېدو شرط بللی، ځکه يوازې پاک انسانان جنت ته داخلېږي، پاکوالی هم په دوه ډوله دی: يو د بدن او بل د زړه پاکوالی، همدا وجه ده چې اودس کوونکي ته امر شوی چې له اوداسه وروسته دا دعاء ولولي:

((أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي مِنَ التَّوَّابِينَ، وَاجْعَلْنِي مِنَ الْمُتَطَهِّرِينَ.))

زړه په توبې او بدن په اوبو سره پاکېږي، کله چې د بنده زړه او بدن دواړه پاک شي؛ نو د الله تعالی په دربار کې د حاضرېدو، د هغه پر وړاندې د ودرېدو او له هغه سره د راز او نیاز کولو جوگه کېږي.

له دې حدیث څخه معلومه شوه چې تر اوداسه وروسته پورتنۍ دعاء ویل فضیلت لري او دا هم معلومه شوه چې د جنت دروازې اته دي او دا چې جنتي به له هرې دروازې چې غوښتي یې وي، هنې ته داخلېدای شي.

الله تعالی دې موږ ته پرې د عمل کولو توفیق راکړي، آمین.

۱۸ ... تر اودسه وروسته دوه رکعتہ نفل لمونځ کول

له ابو هريره رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ څخه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ د سهار له لمانځه وروسته بلال رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ ته وفرمایل:

((حَدَّثَنِي بِأَرْجَى عَمَلٍ عَمِلْتُهُ فِي الْإِسْلَامِ، فَإِنِّي سَمِعْتُ دَفًّا نَعْلَيْكَ بَيْنَ يَدَيَّ فِي الْجَنَّةِ قَالَ: مَا عَمِلْتُ عَمَلًا أَرْجَى عِنْدِي: أَنِّي لَمْ أَتَطَهَّرْ طَهُورًا، فِي سَاعَةٍ لَيْلٍ أَوْ نَهَارٍ، إِلَّا صَلَّيْتُ بِذَلِكَ الطَّهُورِ مَا كُتِبَ لِي أَنْ أَصَلِّيَ.))

ژباړه: ای بلاله! ته کوم داسې عمل کوې چې له امله یې ما په جنت کې خپلې مخې ته ستا د بوټانو آواز واورېد؟ بلال رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ وویل: داسې کوم غوره عمل خو ماته نه دی معلوم؛ خو دومره ده چې زه کله د ورځې یا شپې اودس وکړم؛ نو څومره چې راته لیکل شوي وي، په هماغه اندازه لمونځ کوم. (بخاري: ۱۱۴۹، مسلم: ۲۴۵۸)

په دې حدیث کې تر اوداسه وروسته د دوه رکعتہ لمونځ فضیلت معلومېږي او دا چې دا عمل د الله تعالی د فضل او کرم له امله په جنت کې د لوی اجر د ترلاسه کولو ذریعه ده.

دا دوه رکعت له مونځ باید د زړه په خشوع او خضوع سره اداء شي، داسې چې زړه او بدن دواړه الله جل جلاله ته متوجه وي، ځکه څوک چې په ښه توګه اودس وکړي او خپل له مونځ له وسوسو او خیالونو څخه لرې وساتي؛ نو د هغه مخکیني ګناهونه بېل کېږي او هغه ته اختیار دی چې دغه له مونځ په کور، جومات او یا په کوم بل ځای کې اداء کوي.

دا څومره ښکلی عمل او اجر یې څومره لوی دی، ځکه نو درنو لوستونکو! دا موقع له لاسه مه ورکوئ، د دې پابندي وکړئ او همیشه یې اداء کړئ او نفس او شیطان دواړه خپه کړئ.

۱۹... تر اوداسه وروسته دعاء کول

له عقبه بن عامر رضي الله عنه څخه روایت دی چې رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمایل:

((مَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ يَتَوَضَّأُ فَيُبَلِّغُ - أَوْ فَيَنْسِغُ - الْوُضُوءَ ثُمَّ يَقُولُ: أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ إِلَّا فُتِحَتْ لَهُ أَبْوَابُ الْجَنَّةِ الثَّمَانِيَةِ يَدْخُلُ مِنْ أَيِّهَا شَاءَ.))

ژباړه: په تاسې کې چې څوک په ښه توګه اودس وکړي او تر هغې وروسته ووايي: اشهد ان لا اله الا الله وان محمدا عبدا لله ورسوله؛ نو د جنت اته واړه دروازې به ورته پرانیستل شي، په کومه یوه چې یې خوښه وي، جنت ته به داخلېږي. (مسلم: ۲۳۴)

په دې نبوي حدیث کې ډېرې جامع ګټې راټولې شوي دي، په هغې کې له غور کولو څخه ډېرې قیمتي فایدې معلومېدای شي او دا هغه چا ته چې الله تعالی سلیم فهم او زړه وربښلی وي او هغه په پوره توجه سره پر دې خبره سوچ وکړي.

څرگنده دې وي چې د لمانځه روح دا دی چې بنده په لمانځه کې په کامله توګه الله تعالی ته متوجه شي او لکه څرنگه چې بنده ته دا مناسبه نه ده چې خپل مخ له قبلي څخه ښي يا چپ لور ته واړوي، په همدې توګه دا هم ورته مناسبه نه ده چې خپل زړه له الله تعالی څخه په بله خوا واړوي او څرنگه چې کعبه (بیت الله) د مخ او بدن قبله ده په همدې ډول الله تعالی د بنده د زړه او روح قبله ده. بنده چې هر څومره ډېر په لمانځه کې الله تعالی ته متوجه وي، په هماغه اندازه الله تعالی هم خپل بنده ته توجه کوي او کله چې بنده له خپل رب څخه مخ اړوي، الله تعالی هم مخ ترې اړوي.

په لمانځه کې الله تعالی ته توجه کول درې درجې لري:

لومړۍ درجه یې دا ده چې بنده الله تعالی ته داسې توجه وکړي لکه الله جل جلاله چې ورته گوري او داسې توجه هغه وخت پېدا کېږي کله چې بنده د الله تعالی په ذات او د هغه په اسماء او صفاتو پوره ایمان ولري. بنده داسې وگڼي لکه الله تعالی چې له آسمانونو څخه ورته گوري، د عرش له یوه پاسه د امر او نهی احکام صادروي او د مخلوق د امورو تدبیر کوي، یوه خبره نازلېږي او بله پورته ځي او د بندګانو عملونه او روحونه هغه ته وړاندې کېږي، ګواکې بنده دا ټول کارونه په خپلو سترګو ویني او د الله تعالی د اسماء او صفاتو لېدنه کوي، هغه ویني چې الله حي او قیوم، سمیع او بصیر، عزیز او حکیم او امر کوونکی او منعه کوونکی دی، بنده ویني چې هغه څه خوبوي او څه نه خوبوي، پر څه شي خفه کېږي او پر څه شي خوشحاليږي او څه یې چې خوبه وي، د هغې امر کوي او هغه د خپل عرش له پاسه دی، د بندګانو یو عمل هم ترې پټ نه دی او هغه د بندګانو د سترګو په خیانت او د زړونو په پټو خبرو هم پوهېږي.

هر څومره چې بنده ته د احسان مقام حاصل وي، په هماغه اندازه الله تعالی ته نږدې کېږي، همدا ډول توپیر په لمونځونو کې هم شته تر دې چې

ځينې وخت د دوو کسانو په لمونځونو کې د ځمکې او آسمان په اندازه توپیر وي او دا په داسې حال کې چې د دواړو قیام، رکوع او سجده یو شان ده!

دویمه درجه یې دا ده چې بنده په لمانځه کې خپل زړه ته متوجه شي او له وسوسو او خیالونو څخه یې وساتي او درېیمه درجه یې دا ده چې بنده د لمانځه په الفاظو کې غور او فکر وکړي تر څو د لمونځ د خشوع او اطمینان حق پرځای کړي؛ نو کله چې دا درې واړه درجې ترلاسه شي، د لمانځه د اقامت (اقامت الصلوة) حق هم اداء کېږي او بنده ته د الله تعالی توجه هم په همدې درجو پورې تړلې ده.

تاسې هم خپل حال وگورئ چې آیا د لمانځه قرائت او ذکر ستاسې له زړه څخه شیطان وباسي او کنه؟ آیا تاسې په لمانځه کې داسې احساسوئ چې گواکې الله تعالی درته گوري؟ او آیا لمونځ مو په زړه کې د وسوسو او خیالونو پرځای د الله تعالی محبت او وېره پېدا کوي او کنه؟!

کله چې بنده پر خپلو نفسي خواهاشاتو غالب شي، په لمانځه کې یې د زړه د توجه او څارنې صفتونه پېدا کېږي او که چېرته یې د نفس خواهاشات پر زړه غالب وي او شیطان یې پر زړه گوندې وهلې وي؛ نو له وسوسو او خیالونو څخه به څنگه خلاص شي؟!

پر دې خبره پوهېدل پکار دي کله چې څوک په ډاډه زړه دا دوه رکعتي لمونځ وکړي او د خپل وس مطابق پکې د زړه حضور او خشوع او عاجزي پېدا کړي؛ نو لرې نه ده چې نور لمونځونه به هم په پوره توجه سره اداء کوي او کله چې زړه له دې صفتونو څخه تش وي، بیا نو دا دوه رکعتي لمونځ ورته گټه نه رسوي.

کله چې یو هوښیار سړی په دې خبرو کې غور وکړي؛ نو ورته معلومه به شي چې دا څومره د قدر وړ مسئله ده او د هنې څومره ضرورت دی او څومره گټه لري.

۲۰... د سنت لمونځونو پابندي کول

ام المؤمنین: م حبیبه رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا وَايِي: ما له رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ خُتبه واورېدل چې فرمايل يې:

((مَنْ صَلَّى اثْنَتَيْ عَشْرَةَ رَكْعَةً فِي يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ، بُنِيَ لَهُ بِهِنَّ بَيْتٌ فِي الْجَنَّةِ.))

ژباړه: کوم مسلمان بنده چې د الله تعالی د رضا لپاره د ورځې دولس (۱۲)

رکعتنه نفل له فرض لمونځ پرته اداء کړي، الله تعالی ورته په جنت کې یو کور

جوړوي او یا یې وویل چې په جنت کې ورته کور جوړېږي. (او هغه دولس

رکعتنه لمونځ دا دی:) څلور رکعتنه د ماسپښین له فرض لمونځ څخه مخکې او

دوه رکعتنه وروسته، دوه رکعتنه د ماښام له فرضو وروسته، دوه رکعتنه د

ماسخوتن له فرضو وروسته او دوه رکعتنه د سهار له فرضو مخکې.

ام حبیبه رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا فرمایي: له کله نه چې مې دا حدیث له رسول

الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ څخه اورېدلی، دا دولس رکعتنه لمونځ مې نه دی پرېښی. د

ام حبیبه رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا شاگرد عنبسه رَحِمَهُ اللَّهُ وایي: ما چې له کله نه دا حدیث له ام

حبیبه رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا څخه اورېدلی، دا دولس رکعتنه مې نه دي پرېښي او د هغه

شاگرد عمرو بن اوس رَحِمَهُ اللَّهُ وایي: ما چې له کله نه دا حدیث له

عنبسه رَحِمَهُ اللَّهُ څخه اورېدلی، دا دولس رکعتنه مې نه دي پرېښي او د هغه

شاگرد نعمان بن سالم رَحِمَهُ اللَّهُ وایي: له کومې ورځې چې مې دا حدیث له

عمرو بن اوس رَحِمَهُ اللَّهُ څخه اورېدلی، دا دولس رکعتنه لمونځ مې نه دی

پرېښی. (مسلم: ۷۲۸، ترمذي: ۴۱۵)

درنو لوستونکو! الله تعالى دې تاسې ته خير او برکت درکړي، لږ فکر وکړئ، په دې امامانو کې چې هر يو يې دا حديث اورېدلی، پر هغې يې عمل کړی او نه يې دی پرېښی، اوس نو الله تعالى پر تاسې هم احسان وکړ او دا حديث مو واورېد، اوس تاسې ووايست چې څه به کوي؟!

له پورتني حديث څخه د دې دولس رکعتونو تاکيد او اهميت معلومېږي او دا هغه سنتونه دي چې د فرضو تابع دي او دا خبره هم معلومه شوه هر څوک چې پر دې حديث عمل وکړي؛ نو الله تعالى ورته په جنت کې کور جوړوي او دا د الله تعالى لوی فضل دی.

له همدې امله انسان ته پکار ده چې د دې سنتو اهتمام وکړي، هغه اداء کړي او ځان ورسره عادت کړي او هغه د خپل عمل د اصلاح ذريعه وگڼي او په فرض لمونځونو کې کمی په هغې سره پوره کړي، ځکه هر څوک پر دې پوهېږي چې لمونځ يې څومره وزن لري او څومره پکې خشوع او خضوع کوي؟

يوازې له الله تعالى څخه مرسته غوښتل کېږي او يوازې پر هغه باور کېدای شي او د نېکۍ او بدۍ ټول قوتونه د هغه په واک کې دي.

۲۱ ... د څاښت لمونځ کول

له ابو موسی اشعري رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:

((مَنْ صَلَّى الضُّحَىٰ اَرْبَعًا، وَقَبْلَ الْاُولَىٰ اَرْبَعًا بُنِيَ لَهُ بِهَا بَيْتٌ فِي الْجَنَّةِ.))

ژباړه: څوک چې د څاښت پر وخت څلور رکعت له لمونځ اداء کړي او د لومړي لمونځ (ماسپښين) څخه مخکې څلور رکعت له لمونځ وکړي، هغه ته په جنت کې کور جوړېږي. (الطبراني في الاوسط: ۴۷۵۳)

دا یادونه پکار ده چې د څښت لمونځ سنت دی او وخت یې هغه دی کله چې لمر د یوې نېزې په اندازه پورته شي یعنې له لمر ختلو څخه پنځلس دقیقې وروسته ترهغې چې لمر زوال ته نږدې شي یعنې له ماسپښن څخه لږ مخکې.

د څښت لمونځ چې په آخري وخت کې وشي، غوره دی، ځکه رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایي: "صَلَاةُ الْاَوَّابِينَ حِينَ تَرْمَضُ الْفِصَالُ".
ژباړه: د اوایین^(۱) لمونځ تر هغه وخت دوام کوي کله چې د اوښ د بچي پښې په شگه کې وسوځي. (مسلم: ۷۴۸)

همدې حدیث ته په کتو علماء کرام وایي چې د څښت لمونځ وروستي وخت ته ځنډول غوره دي؛ خو که چا ته مشکل وي، بیا بېله خبره ده.
دا حدیث د څښت د لمانځه پر مشروعیت، فضیلت او ډېرو گټو دلالت کوي او دا یو لوی دولت چې هر مسلمان یې باید ترلاسه کړي، د همدې لمونځ په ذریعه بنده پر شیطان برلاسی کېږي او د احسان مرتبې ته رسېږي او په پای کې ترې رحمن ذات راضي کېږي.

۲۲... په جمعي سره لمونځ اداء کول

له ابو هريره رَضِيَ اللهُ عَنْهُ نه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:
(«مَنْ عَدَا إِلَى الْمَسْجِدِ، أَوْ رَاحَ، أَعَدَّ اللَّهُ لَهُ فِي الْجَنَّةِ نُزُلًا، كُلَّمَا عَدَا، أَوْ رَاحَ.»)

ژباړه: څوک چې د سهار یا ماښام پر وخت جومات ته ځي، الله تعالی ورته په جنت کې میلستیا تیاروي. (بخاري: ۶۲۶، مسلم: ۶۶۹)

^۱ په دې حدیث کې د څښت لمونځ ته اوایین ویل شوی او په نورو حدیثونو له ماښام وروسته نفل لمونځ اوایین ته ویل شوی.

"النزل" هغه خوراک ته ویل کېږي چې د عزت او اکرام پخاطر میلمه ته وړاندې کېږي؛ نو له پورته حدیث څخه معلومه شوه چې هغه څوک چې سهار یا ماښام د جَمْعې لپاره جومات ته ځي، الله تعالی ورته د عزت میلستیا تیاروي.

همدارنگه په دې حدیث کې هغه چاته د لوی اجر د ورکړې وعده شوې چې د ورځې په لمړۍ یا وروستۍ برخه کې جومات ته ځي، له دې حدیث څخه پر بندگانو د الله تعالی فضل له ورايه ښکاري، په دې ډول چې الله جل جلاله په دومره معمولي اعمالو هم خپلو بندگانو ته دومره لویې بدلې ورکوي، له الله تعالی څخه د داسې فضل سوال کوو.

له انس بن مالک رَضِيَ اللهُ عَنْهُ نه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایل:

څوک چې د الله تعالی لپاره پرلپسې څلوېښت ورځې په جَمْعې سره لمونځ اداء کړي، داسې چې تکبیر اولی (لومړی تکبیر) هم ونیسي نو الله تعالی ورته دوه ډوله خلاصون لیکي، یو له دوزخ څخه خلاصون او دویم له نفاق څخه".

(ترمذي: ۲۴۱)

پر دې خبره پوهېدل پکار دي چې په جَمْعې سره لمونځ اداء کول تر ټولو غوره عبادت، لوی اطاعت او په اسلامي شاعرو کې تر ټولو لوی امر دی.

له همدې امله پکار ده چې د لمانځه د وخت د را رسېدو څخه مخکې د اودس تیاری وشي، ځکه څوک چې داسې نه کوي، ډېر ځله د لومړي تکبیر له فضیلت څخه محرومېږي او داسې هم کېږي چې ځینې خلک موبائیل ته

پر تکبیر تحریمه لومړتیوب او ترجیح ورکوي، انا لله و انا اليه راجعون.

له عایشې رَضِيَ اللهُ عَنْهَا څخه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایل: خلک تل له لومړي صف څخه وروسته کېږي تر دې چې الله تعالی هغوی په

دوزخ کې وروسته کوي (د دوزخ ژورې برخې ته یې ور غورځوي).
(ابوداؤد: ۶۷۹)

مطلب دا دی چې هغه خلک چې له لومړي صف څخه وروسته کېږي، د الله تعالی له رحمت څخه هم وروسته کېږي تر دې چې دوزخ یې ځای شي او داسې کسانو ته د هغوی د اعمالو او احوالو سره سمه بدله ورکول کېږي!
ابو سعید خدری رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فرمایي چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ د صحابه کرامو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ (د لمانځه) په صف کې تاخیر ولېد؛ نو ویې فرمایل:
مخکې راشئ او په ما پسې اقتداء وکړئ او ستاسې څخه وروسته خلک دې په تاسې پسې اقتداء وکړي، خلک (په صف کې) وروسته کېږي تر دې چې الله تعالی یې هم وروسته کوي. (مسلم: ۴۳۸۱)

معنا دا چې الله تعالی یې له خپل رحمت، لوی فضل او د درجې له پورته کېدو څخه وروسته کوي.

علامه ابن عیثمین رَحِمَهُ اللَّهُ وایي: کله چې څوک په لومړي، دویم او درېیم صف کې وروسته پاتې شي، الله تعالی ورته په زړه کې په هر کار کې د وروسته پاتې کېدو مینه اچوي، نعوذ بالله.

له ابو امامه باهلي رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ نه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایل:

درې کسان داسې دي چې الله تعالی یې ضمانت کوي، یو هغه چې د الله تعالی په لاره کې جهاد کوي، الله تعالی د دې کس ضامن دی تردې چې هغه وفات کړي او جنت ته یې داخل کړي یا غنیمت په لاس ورکړي (او روغ یې کور ته ستون کړي)، دویم کس هغه دی چې جومات ته ځي، الله تعالی یې ضامن دی تردې چې الله تعالی خپل ملاقات ور نصیب کړي او جنت ته یې داخل کړي یا دا چې اجر وکړي او بېرته یې ستون کړي او

درېيم هغه دی چې خپل کور ته په داخلېدو سلام اچوي او الله تعالى د دې کس ضمانت هم کوي. (ابوداؤد: ۲۴۹۴)

امام نووي رَحْمَةُ اللهِ فرمايي: د الله تعالى د ضامن کېدو معنا ضمان والا کېدل دي او ضمان د يوه شي پالنې او ساتنې ته ويل کېږي، يعنې دا چې الله تعالى د دې درې کسانو پالنه او ساتنه په خپله کوي، لکه د (تامر) لفظ چې د تمر (خرما) څښتن ته او (لابن) د لبن (شيدو) څښتن ته استعمالېږي؛ نو د حديث مطلب دا شو چې الله تعالى پورته ياد شوي کسان پخپل حفظ او امان کې ساتي؛ نو دا څومره لويه ورکړه ده!

ای الله! دغه نعمت موږ ته هم را په برخه کړه.

ابو الدرداء رَضِيَ اللهُ عَنْهُ وايي: ما له رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ څخه واورېدل چې فرمايل يې: جومات د هر پرهيزگار انسان کور دی او الله تعالى د هر هغه کس کفيل دی د چا کور چې جومات وي، يعنې د رحمت او مهربانۍ، پر پُل صراط د سالم تېرېدو او د الله تعالى د خوښې د مقام (جنت) کفيل دی.

(الترغيب والترهيب: ۲۲۱، ۲۲۲)

د کفيل معنا ده ذمه وار، يعنې الله تعالى پر نوموړي کس د رحمت او مهربانۍ، پر پُل صراط د سالم تېرېدو او جنت ته د داخلېدو ذمه واري پخپله غاړه اخلي.

دا خبره د يادونې وړ ده چې پر پُل صراط تېرېدل ډېر سخت کار دی او يوازې هغه خلک پرې روغ رمټ تېرېدای شي چې د تقوی ژوند تېروي.

کېدای شي ته به داسې گومان کوې چې پُل صراط به هم د دنيا د سختو او له ستونزو ډکو لارو په څېر وي، نه، داسې هېڅکله نه ده؛ بلکې د پُل صراط لاره له چرې څخه تېره او له وېسته څخه نرۍ ده، کله چې تاته پر دې پُل د تېرېدو وويل شي؛ نو څه فکر کوې چې دا کار به وکړای شي؟ تر تا لاندې به دوزخ وي، ته به غواړې چې تېر شي؛ خو تېرېدای به نه شي، غواړې به چې

ودرېږې! خو ودرېدای به نه شې، ته به پورته کېږې او بېرته به را پرېوځې، ته به په وېره او ترهه کې وې، دوزخ به تر تا لاندې خوټېږي او ته به د خلاصون هېڅ لاره نه لرې، په دې وخت کې به هېڅ شی ستا په درد ونه خوري، یوازې هغه عمل به درته گټه ورسوي چې تا په دنیا کې کړی، په دنیا کې چې دې کومه سورلی ترلاسه کړې وه، همغه به دې اوس سورلی وي، اوس نو ستا خوښه ده چې څه ډول سورلی ځان ته غوره کوي، پر کومه دروازه داخلېږې او پر کومه لاره ځې؟!

له همدې امله جومات خپل کور جوړ کړه، له دنیا او خلکو څخه بې پروا او آخرت ته متوجه شه او هغه ته تیاری وکړه. ای الله! موږ له تاڅخه ستا په ښکلو نومونو او لوړو صفتونو سوال کوو چې موږ په خیر سره پر پل صراط تېر او جنت ته مو داخل کړه، آمین.

۲۳ ... د رسول الله صلی الله علیه وسلم تابعداري کول

له ابو هريره رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روایت دی چې رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل: ((كُلُّ أُمَّتِي يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ أَبَى))، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَمَنْ يَأْبَى؟ قَالَ: «مَنْ أَطَاعَنِي دَخَلَ الْجَنَّةَ وَمَنْ عَصَانِي فَقَدْ أَبَى.»

ژباړه: زما ټول امت جنت ته داخلېږي، مگر هغه کس چې انکار یې وکړ، صحابه کرامو رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ پوښتنه وکړه: ای د الله رسوله! څوک انکار کوي؟ رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل:

چا چې زما تابعداري وکړه، جنت ته داخل شو او چا چې زما نافرمانی وکړه، هغه انکار وکړ. (بخاري: ۷۲۸۰)

اطاعت د غاړه اېښودلو په معنا دی، هغه که د مامور کار په کولو یا د ممنوع کار په پرېښودلو کې وي، ځکه نو کله چې د اطاعت او معصیت لفظ وویل

شي؛ نو د مامور کار کولو او د ممنوع کار پرېښودلو ته اطاعت وايي؛ خو کله چې په مطلق ډول اطاعت وويل شي؛ نو ټولو اوامرو او نواهيو ته شاملېږي يعنې اوامر پرځای کول او له نواهيو (منعه شويو شيانو) ځان ساتل په اطاعت کې شاملېږي. له همدې امله څوک چې د رسول الله ﷺ اطاعت کوي او حکم يې پرځای کوي او له مخالفت څخه يې ځان ساتي، هغه له جنتيانو څخه دی.

او څوک چې په خپلو خواهشاتو پسې روان وي او حقه لاره يې پرېښي وي، هغه دوزخ ته داخلېږي.

ای الله! موږ جنت ته داخل کړه او په وينا عمل او عقیده کې مو پر اسلام ثابت ولره، آمین.

۲۴ ... د صحابه کرامو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ له ډلې سره اوسېدل

عبدالله ابن عمر رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا فرمايي: عمر رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ په "جابه" نومي ځای کې موږ ته وينا وکړه او ويې فرمايل: ای خلکو! لکه څرنگه چې زه ستاسې په منځ کې ولاړ يم، رسول الله ﷺ هم زمونږ ترمنځ همداسې ودرېد او بيا يې وفرمايل:

((...عَلَيْكُمْ بِالْجَمَاعَةِ وَإِيَّاكُمْ وَالْفُرْقَةَ فَإِنَّ الشَّيْطَانَ مَعَ الْوَاحِدِ وَهُوَ مِنَ الْاِثْنَيْنِ أَبَدًا، مَنْ أَرَادَ بُخْبُوحَةَ الْجَنَّةِ فَلْيَلْزَمْ الْجَمَاعَةَ...))

ژباړه: ای خلکو! له ډلې سره واوسئ او له يواځيتوب څخه ځان وساتئ، ځکه شيطان له يواځې کس سره وي او له دوو کسانو څخه لرې گرځي او څوک چې د جنت په منځ کې د اوسېدو هيله لري، هغه ته پکار ده چې له ډلې سره يوځای واوسي. (ترمذي: ۶۵/۲)

يعنې له ډلې سره اوسېدل د جنت په منځ کې د اوسېدو سبب دی، ځکه په حديث کې راځي چې د الله تعالیٰ نصرت او مرسته له ډلې سره وي.

په دې حديث کې له جماعت څخه مطلب څه شی دی؟

زه وایم چې په دې حديث کې له جماعت (ډلې) څخه مطلب صحابه

کرام رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ دي، ځکه په هغه وخت کې بله ریښتینې ډله موجوده نه وه او

د رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دا وینا ((مَا أَنَا عَلَيْهِ وَأَصْحَابِي)) (۱) (ترمذي: ۲۴،

۴۱) هم پر دې خبره دلالت کوي، له همدې امله مطلب یې دا شو: څوک

چې پر هغه لاره روان او ثابت پاتې شي پر کومه لاره چې رسول

الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ خپل صحابه کرام رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ پرېښي وو؛ نو هغه کس به د

جنت په منځ کې اوسېږي. په همدې اړه رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمایي:

ما تاسې پر داسې یوه لاره پرېښودی چې شپه یې هم د ورځ په څېر روښانه

ده، تر ما وروسته یواځې هغه څوک له دې لارې څنگ ته کېږي چې

هلاکت ته نږدې وي. (ابن ماجه: ۴۳)

دا خبره دومره روښانه ده چې عالم خو لا څه چې جاهل انسان هم پرې

پوهېږي.

په هر حال حق؛ حق دی که څه هم چې پلویان یې لږ وي او باطل؛ باطل

دی که څه هم چې پلویان یې ډېر وي. پر باطله لاره د خلکو ډېروالی اعتبار

نه لري؛ بلکې دې ته به کتل کېږي چې سمه او ناسمه لاره کومه ده؟ د

پلویانو ډېروالی او کموالی د حق معیار نه دی.

د معاویه رَضِيَ اللهُ عَنْهُ په اړه راځي چې یوه ورځ د خلکو ترمنځ ودرېد او ویې

ویل: ای خلکو واورئ! رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ زموږ ترمنځ ودرېد او ویې

فرمایل:

پر کومه لار چې زه او زما ملګري روان دي.

خبر اوسئ! اهل كتاب تر تاسې مخکې په دوه اویا (۷۲) ډلو وویشل شول او دا امت به په درې اویا (۷۳) ډلو وویشل شي، دوه اویا ډلې به دوزخ ته او یوه ډله به جنت ته ځي او هغه ډله (د صحابه ورضي الله عنهم) جماعت دی. (ابوداؤد: ۴۵۹۷)

دا یو عظیم الشان او مشهور حدیث دی او د سند په اعتبار سره ثابت هم دی، همدا وجه ده چې د هر دور عالمانو له دې حدیث څخه استدلال کړی. امام ابو عبدالله الحاکم رحمه الله په مستدرک کې د دې حدیث په اړه لیکي: دا حدیث په اصولو کې لوی ځای لري.

دا حدیث د رسول الله صلى الله عليه وسلم په معجزو کې هم شمېرل کېږي، ځکه د داسې یوې خبرې وړاندوینه یې کړې وه چې رېښتینې ثابته شوه.

عبدالله ابن عباس رضي الله عنهما وايي، رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل:

زما پر وړاندې امتونه وړاندې کړای شول؛ نو ما یو پېغمبر ولېد چې یوه وږه ډله ورسره وه او یو بل پېغمبر مې ولېد چې دوه تنه ورسره وو او داسې یو پېغمبر مې هم ولېد چې هېڅوک ورسره نه وو. (بخاري: ۵۷۰۵، مسلم: ۲۲۰)

ابن مسعود رضي الله عنه فرمایي: جماعت هغه دی چې حق خبره ومني که څه هم چې یواځې یو کس وي. (شرح اصول اعتقاد اهل السنة: ۱۶۰)

د امام احمد بن حنبل رحمه الله په وخت کې یوازې لږ شمېر خلک پر حق ولاړ وو او همدا خلک په حقیقت کې جماعت و. ډېر فقهاء، مفتیان، خلیفه او د هغه شا وخوا خلک په دغه وخت کې له حق خبرې څخه لرې وو.

امام احمد بن حنبل رحمه الله په یواځې خان یو جماعت و تردې چې خلکو چې کله دا کار ناشونی وگانه؛ نو د وخت خلیفه ته یې وویل: ای امیر المؤمنین! آیا ته او ستا ټول والیان، قاضیان او مفتیان ټول پر باطله او امام احمد رحمه الله په یواځې خان پر حقه دی؟!!!

خليفه چې دا خبرې واورېدې، امام احمد رَحْمَةُ اللَّهِ يې له اوږده بند وروسته په دُرو وواهه او سزاگانې يې ورکړې.
له عتبه بن غزوان رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ نه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:

له تاسې څخه وروسته د صبر ورځې را روانې دي، په دې ورځو کې چې څوک له تاسې نه پر دين قائم وي، هغې ته د پنځوسو (۵۰) کسانو په اندازه اجر ورکول کېږي، صحابه کرامو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ پوښتنه وکړه چې ای د الله رسول! پنځوس کسان له هغوی او که له موږ څخه؟
رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: نه، بلکې له تاسې څخه.
(الطبراني في الكبير: ۱۱۷/۱۷)

۲۵ ... سلام رواجول

له ابو هريره رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:
((لَا تَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى تُؤْمِنُوا، وَلَا تُؤْمِنُوا حَتَّى تَحَابُّوا، أُولَا أَذَلُّكُمْ عَلَى شَيْءٍ إِذَا فَعَلْتُمُوهُ تَحَابَبْتُمْ؟ أَفُسُوا السَّلَامَ بَيْنَكُمْ.))
ژباړه: تاسې تر هغې جنت ته نشئ داخلېدای تر څو چې ايمان را نه وړئ او تر هغې مؤمنان کېدای نه شئ ترڅو چې په خپل منځ کې سره مينه ونه کړئ؛ نو آیا داسې ته يو کار در ونه ښايي چې په کولو سره يې ستاسې په منځ کې مينه پېدا شي؟ په خپلو منځونو کې سلام عام کړئ. (مسلم: ۳۴)
مسلمان ته ښايي هر هغه کار وکړي چې په هغې سره د مسلمانانو په منځ کې مينه او الفت پېدا کېږي، ځکه دا خبره له عقل څخه لرې ده چې يو څوک دې له داسې چا سره مرسته وکړي چې مينه ورسره نه لري؛ نو همدا وجه ده چې د الله جَلَّ جَلَالُهُ لپاره مينه کول په پوره ايمان دلالت کوي.

له عبد الله بن سلام رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ خڅه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:

ای خلکو! سلام رواج کړئ، ډوډی ورکړئ، صله رحمې وپالن او د شپې چې کله خلک وېده وي، لمونځ وکړئ؛ نو جنت ته به په سلامتیا سره داخل شئ.
(ابن ماجه: ۳۲۵۱)

دا یو جلیل القدره او مبارک حدیث دی او د انسان د وروستی هیلې یعنې په سلامتیا سره جنت ته د داخلېدو یادونه پکې شوې ده.

د رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دا خبره چې وايي: "ای خلکو! سلام رواج کړئ" دا معنا لري چې سلام اچول ډېر عام کړئ او د رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دا وینا چې وايي: "ډوډی ورکړئ" دا معنا لري چې په کور کې چې څه لري، هغه مسکینانو او فقیرانو ته ورکړئ، ځکه دا صدقه ده.

۲۶ ... غصه قابو کول

ابو الدرداء رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ وايي چې یوه چا عرض وکړ: ای د الله رسوله! ماته داسې یو عمل را وښایه چې په کولو سره یې جنت ته داخل شم، رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:

((لَا تَغْضَبْ وَلَكَ الْجَنَّةُ))

ژباړه: غصه مه کوه، ستا لپاره جنت دی. (الترغیب ۴۴۶/۳)

د دې حدیث معنا دا ده چې دومره ډېره غصه هم مه کوه چې په هره خبره راوپارېږې؛ بلکې اطمینان او وقار په ځان کې پېدا کړه.

د غصې په وجه ډېرې خرابۍ پېدا کېږي، داسې چې ځینې وخت انسان خپل ځان ته هم سپکې سپورې وايي، ځینې وخت خپل دین او رب ته ښکېل کوي او ځینې وخت خپلې ښځې ته هم طلاق ورکوي، ځینې مهال

لوبي ماتوي او يا خپلې جامې سوځوي او همدارنگه د غصې پر وخت له انسان څخه داسې کارونه هم کېږي چې بيا پرې خلک د ليوني گومان کوي. همدا وجه ده چې عادل قاضي ته د غصې په حالت کې فيصله کول جايز نه دي، ځکه په دې وخت کې پرې غصه غالبه وي، الله تعالى دې موږ ته ترې پناه راکړي.

رسول الله ﷺ د غصې د لمنځه وړلو لپاره ځينې اسباب بيان کړي دي چې په لاندې ډول دي:

۱- له شيطان څخه په الله جل جلاله سره پناه غوښتل:

سليمان بن صرد رَضِيَ اللهُ عَنْهُ وايي: زه د رسول الله ﷺ خوا ته ناست وم، دوو کسانو يوه بل ته بنکنځلې کولې، د يوه خبره له غصې تکه سره شوه او رگونه يې وپرسېدل، په دې وخت کې رسول الله ﷺ وفرمايل: ((إِنِّي لَأَعْرِفُ كَلِمَةً لَوْ قَالَهَا لَذَهَبَ عَنْهُ الَّذِي يَجِدُ: أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ))

ژباړه: ماته داسې يوه کليمه معلومه ده چې که هغه يې ووايي، غصه به يې ختمه شي، يعنې که ((أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ)) ووايي؛ نو غصه به يې ختمه شي. (بخاري: ۳۲۸۲، مسلم: ۲۶۱۰)

له ابو هريره رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې رسول الله ﷺ وفرمايل: کله چې چاته غصه ورشي او هغه ((أَعُوذُ بِاللَّهِ...)) ووايي؛ نو غصه به يې ختمه شي. (الكامل: ۴۵۱/۶)

۲- که ولاړ وي، بايد کينې او کنه نو بايد ځملي:

له ابوذر رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې رسول الله ﷺ وفرمايل: کله چې په تاسې کې يوه تن ته غصه ورشي او هغه ولاړ وي؛ نو بايد کينې، که غصه يې لرې شوه؛ نو ښه ده او کنه نو بايد ځملي. (ابو داؤد: ۴۷۸۲)

۳- چپ پاتې کېدل:

له ابن عباس رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا څخه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:

"... او کله چې غصه در شي؛ نو چپ پاتې شه او رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دا وينا درې ځل تکرار کړه." (احمد ۲۱۳۶، الادب المفرد: ۱۳۲۰)

رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ د غصې پر وخت د چپ پاتې کېدو حکم کړی او د تاکید لپاره يې دا خبره درې ځله ويلې.

۴- د غصې قابو کوونکي ستاينه:

له ابو هريره رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: پهلوان هغه څوک نه دی چې خلک را ځملوي، بلکې پهلوان هغه څوک دی چې د غصې پر وخت خپل ځان قابو کړي. (بخاري: ۶۱۱۴)

انس رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ وايي چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: څوک چې د غصې د پلې کولو د قدرت لرلو سره سره خپله غصه قابو کړي، د قيامت پر ورځ به ورته الله تعالی د ټولو خلکو پر وړاندې اختيار ورکړي چې کومه حوره يې خوښه وي، له هغې سره دې نکاح وکړي. (ابوداؤد: ۴۷۷۷)

۲۷... سيد الاستغفار کلمه ويل

له شداد بن اوس رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: سيد الاستغفار کليمه دا ده:

((اللَّهُمَّ أَنْتَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، خَلَقْتَنِي وَأَنَا عَبْدُكَ، وَأَنَا عَلَى عَهْدِكَ وَوَعْدِكَ مَا اسْتَطَعْتُ، أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا صَنَعْتُ، أَبُوءُ لَكَ بِنِعْمَتِكَ عَلَيَّ، وَأَبُوءُ لَكَ بِذُنُوبِي فَاعْفِرْ لِي، فَإِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ.)) څوک يې چې په يقين سره د سهار پر وخت ووايي او له ماښام څخه مخکې ورته مرگ

راشي؛ نو هغه جنتي دی او څوک يې چې د ماښام پر وخت په يقين سره ووايي او له سهار راختمو دمخه وفات شي؛ نو جنتي دی. (بخاري: ۶۳۰۶)

دا يو صحيح او عظيم الشان حديث دی، له دې څخه معلومېږي چې د دې دعاء ويونکی د الله جَلَّ جَلَالُهُ تر ټولو ډېر پېژندونکی، د هغه د توحيد منونکی او د هغه ډېر عزت کوونکی بنده دی او په دې دعاء کې د خپل رب پر لاره تلونکي بنده لپاره کامله شفاء پرته ده.

انسان د تل لپاره د الله جَلَّ جَلَالُهُ په نعمتونو کې ډوب وي، له همدې امله د هغو شکر ويستلو ته هم ډېر محتاج دی او هغه هر وخت په گناه کې وي چې د هغې لپاره استغفار ته ضرورت لري او دا دوه شيان داسې دي چې له انسان سره ډېر لازم دي، ځکه انسان د تل لپاره په نعمتونو کې دی او د تل لپاره توبې او استغفار ته محتاج دی.

۲۸... رينستيا ويل

له عبدالله ابن مسعود رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:

((عَلَيْكُمْ بِالصَّدَقِ، فَإِنَّ الصَّدَقَ يَهْدِي إِلَى الْبِرِّ، وَإِنَّ الْبِرَّ يَهْدِي إِلَى الْجَنَّةِ، وَمَا يَزَالُ الرَّجُلُ يَصَّدُقُ وَيَتَحَرَّى الصَّدَقَ حَتَّى يُكْتَبَ عِنْدَ اللَّهِ صَدِيقًا...))

ژباړه: تاسې بايد رينستيا ويل پر ځان لازم کړئ، ځکه رينستيا ويل د نېکۍ لاره در بښي او نېکي سړی جنت ته بيايي او کوم بنده چې د تل لپاره رينستيا وايي او د رينستيا ويلو کوښښ کوي، د الله تعالی پر وړاندې "صديق" رينستينی ليکل کېږي. (مسلم: ۲۶۰۷)

ريښتيا ويل لوړه درجه او ښکلې ګاڼه ده، ريښتيا د هير خير کيلي او د لوړو مرتبو ترلاسه کولو اساس دی، څوک چې په خپله وينا او عمل کې ريښتيني وي، هغه د ريښتينولي لوړ پور ته رسېږي، تردې چې د "صديقينو" (ريښتينو) خلکو په ډله کې شمېرل کېږي او د الله جَلَّ جَلَالُهُ پر وړاندې هم "صديق" "ريښتيني" ليکل کېږي او داسې بنده لويې درجې ترلاسه کوي. الله جَلَّ جَلَالُهُ دې موږ ته په ټولو ويناوو او اعمالو کې ريښتينولي را نصيب کړي.

۲۹ ... جوماتونه جوړول

له عثمان بن عفان رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:

((مَنْ بَنَى مَسْجِدًا لِلَّهِ تَعَالَى يَنْتَغِي بِهِ وَجْهَ اللَّهِ، بَنَى اللَّهُ لَهُ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ.))

ژباړه: څوک چې د الله جَلَّ جَلَالُهُ د رضا ترلاسه کولو په خاطر جومات جوړ کړي، الله جَلَّ جَلَالُهُ ورته په جنت کې کور جوړوي. (بخاري: ۴۳۹، مسلم: ۵۳۳)

امام ابن رجب رَحِمَهُ اللَّهُ وايي: په هر کار کې د اجر او ثواب ترلاسه کولو لپاره اخلاص شرط دی، ځکه د اعمالو دار و مدار په نيتونو پورې اړه لري او هر چاته هغه څه ترلاسه کېږي چې د هغې نيت يې کړی وي، له همدې امله د جومات جوړول هم ښه کار دی او لوی اجر لري او که له جوړولو څخه يې هدف رياء، شهرت غوښتنه يا فخر کول وي؛ نو داسې کس د الله جَلَّ جَلَالُهُ د عذاب او غصې ښکار کېږي او په همدې ډول نور اعمال هم د نيت پورې اړه لري.

جومات جوړول الله جَلَّ جَلَالُهُ ته د نږدې کېدو ذریعه ده، که څه هم چې جومات وړوکی وي، رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمایي:

څوک چې د الله جَلَّ جَلَالُهُ د رضا لپاره جومات جوړ کړي او که څه هم چې دومره وړوکی وي لکه د مرغی خاله؛ نو الله جَلَّ جَلَالُهُ ورته په جنت کې کور جوړوي. (ابن ماجه: ۷۳۸)

له پورتنی حدیث څخه معلومه شوه چې هر څوک چې د جومات په جوړولو کې مرسته وکړي او هغه مرسته معمولي هم وي، الله جَلَّ جَلَالُهُ یې په بدل کې اجر او ثواب ورکوي او دا کار د الله جَلَّ جَلَالُهُ له فضل او کرم څخه لرې نه دی.

۳۰ ... له مور او پلار سره نېکي کول

له ابوهریره رَضِيَ اللهُ عَنْهُ نه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایي:

((رَغِمَ أَنْفُهُ، ثُمَّ رَغِمَ أَنْفُهُ، ثُمَّ رَغِمَ أَنْفُهُ «قِيلَ: مَنْ؟ يَا رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: «مَنْ أَدْرَكَ وَالِدَيْهِ عِنْدَ الْكِبَرِ، أَحَدَهُمَا أَوْ كِلَيْهِمَا، ثُمَّ لَمْ يَدْخُلِ الْجَنَّةَ.»))

ژباړه: د هغه پوزه دې په خاورو شي، د هغه پوزه دې په خاورو شي او بیا دې هم د هغه پوزه په خاورو شي! یوه چا عرض وکړ: ای د الله رسوله! د چا؟ رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایي: څوک چې خپل مور او پلار د بوډاوالي په حالت کې بیامومي، دواړه یا یو له هغوی څخه او بیا هم جنت ته داخل نه شي. (مسلم: ۲۵۵۱)

د رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دا وینا چې وایي: "او بیا هم جنت ته داخل نه شي" په دې معنا ده چې څوک دا موقع ترلاسه کړي او گټه ترې وانخلي؛ نو هغه تاوانی دی.

له همدې امله څوک چې له خپل مور او پلار سره د بوداوالي په حالت کې نېکي کول غنیمت ونه گڼي؛ نو د دې لایق دی چې بدې یې وویل شي.

له ابوهریره رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ څخه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایل: بېشکه چې (ځینې وخت) په جنت کې د یوه چا درجه پورته کېږي، هغه به پوښتنه وکړي چې دا درجه ماته څنگه راکړل شوه؟ ورته به وویل شي چې ستا اولاد ستا لپاره د بښنې دعاء کړې وه. (ابن ماجه: ۳۶۶۰)

په دې حدیث کې له مور او پلار سره د ښه سلوک لوی اجر او هڅونه او له هغوی سره د بد سلوک عذاب او وېره بیان شوې.

ابوالدرداء رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ وايي چې ما له رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ څخه واورېدل چې فرمایل یې:

پلار د جنت منځنۍ دروازه ده؛ نو که غواړې ضایع یې کړه او یا یې ساتنه یې وکړه. (ترمذي: ۱۹۰۰)

له دې حدیث څخه مطلب دا دی چې د پلار حقوق اداء کول، اطاعت یې کول، خبره یې منل او ادب ورسره کول د جنت پر منځنۍ دروازه د داخلېدو لوی سبب دی.

له عایشه رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا نه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایل: زه چې وېده شوم؛ نو خان مې په جنت کې ولېد، بیا مې د یوه لوستونکي آواز واورېد؛ نو پوښتنه مې وکړه چې دا څوک دی؟ راته وویل شول چې دا حارثه بن نعمان رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ دی، بیا رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایل: هغه ته دا مقام او مرتبه د تابعدارۍ په وجه ورکړل شوې ده، حارثه بن نعمان رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ د خپلې مور ډېر تابعدار و. (احمد: ۲۴/۸۹)

۳۱ ... د یتیم پالنه کول

له سهل بن سعد رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ څخه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایل:

((أَنَا وَكَافِلُ الْيَتِيمِ فِي الْجَنَّةِ هَكَذَا)) وَقَالَ يَاضْبَعِينِ السَّبَّابَةِ وَالْوُسْطَى.))
ژباړه: زه او د یتیم پالونکی به په جنت کې داسې سره یوځای وو، رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ د خپل لاس شهادت او منځنۍ گوټې ته اشاره وکړه او د دواړو په منځ کې یې لږه فاصله وکړه. (بخاري: ۵۳۰۴)

پر هر مسلمان لازم ده چې دا حدیث په غور سره واوري او پر خپل ځان د هغې د عملي کولو مینه په ځان کې پیدا کړي ترڅو په جنت کې د رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ او نورو پېغمبرانو عليهم السلام ملګرتیا ترلاسه کړي، ځکه د قیامت پر ورځ د انبیاءو عليهم السلام له ملګرتیا څخه بله غوره ملګرتیا نشته.

۳۲ ... قبول شوی حج اداء کول

له ابوهریره رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ څخه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایل:

((...وَالْحَجُّ الْمَبْرُورُ لَيْسَ لَهُ جَزَاءٌ إِلَّا الْجَنَّةُ.))

ژباړه: "... او د مبرور (قبول شوي) حج بدله له جنت پرته بل څه نه ده. (بخاري: ۱۷۷۳)

مبرور حج هغه دی چې لاندینۍ خبرې پکې وي:

۱- حج باید خالص د الله جَلَّ جَلَالُهُ د رضا لپاره وي یعنې دا چې انسان یوازې د الله جَلَّ جَلَالُهُ د رضا ترلاسه کولو پخاطر حج وکړي، ریاء او شهرت غوښتنه پکې نه وي او نه د دې لپاره چې خلک ورته حاجي صیب ووايي؛ بلکې یوازې د الله جَلَّ جَلَالُهُ د رضا یې هدف وي.

۲- حج بايد د رسول الله ﷺ په طريقه وي يعنې دا چې انسان تر خپله وسه د رسول الله ﷺ تابعداري وکړي.

۳- حج بايد په حلالو پيسو وي، حرام مال پکې نه وي، يعنې د سود، دوکې او قمار مال نه وي، په خالص حلال مال يې حج کړی وي.

۴- په حج کې له فسق او فجور او جگړې څخه ځان وساتي، لکه الله جَلَّ جَلَالُهُ چې فرمايي:

(فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ)
(البقره: ۱۹۷)

ژباړه: څوک چې په دې ټاکلو مياشتو کې د حج نيت وکړي، هغه بايد په دې خبر اوسي چې د حج په دوران کې له هغه څخه څه شهواني عمل، څه ناوړه فعل او څه جنگ جگړه و نشي.

په پورته آيت کې له "رفث" څخه جماع او د هغې اسباب او له "فسق" څخه هر ډول گناه مراد ده، هغه که قولې وي يا فعلي، لکه غيبت کول، چغلي کول، درواغ ويل، بنځو ته کتل او نور... له "رفث" او "فسق" څخه به ځان ساتي او "جدال" جگړه به نه کوي. په حج کې له جگړې کولو څخه بايد پرهيز وشي؛ خو که چېرته کوم بدعتي او فاسق انسان ورسره جگړه کوي؛ نو په ښه طريقه دې ورته حق روښانه کړي. الله جَلَّ جَلَالُهُ فرمايي:

(ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ)
(النحل: ۱۲۵)

ژباړه: ای پیغمبره ﷺ! د خپل رب د لارې لوري ته په حکمت او غوره نصیحت سره بلنه ورکړه او له خلکو سره په داسې ډول مباحثه وکړه چې ډېره غوره وي.

۳۳ ... روژه نیول

ابوهريره رَضِيَ اللهُ عَنْهُ له رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ څخه روايت كوي چې ويې فرمايل: ((الصَّوْمُ جُنَّةٌ.))

ژباړه: روژه ډال (او له دوزخ څخه د بچ كېدو مضبوطه قلعه) ده. (احمد: ۴۰۲/۲)

روژې ته ځكه ډال ويل شوي چې هغه د انسان نفسي خواهشات لمنځه وړي او د دې خبرې تصديق د رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ له دې وينا څخه كېږي: څوك چې د نكاح كولو توان ولري؛ نو واده دې وكړي، ځكه نكاح سترگې له بدنظري څخه ساتي او د شرم ځای حفاظت كوي او څوك چې د نكاح كولو وس او توان نه لري؛ نو روژه دې ونيسي، ځكه روژه شهوت ماتوي.

(بخاري: ۱۹۰۵)

كه په مړه گېډه د خوراك كولو بل هېڅ زيان نه وي، همدا زيان يې كافي دی چې انسان د الله جَلَّ جَلَالُهُ له ذكر څخه غافلوي او كله چې انسان د الله جَلَّ جَلَالُهُ له ذكر څخه غافل شي، شيطان پرې برلاسی كېږي او هغه په خواهشاتو كې اخته كوي او كله چې انسان په مړه گېډه خوراك ونه كړي؛ نو په هغې كې سكون، خشوع او عاجزي پېدا كېږي.

همدا شان له عثمان بن ابي العاص رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:

روژه؛ له دوزخ څخه د خلاصېدو لپاره داسې ډال دی، لكه په جگړه كې چې له تاسې سره ډال وي. (نسايي: ۲۲۳۰)

امام ابن رجب رَحِمَهُ اللهُ وايي: ډال هغه شي ته وايي چې انسان پرې ځان بچ كوي، لكه په جگړه كې چې سړی د دويم كس له گوزار څخه په ډال ځان

ساتي او په همدې توگه روژه هم انسان له گناهونو څخه ساتي او دا يې ډال دی.

له ابومامه الباهلي رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روايت دې چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:

څوک چې د الله جَلَّ جَلَالُهُ په لاره کې يوه ورځ روژه ونيسي، الله جَلَّ جَلَالُهُ د هغه او جنت ترمنځ د يوه خندق په اندازه فاصله پېدا کوي، لکه د اسمان او ځمکې ترمنځ د فاصلې په اندازه. (ترمذي ۱۶۲۴)

روژه په حقيقت کې له گناهونو څخه د بدن د غړو د ساتنې نوم دی، يواځې دا نه چې روژه دار له خوراک او څښاک څخه ځان وساتي، له همدې امله لکه څرنگه چې روژه په خوراک او څښاک سره فاسدېږي، په همدې ډول گناهونه هم د روژې اجر او ثواب لمنځه وړي او ددې معنی دا شوه چې گواکې روژه دار هيڅ روژه نده نيولې!

۳۴... حياء او شرم

له ابوهريره رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روايت دې چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: ((الْحَيَاءُ مِنَ الْإِيمَانِ، وَالْإِيمَانُ فِي الْجَنَّةِ، وَالْبَدْءُ مِنَ الْجَفَاءِ، وَالْجَفَاءُ فِي النَّارِ.))

ژباړه: حياء د ايمان يوه برخه ده او حياء جنت ته رسوونکې ده او سپکې او سپورې او جفا دوزخ ته رسوونکې ده. (ترمذي: ۲۰۰۹)

سعید بن یزید انصاري رَضِيَ اللهُ عَنْهُ فرمايي چې يوه سړي عرض وکړ: ای د الله رسوله! ماته وصيت وکړه؟ رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ورته وفرمايل: زه تاته وصيت کوم چې له الله تعالی څخه داسې حياء وکړه، لکه د خپل قوم له يوه نېک شخص څخه چې حياء کوي.

هوښيار انسان ته پکار ده چې حياء خپله کړي او هغه د خپلو اخلاقو يوه برخه او د خپلو علومو، اعمالو، اقوالو او احوالو اساس وگرځوي، ځکه د همدې صفت په اساس دی چې انسان لوړ مقام تر لاسه کوي او د هنې نشتوالی د محروموالي سبب کېږي.

له الله جَلَّ جَلَّالُهُ څخه مرسته غواړو او پر هغه توکل کوو او ترې غواړو چې موږ ته علم او عمل را نصیب کړي.

۵۳... د ژبې او شرم ځای حفاظت کول

له سهل بن سعد رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ نه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایل: ((مَنْ يَضْمَنْ لِي مَا بَيْنَ لَحْيَيْهِ وَمَا بَيْنَ رِجْلَيْهِ أَضْمَنْ لَهُ الْجَنَّةَ.))

ژباړه: څوک چې ماته د دوو شیانو د حفاظت ضمانت راکړي، زه ورته د جنت ضمانت ورکوم، هغه چې د دوو ژامو ترمنځ ده (یعنې ژبه) او هغه چې د دوو ورنونو ترمنځ دی (یعنې شرم ځای).

د دې حدیث مطلب دا دی چې څوک خپله ژبه له درواغ ویلو، غیبت کولو، بنکنخلو کولو او نورو ناروا خبرو څخه وساتي او خپل شرم ځای له ناروا کارونو څخه وژغوري، رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ورته د جنت ضمانت کوي، د شرم ځای حفاظت په دین کې لوی ځای لري، لکه الله تعالی چې فرمایي:

(قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ ۝ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ ۝ وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ ۝ وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ ۝ وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ ۝) (المؤمنون ۱-۶)

ژباړه: په باوري ډول هغو مؤمنانو بري موندلی دی چې په خپل لمانځه کښې عاجزي غوره کوي، له عبثو څخه مخ اړوونکي وي، د زکات په کړنچاړې عمل کوي او د خپلو شرم خايونو ساتنه کوي.

له ابن عباس رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا نه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: ای د قريشو ځوانانو! زنا مه کوئ، ښه واوړئ، څوک چې د خپل شرم ځای حفاظت کوي، د هغه لپاره جنت دی. (المستدرک: ۸۰۶۲)

په ياد ولری چې په ټولو افتونو او مصيبتونو کې لوی مصيبت چې انسان پکې اخته دی، هغه د ژبې او شرم ځای فتنه ده؛ نو څوک چې ددې دوو شيانو له شر څخه بچ شو، داسې دې وگڼي چې له لوی مصيبت څخه خلاص شو.

الله جَلَّالَهُ دې موږ ته د داسې قول او عمل توفيق راکړي چې هغه پرې راضي کېږي او له داسې کارونو څخه پناه غواړو چې هغه پرې خپه کېږي.

۳۶... له حيواناتو سره ښه چلند کول

له ابوهريره رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: ((أَنَّ رَجُلًا رَأَى كَلْبًا يَأْكُلُ الثَّرَى مِنَ الْعَطَشِ، فَأَخَذَ الرَّجُلُ حُفَّهُ، فَجَعَلَ يَغْرِفُ لَهُ بِهِ حَتَّى أَرْوَاهُ، فَسَكَرَ اللَّهُ لَهُ، فَأَدْخَلَهُ الْجَنَّةَ.))

ژباړه: يوه سړي يو سپی وليد چې د تندي له امله يې لمده خټه خټله؛ نو دې سړي خپله کلوشه کوهي ته ښکته کړه او سپي ته يې پکې اوبه ورکړې تردې چې سپی ښه خړوب شو، الله جَلَّالَهُ ددې سړي دا کار خوښ او جنت ته يې داخل کړ. (بخاري: ۱۷۳)

له دې حديث څخه معلومېږي چې له حيواناتو سره ښيگڼه کول؛ ښک عمل دی او دا چې هوښيار انسان ته پکار ده چې هيڅ ښه کار بې ارزښته ونه

گني، ځكه چې ځينې وخت سړی د يوه وړوكي عمل له كبله جنت ته ځي. په يوه بل حديث كې رسول الله ﷺ فرمايي: جنت او دوزخ د انسان د خپلې له بند څخه هم هغه ته نږدې دي. (بخاري: ۶۴۸۸)

۳۷: د الله تعالى وېره او ښه اخلاق

ابوهريره رَضِيَ اللهُ عَنْهُ فرمايي: له رسول الله ﷺ څخه پوښتنه وشوه چې: هغه كوم عمل دی چې انسان پرې جنت ته ځي؟ رسول الله ﷺ وفرمايل: ((تَقْوَى اللَّهِ وَحُسْنُ الْخُلُقِ...))

له الله جَلَّالُهُ څخه وېره او ښه اخلاق. (ترمذي)
علامه ابن القيم رَحِمَهُ اللهُ فرمايي: رسول الله ﷺ په دې دوو شيانو (له الله جَلَّالُهُ څخه وېره او ښو اخلاقو) كې د الله جَلَّالُهُ او بندگانو حقونه جمع كړي دي، ځكه د الله وېره (تقوى) هغه كارونه اصلاح كوي چې د بنده او د هغه د رب ترمنځ دي او (ښه اخلاق) هغه كارونه اصلاح كوي چې د بنده او مخلوق ترمنځ دي، له همدې امله ده چې په تقوى سره د الله جَلَّالُهُ مينه پېدا كېږي او ښه اخلاق؛ خلك د الله جَلَّالُهُ دميني پر لور هڅوي.

له ابوامامه رَضِيَ اللهُ عَنْهُ نه روايت دی چې رسول الله ﷺ وفرمايل: څوك چې په يوه دعوه كې پر حقه وي او بيا هم دعوه نه كوي، زه ورته د جنت په منځ كې د كور جوړېدو ضمانت كوم او څوك چې په ټوكه كې درواغ ويل پرېږدي، زه ورته په جنت كې د كور ضمانت كوم او څوك چې خپل اخلاق ښه كړي، زه ورته په جنت كې د لوړې مرتبې والا كور ضمانت كوم. (ابوداؤد: ۴۸۰۰)

امام ابن القيم رَحْمَةُ اللَّهِ فرمایي: رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ په دې حدیث کې غوره او اعلی کور د ښو اخلاقو بدله بللې، منځنۍ کور یې د منځني مقام یعنې درواغ نه ویلو بدله بللې او ادنی کور یې د ادنی مقام یعنې جگړې نه کولو بدله بللې؛ نو له دې څخه معلومه شوه چې ښه اخلاق اعلی او غوره مقام لري، ځکه یې بدله هم تر ټولو غوره ده، له همدې امله دا درې شیان ډېر لوی دي او د هغو تر لاسه کوونکي هم ډېر نېکبخته دي.

۳۸ ... خوږې خبرې او په خلکو خوراک کول

له علي رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ نه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: ((إِنَّ فِي الْجَنَّةِ غُرَفًا تُرَى ظُهُورُهَا مِنْ بُطُونِهَا وَبُطُونُهَا مِنْ ظُهُورِهَا، فَقَامَ أَغْرَابِي فَقَالَ: لِمَنْ هِيَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: لِمَنْ أَطَابَ الْكَلَامَ، وَأَطْعَمَ الطَّعَامَ، وَأَدَامَ الصِّيَامَ، وَصَلَّى بِاللَّيْلِ وَالنَّاسُ نِيَامُ.))

ژباړه: په جنت کې داسې اوچت کورونه دي چې دننه برخه یې له بهر څخه او بهرنۍ برخه یې له دننه څخه ښکاري، ددې خبرې په اورېدو سره یو کلیوال سړی ودرېد او پوښتنه یې وکړه: ای د الله رسوله! دا کورونه د چا لپاره دي؟ نبي اکرم صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:

دا کورونه د هغه چا لپاره دي چې خوږې خبرې کوي، پر خلکو خوراک کوي، پرلپسې روژې نیسي او د شپې چې کله خلک ویده شي؛ لمونځ کوي. (ترمذي: ۱۹۸۴)

له هاني بن یزید رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ څخه روایت دی چې زه د رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ خواته ورغلم او پوښتنه مې ترې وکړه چې: داسې یو عمل راته وښایه چې جنت ته پرې داخل شم؟ نبي کریم صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: ښې خبرې کوه او پر خلکو خوراک کوه.

ښې خبرې هغه دي چې د شريعت مطابق وي، هغه که د خير خبرې وي او که ښې ته د را بللو او يا له بدې څخه د منعه کولو خبرې او پر خلکو د خوراک کولو څخه مقصد دا دی چې د ښې او خوښۍ پر وخت خلکو ته ډوډۍ ورکړل شي.

۳۹ ... د مصيبت پر وخت له صبر څخه کار اخيستل

له ابوامامه رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې نبي اکرم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: الله جَلَّ جَلَالُهُ فرمايي:

((ابن آدَمَ اِنْ صَبَرْتَ وَاحْتَسَبْتَ عِنْدَ الصَّدْمَةِ الْاُولَى، لَمْ اَرْضَ لَكَ ثَوَابًا دُونَ الْجَنَّةِ.))

ژباړه: ای د ادم زویه! که ته د مصيبت پرمهال له صبر څخه کار واخلي؛ نو زه به درته له جنت څخه پر کم شي راضي نشم (يعني جنت به درکړم).
(ابن ماجه: ۱۵۷۹)

دا مبارک حديث لويې گټې ته اشاره کوي، هغه صبر چې انسان ته گران تمامېږي او ثواب يې هم لوی دی؛ هغه صبر دی چې د مصيبت د رسېدو په لومړي وخت کې وشي او په دې وخت کې چې انسان د الله تعالى رضاء ته تسليم شي؛ نو دا د هغه د زړه په ثبات دلالت کوي؛ خو کله چې انسان ته مصيبت ورسېږي او د صبر پرځای واوډلا وکړي او خفگان څرگند کړي؛ نو که وروسته بيا صبر هم وکړي، د لومړي وخت د صبر ثواب نه ورکول کېږي.

د مصيبت پر وخت د صبر له کولو پرته رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ موږ ته دا هم را ښودلي چې الله جَلَّ جَلَالُهُ ته دعاء وکړو، له هغه څخه اجر او ثواب وغواړو او د رسېدلي مصيبت د لمنځه وړلو سوال ترې وکړو، لکه ام سلمه رَضِيَ اللهُ عَنْهَا چې فرمايي: ما له رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ څخه واوږېدل چې فرمايل يې:

کوم مسلمان ته چې مصيبت ورسېږي او هغه دعاء ووايي چې الله جَلَّ جَلَالُهُ يې ورته حکم کړی، يعنې (انالله وانا اليه راجعون) او دا ووايي چې ای الله! ماته د دې مصيبت اجر او غوره بدله راکړه؛ نو الله تعالی به ورته تر هغې غوره بدله ورکړي. (مسلم ۹۸۱)

انسان ته پکار ده چې د مصيبت پر وخت له الله جَلَّ جَلَالُهُ څخه د اجر او ثواب هيله ولري او له صبر څخه کار واخلي او دا هم بايد په ياد ولري چې څومره چې مصيبت لوی وي، په هماغه اندازه لوی اجر او ثواب هم ورکول کېږي.

۴۰ ... پر وندوالي صبر کول

له انس بن مالک رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: الله جَلَّ جَلَالُهُ فرمايي:

((إِذَا ابْتَلَيْتُ عَبْدِي بِحَبِيبَتَيْنِ فَصَبَرَ، عَوَّضْتُهُ مِنْهُمَا الْجَنَّةَ.))

ژباړه: زه چې کله خپل بنده هغه ته پر دوو خوښو شيانو (سترگو) وازمايم يعنې دواړه ترې واخلم او هغه پرې صبر وکړي؛ نو په بدل کې به ورته جنت ورکړم. (بخاري: ۵۶۵۳)

په دې حديث کې سترگو ته دوه خوښ شيان ويل شوي او دا ځکه چې سترگې په ټول بدن کې مهم غړي دي، سترگې چې نه وي، انسان هېڅ شی نشي ليدلای او په دې کار هغه ډېر خورېږي.

له دې حديث څخه معلومېږي چې کوم بنده پر خپل وندوالي صبر وکړي؛ نو د هغې په بدل کې ورته الله جَلَّ جَلَالُهُ جنت ورکوي، ځکه سترگې انسان ته ډېرې گرانې وي او په جنت کې معمولي غونډې ځای ترلاسه کول هم له ټولې دنيا څخه غوره دي، لکه رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ چې فرمايي: په جنت

کې د امساء د اېښودلو په اندازه ځای له دنيا او په هنې کې د ټولو موجودو شيانو څخه غوره دی. (بخاري: ۳۸۹۲)

۴۱ ... د الله تعالی له وېرې ژرې

له ابوهريره رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روايت دې چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وږمايل: ((لَا يَلِجُ النَّارَ رَجُلٌ بَكَى مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ حَتَّى يَعُودَ اللَّبَنُ فِي الصَّرْعِ.)) ژباړه: هغه څوک به دوزخ ته ولاړ نشي چې د الله جَلَّ جَلَالُهُ له وېرې يې ژرې وي، مگر دا چې چې شيدې بېرته غولانځو ته دننه شي!

(ترمذي: ۱۶۳۳)

د رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دا ارشاد چې فرمايي: "تر دې چې شيدې غولانځو ته واپس شي" د تعلق بالمحال له باب څخه دی، يعنې هغه کار چې هيڅ امکان ونلري، لکه الله تعالی چې فرمايي:

(إِنَّ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا لَا تُفْتُحُ لَهُمُ أَبْوَابُ السَّمَاءِ وَلَا يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى يَلِجَ الْجَمَلُ فِي سَمِّ الْخِيَاطِ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُجْرِمِينَ) (الاعراف: ۴۰)

ژباړه: باور ولری، چا چې زموږ ایتونه درواغ گڼلي دي او د هغو په مقابل کې يې سرغړولی دی، د هغو لپاره به د اسمان دروازې هېڅکله پرانه نیستل شي. جنت ته د هغوی تگ دومره نا ممکن دی لکه د ستنې له سپم څخه د اوبښ تېرېدل، موږ مجرمان په همداسې مجازات محکوموو. په الله قسم! دا ډېر لوړ مقام دی چې د الله رب العزت له وېرې سترگې وژاري او اوبښکې ويهوي او په دې سره انسان خپل مرام او مقصد ته رسېږي.

ابن عباس رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا فرمايي چې ما له رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ څخه واورېدل چې فرمايل يې:

دوه سترگې داسې دي چې د دوزخ اور به ورته ونه رسېږي، يوه هغه سترگه چې د الله جَلَّ جَلَالُهُ له وېرې وژاړي او بله هغه سترگه چې د الله جَلَّ جَلَالُهُ په لاره کې پيره کوي او شپه په وينه تېروي. (ترمذي: ۱۶۳۹)

د الله جَلَّ جَلَالُهُ له وېرې د ژړلو د فضيلت په اړه همدا حديثونه کافي دي.

۴۲ ... له لارې څخه ضرري شيان لرې کول

له ابوهريره رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ څخه روايت دې چې نبي اکرم صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمايي: ((بَيْنَمَا رَجُلٌ يَمْشِي بِطَرِيقٍ، وَجَدَ عُصْنَ سَوْكٍ عَلَى الطَّرِيقِ فَأَخْرَهُ، فَشَكَرَ اللَّهَ لَهُ، فَغَفَرَ لَهُ.))

ژباړه: يو سړی پر لاره روان و؛ نو ويې ليدل چې يو بناخ پروت و، هغه يې له لارې نه لرې کړ (ترڅو خلکو ته ترې ضرر ونه رسېږي)؛ نو الله جَلَّ جَلَالُهُ ته يې دا کار خوښ شو او بښنه يې ورته وکړه (او جنت ته يې داخل کړ). (مسلم: ۱۹۱۴)

د حديث مقصد دا دی چې د حسي او معنوي دواړو لارو څخه بايد ضرري شيان لرې کړل شي.

۴۳ ... له خلکو څخه سوال نه کول

له ابوذر رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ځان ته ور وغوښتم او راته يې وفرمايل:

((هَلْ لَكَ إِلَى بَيْعَةٍ، وَلَكَ الْجَنَّةُ؟ " قُلْتُ: نَعَمْ. وَبَسَطْتُ يَدِي، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ وَهُوَ يَشْتَرِي عَلَيَّ: "أَنْ لَا تَسْأَلَ النَّاسَ شَيْئًا " قُلْتُ: نَعَمْ. قَالَ: "وَلَا سَوْطَكَ إِنْ يَسْقُطَ مِنْكَ، حَتَّى تَنْزِلَ إِلَيْهِ فَتَأْخُذَهُ.))

ژباړه: ايا پر داسې يوه خبره راسره بيعت کوي چې جنت ته پرې داخل شي؟
ما ورته وويل: هو او خپل لاس مې ور اوږد کړ، رسول الله ﷺ وفرمايل: پر دې خبره بيعت وکړه چې له خلکو څخه به څه نه غواړي، ما وويل: ښه ده؛ نو رسول الله ﷺ وفرمايل: که له لاس څخه دې قمچينه پرېوځي، نو پخپله ور ښکته شه او را پورته يې کړه او له چا څخه مه غواړه چې هغه درته را پورته کړي.

(احمد: ۱۷۲-۵)

همدارنگه ثوبان رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فرمايي چې رسول الله ﷺ وفرمايل: څوک چې ماته د دې خبرې ضمانت راکړي چې له خلکو څخه به څه نه غواړي، زه ورته د جنت ضمانت کوم، ثوبان رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فرمايي چې ما وويل: زه ضمانت درکوم او له همدې امله وه چې هغه به له چا څخه هيڅ هم نه غوښتل.

(ابوداؤد ۱۶۴۳)

۴۴ ... د الله تعالى په لاره کې جهاد کول

د الله تعالى په لاره کې جهاد کول؛ الله تعالى ته د نږدې کېدو لويه وسيله او غوره ښکې ده او مجاهد به په لوړ مقام او غوره مرتبو کې وي. د الله جَلَّ جَلَالُهُ په لاره کې جهاد کول په نفس او مال دواړو سره وي، الله جَلَّ جَلَالُهُ فرمايي:

((إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةُ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَعْدًا عَلَيْهِ حَقٌّ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْقُرْآنِ ۖ وَ

مَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا بِبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ ۖ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١١١﴾ (التوبة: ۱۱۱)

ژباړه: حقيقت دا دی چې الله جل جلاله له مؤمنانو څخه د هغوی نفسونه او د هغوی مالونه د جنت په بدله کې پېرلي دي. هغوی د الله په لار کې جنگيږي؛ نو وژني او وژل کېږي. له هغوی سره (د جنت وعده) د الله جل جلاله پر ذمه یوه کلکه پچه وعده ده. په تورات او په انجیل او قرآن کې او څوک دی چې له الله جل جلاله نه زیات د خپلې ژبنې پوره کوونکی وي. نو خوښ اوسئ په خپلې دغې سودا چې تاسې له خدای سره کړې ده همدا تر ټولو ستر بریالیتوب دی.

بل ځای کې فرمایي:

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ تِجَارَةٍ تُنْجِيكُمْ مِّنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ۚ تُوْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنفُسِكُمْ ۖ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ۚ يَغْفِرُ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۚ وَيُدْخِلُكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَ مَسْكِنَ طَيِّبَةً ۚ فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ ۚ ذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٠-١٢﴾ (التوبة: ۱۰-۱۲)

ژباړه: ای مؤمنانو، ایا زه ونسیم تاسې ته هغه تجارت چې تاسې له دردناک عذاب نه وژغوري؟ پر الله او د هغه پر پیغمبر باندې ایمان راوړئ او د الله په لاره کې پخپلو مالونو او خپلو ځانونو سره جهاد وکړئ، همدغه ستاسې لپاره بهتره ده که تاسې پوهیږئ. الله جل جلاله به ستاسې گناهونه دروښي او تاسې به هغو باغونو ته نښاسي چې تر هغو لاندې به ویالې بهېږي او د ابدی استوګنې په جنتونو کې به ډیر غوره کورونه درکړي، دا دی ستر بریالیتوب. له ابوهریره رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ نه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایل:

"انْتَدَبَ اللَّهُ لِمَنْ خَرَجَ فِي سَبِيلِهِ ، لَا يُخْرِجُهُ إِلَّا إِيمَانُ بِي ، وَتَصَدِيقُ
بِرُسُلِي ، أَنْ أَرْجِعَهُ بِمَا نَالَ مِنْ أَجْرِ أَوْ غَنِيمَةٍ ، أَوْ أُدْخِلَهُ الْجَنَّةَ ، وَلَوْ لَا أَنْ
أَسْقَى عَلَى أُمَّتِي مَا قَعَدْتُ خَلْفَ سَرِيَّةٍ ، وَلَوْ دِدْتُ أَنِّي أَقْتُلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
، ثُمَّ أَحْيَا ثُمَّ أَقْتُلُ ، ثُمَّ أَحْيَا ثُمَّ أَقْتُلُ". (بخاري)

ژباړه: الله جل جلاله د هغه چا ذمه واري په غاړه اخیستې ده چې جهاد ته
وځي او په اړه یې فرمائي: ((دی یواځې له دې امله زما په لاره کې وتلی
چې پر ما ایمان لري او زما د رسولانو تصدیق کوي؛ نو یا به یې له اجر او
غنیمت سره بېرته (روغ رمن) ستون کړم او یا به یې شهادت په نصیب او
جنت ته به یې داخل کړم)) (بیا رسول الله ﷺ فرمائي) او که زما
پر امت سخته نه تمامېدای؛ نو له یوې غزا نه به هم وروسته پاتې شوی نه وم
او زه دا ښه گنیم چې د الله جل جلاله په لاره کې شهید شم، بیا ژوندی او بیا
شهید شم او بیا ژوندی او بیا شهید شم.

حقیقت دا دی چې د شهید اجر ډېر لوی، مرتبه یې تر ټولو لوړه او مقام یې
په جنت کې تر ټولو لوړ دی، څنگه به داسې نه وي، په داسې حال کې چې
خپل روح یې د الله جل جلاله له دین نه قربان کړی او خپل سر یې د
الله جل جلاله په لاره کې د غوڅېدلو لپاره وړاندې کړی دی!

په یوه بل حدیث کې له انس رضی الله عنه نه روایت دی چې رسول
الله ﷺ وفرمایل:

"مَا أَحَدٌ يَدْخُلُ الْجَنَّةَ ، يُحِبُّ أَنْ يَرْجِعَ إِلَى الدُّنْيَا ، وَلَهُ مَا عَلَى الْأَرْضِ
مِنْ شَيْءٍ ، إِلَّا الشَّهيدُ يَتَمَنَّى أَنْ يَرْجِعَ إِلَى الدُّنْيَا ، فَيُقْتَلَ عَشْرَ مَرَّاتٍ ، لِمَا
يَرَى مِنَ الْكَرَامَةِ". (البخاري)

ژباړه: له شهيد پرته بل هېڅوک دا نه خوښوي چې له جنت نه بېرته دنيا او خپلې شتمنۍ ته را ستون شي، شهيد د دې لپاره دنيا ته د بېرته راتلو هيله کوي چې (د الله جَلَّ جَلَالُهُ په لاره کې) لس خلې شهيد شي او دا هيله د هغه عزت او درناوي امله کوي چې په جنت کې يې ليدلی.

او له مقدم بن معد کرب رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ نه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:

((لِلشَّهِيدِ عِنْدَ اللَّهِ سِتُّ خِصَالٍ: يُغْفَرُ لَهُ فِي أَوَّلِ دَفْعَةٍ (دفعه من دمه) وَيَرَى مَقْعَدَهُ مِنَ الْجَنَّةِ، وَيَجَارُ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَيَأْمَنُ مِنَ الْفَزَعِ الْأَكْبَرِ (يوم البعث من القبور) وَيُوضَعُ عَلَى رَأْسِهِ تَاجُ الْوَقَارِ، الْيَاقُوتَةُ مِنْهَا خَيْرٌ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا، وَيُزَوَّجُ اثْنَتَيْنِ وَسَبْعِينَ زَوْجَةً مِنَ الْحُورِ الْعِينِ، وَيُسَفَّعُ فِي سَبْعِينَ مِنْ أَقَارِبِهِ.)) (ترمذي او احمد)

ژباړه: شهيد د الله جَلَّ جَلَالُهُ پر وړاندې اووه ځانگړتياوې لري:

۱. د وينې د اول څاڅکي په تويېدو سره ورته بښنه کېږي او د مړينې پرمهال به په جنت کې خپل کور وينې.
 ۲. د قبر له عذاب نه ساتل کېږي.
 ۳. د قيامت د ورځې له لويې وېرې به په امن وي.
 ۴. پر سر به يې د درناوي داسې تاج کېښودل شي چې يو ياقوت به يې له دنيا او په هغې کې له شته شيانو ډېر غوره وي.
 ۵. له دوو اويانو غټو سترگو لرونکو حورو سره به يې نکاح وتړل شي.
 ۶. او د خپلو اويو خپلوانو په حق کې به د شفاعت حق ورکړل شي.
- له عباد بن صامت رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:

د الله جَلَّ جَلَالُهُ په لاره کې جهاد کوي، ځکه جهاد کول د جنت له دروازو څخه یوه دروازه ده او الله جَلَّ جَلَالُهُ د جهاد له امله غمونه او اندېښنې لمنځه وړي. (احمد ۵۱۴۳)

انس رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ وايي چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: الله تعالى فرمايي: "زه د جهاد کوونکي ضامن (ذمه وار) یم، که ساه مې یې واخیسته؛ نو جنت به په میراث کې ورکړم او که ژوندی مې ستون کړ؛ نو د غنیمت له مال سره به یې ستون کړم. (ترمذي)

امام ابن عبدالبر رَحِمَهُ اللَّهُ فرمايي: په دې حدیث کې د مجاهد ډېر لوی فضیلت بیان شوی او حدیث په دې خبره هم دلالت کوي چې اعمال یوازې په اخلاص، ایمان او نیت سره پاکېږي او وزن پېدا کوي. له حدیث څخه دا هم معلومېږي چې د غنیمت د مال په اخیستلو د مجاهد په اجر او ثواب کې څه کمی نه راځي؛ بلکې هغه ته لوی اجر هم ورکول کېږي، که غنیمت ترلاسه کړي یا یې ترلاسه نکړي. الله جَلَّ جَلَالُهُ دې موږ ته په خپله لاره کې د خالص جهاد کولو توفیق راکړي او له موږ څخه دې راضي شي، الله جَلَّ جَلَالُهُ پر هر څه قادر دی.

۴۵ ... د الله جل جلاله په ربوبیت، د محمد صلی الله علیه و سلم په

رسالت او په اسلام راضي کیدل

علقمه بن ابن وقاص رَحْمَةُ اللهِ وَايِي چې ما د رسول الله صلی الله علیه و سلم له ملګري بلال المزني رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه واوریدل چې ویې ویل: رسول الله صلی الله علیه و سلم فرمایلي:

ځینې وخت ستاسې څخه یو تن داسې یوه خبره پر خپله ژبه وایي چې الله جل جلاله پرې راضي کېږي او دی پر خپل ځان پوه هم نه وي چې دغه خبره به یې کوم مقام ته رسوي او الله جل جلاله ورته د قیامت تر ورځې خپله رضا لیکي او په همدې ډول (ځینې وخت) ستاسې څخه یو تن داسې خبره پر ژبه وایي چې الله جل جلاله پرې خپه کېږي او دی گومان هم نکوي چې دغه خبره به یې چېرته رسوي، بیا ورته الله جل جلاله د قیامت تر ورځې خپل ځپګان لیکي.

علقمه رَحْمَةُ اللهِ وَايِي: لږ فکر وکړه چې ته پر خپله ژبه څه وایي؟ ما چې له کومې ورځې دا حدیث له بلال بن الحارث رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه اورېدلی، له هماغې ورځې راهیسې ډېرې خبرې نه کوم. (ابن ماجه: ۳۹۶۹)

رسول الله صلی الله علیه و سلم په یوه بل ځای کې فرمایي:

د هغه کس لپاره بربادي ده چې خلک په درواغو ویلو سره خندوي، هغه هلاک او برباد دی، هغه هلاک او برباد دی. (ابوداؤد: ۴۹۹۰)

په پورته حدیثونو کې د داسې خبرو رتنه شوې چې خلکو ته ډېرې عادي ښکاري.

۴۶... پر الله تعالى توکل او تعوید نه کول

له عمران بن حصین رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایل:

((يَدْخُلُ الْجَنَّةَ مَنْ أَمَّتِي سَبْعُونَ أَلْفًا بِغَيْرِ حِسَابٍ، قَالُوا: وَمَنْ هُمْ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: «هُمْ الَّذِينَ لَا يَكْتُمُونَ رَأْيَ يَسْتَرْقُونَ، وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ»))

ژباړه: زما د امت اويا زره (۷۰۰۰۰) خلک به له حساب او کتاب پرته جنت ته داخل شي، صحابه کرامو رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ پوښتنه وکړه چې ای د الله رسوله! دا خلک څوک دي؟ رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایل:

دا هغه خلک دي چې دم، تعوید او بدفالي نه کوي، پر بدن داغ نه لگوي او پر خپل رب توکل او اعتماد کوي. (مسلم: ۲۱۸)

په دې حدیث کې راغلي دي چې د جنتیانو یو صفت دادی چې (دم او تعوید نه کوي) یعنې نورو خلکو ته نه وایي چې هغوی دم کړي، ځکه د هغوی اعتماد او توکل پر الله جَلَّ جَلَالُهُ پیاوړی وي، د نورو پر وړاندې له عاجزه کېدو څخه ځان ساتي، دا ځکه چې په دې ډول له الله جَلَّ جَلَالُهُ پرته له نورو سره اړیکه پیدا کېږي.

مغیره بن شعبه وایي چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایل: چا چې پر بدن داغ ولگاوه، یا یې دم او تعوید وکړ؛ نو له توکل څخه خلاص شو. (ترمذي: ۲۰۵۵)

پر بدن د داغ لگولو معنی داده چې د مریضۍ پر وخت له نورو څخه وغواړي چې په اور یې ودانوي او دا کار له اړتیا پرته جائز ندی، ځکه دا یو

ډول عذاب دی. په همدې توگه د بدفالي په اړه عبدالله بن عمر رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا روايت کړی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:

څوک چې د بدفالي نيولو له امله يو کار پرېږدي، هغه شرک وکړ، صحابه کرامو رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ عرض وکړ: اى د الله رسوله! كفاره يې څه ده؟ رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: دا دعاء دې ووايي: (اللهم لا خير الا خيرک و لا طيرا الا طيرک و لا اله غيرک.)

ژباړه: اى الله! خير او شر يواځې ستا له لورې دي او له تا پرته بل هېڅوک د عبادت وړ نشته. (احمد: ۲/۲۲۰)

الله جَلَّ جَلَالُهُ شاهد دی چې دا ډېر لوړ صفتونه دي او هدفونه يې هم لوی دي او ددې صفتونو درلودنکي نفسونه پاک او خاوندان يې نېک زړي او پرهيزگاران دي.

۴۷ ... د الله جَلَّ جَلَالُهُ ذکر کول

له عبدالله بن شداد رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې د (بنو عذره قبيلې) درې تنه د رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ خدمت ته حاضر شول، بيا يې اسلام راوړ؛ نو رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:

ددې خلکو د خوراک او څښاک بندوبست به څوک وکړي؟ طلحه رَضِيَ اللهُ عَنْهُ وويل: زه به يې بندوبست وکړم، په دې توگه هغه درې واړه له طلحه رَضِيَ اللهُ عَنْهُ سره مېلمانه شول. څه موده وروسته نبي صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يو لښکر ولېږه چې له دې درېيو تنو څخه يو تن پکې و او هغه په جگړه کې شهيد شو، بل ځل بيا رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يو لښکر واستاوه چې له دې پاتې دوو کسانو څخه يو يې پکې و، هغه هم په جگړه کې شهيد شو، دريم تن يې پر خپله بستره وفات شو، طلحه رَضِيَ اللهُ عَنْهُ وايي: ما په خوب کې دا درې واړه ملگري په جنت کې

ولیدل، هغه تن چې پر خپله بستره وفات شوی و، له ټولو څخه مخکې و، دویم شهید شوی کس د هغه پسې او څوک چې لومړی شهید شوی و، هغه له ټولو څخه وروسته و، زه له خپل خوب څخه لږ پرېشانه شوم، د رسول الله ﷺ حضور ته ورغلم او خپل خوب مې ورته ووايه؛ نو رسول الله ﷺ وفرمايل:

ته ولې له خپل خوب څخه تعجب کوې؟ د الله جَلَّ جَلَالُهُ پر وړاندې له هغه مؤمن څخه هېڅوک هم غوره نه دی چې د اسلام په حالت کې بوډا شوی وي؛ له هغو درېو تنو څخه دریم یې د خپل تسبیح، تکبیر او تهلیل په وجه تر خپلو ملگرو مخکې دی. (احمد: ۱۴۰۱)

طلحه رَضِيَ اللهُ عَنْهُ له دې امله حېران و چې هغه دا گومان کاوه چې دواړه شهیدان په مرتبه کې برابر دي او یا دا چې لومړنی شهید به له دوهم شهید څخه غوره وي او درېیم کس چې په بستره کې وفات شوی و، هغه به له ټولو وروسته وي؛ مگر خوب یې له دې گومان خلاف و.

له دې حدیث څخه د هغه چا فضیلت معلومېږي چې اوږد ژوند او نېک عملونه یې کړي وي او ژبه یې هر وخت د الله جَلَّ جَلَالُهُ په ذکر لمده وي.

۸۴... تر لمانځه وروسته او د خوب پر وخت ذکر کول

له عبدالله بن عمر رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا څخه روایت دی چې رسول الله ﷺ وفرمايل:

((دوه کارونه داسې دي چې کوم مسلمان یې پابندي وکړي، هغه حتماً جنت ته ځي، دا دوه کارونه ډېر اسانه او پر هغو عمل کوونکي هم لږ دي، (هغه کارونه دادي) له هر لمانځه وروسته لس ځلې سبحان الله، لس ځلې الحمد لله او لس ځلې الله اکبر ویل او دا په ژبه یوسل او پنځوس (۱۵۰)

ځلې کېږي؛ خو د میزان په تله کې پینځلس سوه ځلې حسابېږي، په همدې ډول کله چې انسان پر خپله بستره پرېوځي او څلور دېرش ځلې الله اکبر، درې دېرش ځلې الحمد لله او درې دېرش ځلې سبحان الله ووايي؛ نو دا په ژبه (۱۰۰) ځلې کېږي؛ خو د میزان په تله کې زر (۱۰۰۰) ځلې حسابېږي.))
راوي وايي: ما په دې وخت کې رسول الله ﷺ ولید چې پخپلو گوتو سره یې شمېر کاوه، صحابه کرامو رضی الله عنہم عرض وکړ: ای د الله رسوله! دا دوه کارونه څنگه اسانه دي او پر هغو عمل کوونکي ولې لږ دي؟

رسول الله ﷺ وفرمایل: شیطان د ویده کېدو پر وخت بنده ته راځي، مخکې له دې نه چې هغه دا ذکر وکړي، وسوسه ور اچوي او د لمانځه پر وخت هم راځي او هغه ته مخکې له دې نه چې دا ذکر وکړي، یو کار ور په یادوي.

له دې حدیث شریف څخه لاندې گټې معلومېږي:

- (۱) د الله جلّ جلاله ذکر کول؛ جنت ته د داخلېدو سبب دی.
- (۲) نېکي څو برابره زیاتېږي، یوه نېکي پر لسو او ځینې وخت له دې څخه هم ډېره حسابېږي.
- (۳) د اعمالو وزن او تلل کېدل حق دي.
- (۴) تسبیح باید په بني لاس سره وشي.
- (۵) شیطان هر وخت انسان ته وسوسه اچوي، تردې چې د لمانځه او ویده کېدو پر وخت هم هغه په کلاره نه پرېږدي.
- له همدې امله ددې کارونو پابندي باید وشي او دا کارونه هغه چاته ډېر اسانه دي چې الله جلّ جلاله یې په خپل توفیق ورته اسانه کړي.

۴۹... د ناروغ پوښتنه کول

له جابر رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمايي: ((څوک چې د ناروغ پوښتنه کوي، هغه د الله جَلَّ جَلَالُهُ په رحمت کې لامبو وهي، تردې پورې چې کله هغه کښيني، نو د رحمت په دې سيند کې پاتې کېږي.))

په دې حديث کې د ناروغ پوښتنه کوونکي ته د الله جَلَّ جَلَالُهُ د رحمت او لوی اجر يادونه شوې ده.

همدارنگه له علي رَضِيَ اللهُ عَنْهُ نه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:

کوم مسلمان چې د سهار پر وخت د يوه مسلمان ناروغ پوښتنه وکړي، اويا زره (۷۰۰۰۰) ملائکې ورته تر ماښامه د بښنې او رحمت دعاء کوي او که د ماښام پر وخت يې پوښتنه وکړي؛ نو اويا زره (۷۰۰۰۰) ملائکې ورته تر سهاره د بښنې او رحمت دعاء کوي او په جنت کې ورته تازه خرماوې ورکول کېږي.

دا لوی اجر او فضيلت دی او له هيڅ ايماندار او هوښيار انسان سره نه ښايي چې په دې کار کې سستي وکړي.

۵۰... له ورونو او دوستانو سره ملاقات کول

له انس رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمايي: کوم بنده چې د الله جَلَّ جَلَالُهُ د رضا ترلاسه کولو لپاره د خپل ورور (دوست) ملاقات ته ورشي؛ نو له اسمان څخه يو اواز کوونکی داسې اواز کوي: نېکبختي دې نصيب او جنت دې مبارک شه او الله جَلَّ جَلَالُهُ هم دخپل عرش له پاسه فرمايي:

((زما بنده زما د رضاء ترلاسه کولو لپاره (له خپل ورور، دوست سره) ملاقات وکړ، د هغه مېلمستيا زما پر غاړه ده او زه به هغه ته د جنت څخه پر کم شي راضي شم.))

ای گرانه وروره! د الله جَلَّ جَلَالُهُ پر دې لوی فضل او کرم لږ غور وکړه او د الله جَلَّ جَلَالُهُ دې خبرې ته څیر شه چې فرمایي: ((زما بنده زما د رضاء ترلاسه کولو لپاره ملاقات وکړ او د هغه مېلمستيا زما پر غاړه ده!!!)) ایا له دې څخه بله لویه مېلمستيا پیدا کېږي؟! هېڅکله نه، بیشکه چې د الله جَلَّ جَلَالُهُ مېلمستيا درنه او لویه ده.

له ابوهریره رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ نه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایي: کله چې یو څوک د خپل ورور (دوست) د ناروغۍ پوښتنه کوي یا د هغه ملاقات ته ورځي؛ نو الله جَلَّ جَلَالُهُ ورته فرمایي: ((نېکمرغي دې نصیب شه او ستا تگ دې مبارک وي او په جنت کې دې ځان ته کور هم جوړ کړ.))

۵۱... په راکړه ورکړه او قرض اداء کولو کې نرمي کول

له عثمان بن عفان رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ څخه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمایي:

الله جَلَّ جَلَالُهُ یو کس جنت ته داخل کړ، دې کس به په اخیستلو، خرڅولو او پور اداء کولو او غوښتلو کې له نرمۍ څخه کار اخیسته. (احمد، نسائي)
رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ په یوه بل حدیث کې فرمایي:
د وس او توان لرونکي کس انکار (له پور اداء کولو څخه) د هغه عزت او سزا مباح کوي.

د دې حديث مطلب دا دی چې څوک د پور اداء کولو توان ولري او بيا هم خپل پور نه اداء کوي؛ نو هغه ته د ادب په خاطر سزا ورکول مباح دي، له همدې امله پور ورکوونکي ته پکار دي چې په دې کار کې له نرمۍ څخه کار واخلي.

۵۲... له کبر، غلا او پور څخه خلاصېدل

له ثوبان رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: څوک چې په داسې حال کې ومري چې له درېيو شيانو څخه خلاص وي، هغه به جنت ته داخل شي، له کبر، د غنيمت په مال کې له غلا او له پور څخه.

متکبر انسان خپل ځان پر حق خبره او بندگانو پورته بولي، د حق په اړه هيڅ نرمي نه ښيي او پر بندگانو هيڅ رحم نه کوي، (العياذ بالله) او دا د دوزخيانو ښې دي، الله جَلَّ جَلَالُهُ دې موږ ټولو ته له دوزخ څخه پناه راکړي او جنت ته مو دې داخل کړي، بېشکه چې هغه کریم اوسخي ذات دی. په دې حديث کې هم د پور په اداء کولو کې د سستۍ کولو رتبه راغلې او دا چې انسان ته پکار نه ده چې د پور په اداء کولو کې سستي وکړي او پور هم بايد يواځې د اړتيا پر وخت واخيستل شي.

۵۳... د خپل مال په ساتنه کې مړ کېدل

له عبدالله بن عمر رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روايت دی چې نبي کریم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:

څوک چې د خپل مال د ساتنې پر وخت په ظلم سره ووژل شي، د هغه لپاره جنت دی.

له دې حديث شريف څخه مطلب دا دی چې کله یو څوک له تا څخه ستا مال اخلي او ته د خپل مال په دفاع کې ووژل شي، نو ته شهید یې، لکه چې په یوه بل حديث کې همدې خبرې ته اشاره شوې. له الله جَلَّ جَلَالُهُ څخه سوال کوو چې موږ او تاسې له ټولو بنکاره او پټو فتنو څخه وساتي.

۵۴ ... ایمان او نېک عمل

د قران کریم په ډېرو ځایونو کې ایمان جنت ته د داخلېدو مهم سبب ښودل شوی دی؛ خو دا هم د یادونې وړ ده چې د تل لپاره له نېک عمل سره یوځای ذکر شوې، له همدې امله په قران کې به داسې ځای ونه مومي چې ایمان پکې جنت ته د داخلېدو سبب ښودل شوی وي او نېک عمل ورسره په څنګ کې نه وي یاد شوی. د نېکو اعمالو دروازې پراخې او لویې دي او لوی ثواب ترلاسه کولو لارې هم ډېرې دي چې شمېر یې یواځې الله جَلَّ جَلَالُهُ ته معلوم دی، الله جَلَّ جَلَالُهُ فرمایي:

(وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٨٢﴾)
(البقره: ۸۲)

ژباړه: او کوم خلک چې ایمان راوړي او نیک عملونه وکړي، هغوی جنتیان دي او په جنت کې به هغوی تل اوسېږي.
بل ځای کې فرمایي:

(إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَانَتْ لَهُمْ جَنَّاتُ الْفِرْدَوْسِ نُزُلًا ﴿١٠٧﴾)

(الکھف: ۱۰۷)

ژباړه: البته کومو کسانو چې ایمان راوړ او ښه عملونه یې وکړل، د هغوی میلستون به د فردوس باغونه وي.

٥٥... تقوى

تقوى له الله جَلَّ جَلَالُهُ څخه وېرې، پر قران عمل کولو، پر لږ شي قناعت کولو او د آخرت لپاره تيارې کولو ته ويل کېږي. بله معنا يې دا ده چې: د نېکو اعمالو په ترسره کولو او د بدو اعمالو په پرېښودلو د خپل ځان او د الله جَلَّ جَلَالُهُ ترمنځ يوه پرده را منځته کړې او يو تعريف يې داسې هم شوى دى چې تقوى د الله جَلَّ جَلَالُهُ د نور (قران او حديثو) په رڼا کې د الله جَلَّ جَلَالُهُ نه د ثواب ترلاسه کولو په نيت د نېکو اعمالو کولو، د هغه او د همدې نور په رڼا کې د الله جَلَّ جَلَالُهُ له عذاب نه د وېرېدو له امله بدو د اعمالو پرېښودلو ته وايي، الله جَلَّ جَلَالُهُ فرمايي:

(إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿٤٥﴾) (الحجر: ٤٥)

ژباړه: پرهېزگاران به په باغونو او چينو کې وي.

بل ځاى فرمايي:

(إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَنَهَرٍ ﴿٥٤﴾ فِي مَقْعَدٍ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِيكٍ مُّقْتَدِرٍ ﴿٥٥﴾) (القمر: ٥٤-٥٥)

ژباړه: له نافرمانۍ نه ډډه کوونکي به په باوري توگه په باغونو او ويالو کې وي، په ريښتياڼي عزت ځاى، د ډېر مقتدر باچا پر وړاندې.

حقيقت دا دى چې الله جَلَّ جَلَالُهُ د خپلو پرهېزگارو بندگانو لپاره جنت تيار کړى دى، الله جَلَّ جَلَالُهُ فرمايي:

(وَسَارِعُوا إِلَى مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمُوتُ وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٣﴾) (ال عمران: ١٣٣)

ژباړه: پر هغه لاره په منډه منډه وختلې چې ستاسې د پروردگار د بښنې او د هغه جنت خوا ته تللې ده چې هغه لکه داسمانونو او ځمکې په شان پراخ دی او هغه له خدایه وېرېدونکو خلکو لپاره تیار کړای شوی دی.

او رسول الله ﷺ فرمایي:

"أَكْثَرُ مَا يَدْخُلُ النَّاسَ الْجَنَّةَ؟ قَالَ: "التَّقْوَى اللَّهِ وَحُسْنُ الْخُلُقِ. وَ أَكْثَرُ مَا يَدْخُلُ النَّاسَ النَّارَ؟: الْقَمُ وَالْفَرْجُ". (ترمذي، ابن ماجه، أحمد)

ژباړه: هغه شيان چې تر ټولو ډېر خلک به یې له امله جنت ته داخل شي، تقوی او ښه اخلاق دي او هغه شيان چې تر ټولو ډېر خلک به یې له امله دوزخ ته داخل شي، خوله او شرم خای دی.

۵۶... د الله جل جلاله او رسول الله ﷺ اطاعت کول

الله جل جلاله فرمایي:

(وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ٥٦) (النساء: ۱۳)

ژباړه: څوک چې د الله او د هغه د پېغمبر اطاعت وکړي الله به هغه داسې باغونو ته نښاسي چې تر هغو لاندې به ویاړې بهېږي او هغوی به په کې د تل له پاره استوگن وي او همدا ستر بریالیتوب دی.

له ابوهریره رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ نه روایت دی چې رسول الله ﷺ وفرمایي:

"كُلُّ أُمَّتِي يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ أَبَى، قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ وَمَنْ أَبَى؟ قَالَ: «مَنْ أَطَاعَنِي دَخَلَ الْجَنَّةَ وَمَنْ عَصَانِي فَقَدْ أَبَى». (بخاري)

ژباړه: زما ټول امت به جنت ته داخل شي، مگر هغه څوک چې (جنت ته له تلو نه) انکار وکړي، صحابه کرامو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ پوښتنه وکړه: ای د الله رسول!

څوک (جنت ته تلو نه) انکار کوي؟ ويې فرمايل: چا چې زما اطاعت وکړ، جنت ته به داخل شي او چا چې زما نافرمانی وکړه؛ نو هغه (جنت ته له تلو نه) انکار وکړ.

۵۸... د الله جل جلاله پر دين استقامت

الله جل جلاله فرمايي:

(إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ۝ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ خَالِدِينَ فِيهَا جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝) (حم سجدة: ۳۰)

ژباړه: په باوري ډول کومو کسانو چې وويل: يوازي الله جل جلاله زموږ رب دی، بيا ورباندې ټينگ پاتې شول، د هغوی لپاره نه څه وېره شته او نه به هغوی غمجن وي. ټول دغسې خلک جنت ته تلونکي دي چې هلته به هغوی د تل لپاره اوسېږي. د خپلو هغو عملونو په مکافات کې چې هغوی په دنيا کې کول.

سفيان بن عبدالله ثقفي رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فرمايي: رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ته مې وويل: د اسلام په کارونو کې يو داسې کار را وښايه چې تر ټا وروسته يې له بل چا پوښتنه ونه کړم؛ نو رسول الله صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:

«قُلْ: آمَنْتُ بِاللَّهِ، ثُمَّ اسْتَقِم»

ژباړه: ووايه چې پر الله جل جلاله مې ايمان راوړی او بيا پرې ټينگ پاتې شه. (مسلم)

۵۹... غوره اخلاق

له انس ابن مالک رَضِيَ اللهُ عَنْهُ نه روايت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل:

((مَنْ تَرَكَ الْكَذِبَ وَهُوَ بَاطِلٌ بُنِيَ لَهُ فِي رَبْضِ الْجَنَّةِ ، وَمَنْ تَرَكَ الْمِرَاءَ وَهُوَ مُحِقٌّ بُنِيَ لَهُ فِي وَسْطِهَا ، وَمَنْ حَسَّنَ خُلُقَهُ بُنِيَ لَهُ فِي أَعْلَاهَا.))
(ترمذي)

ژباړه: چا چې په ټوکو کې دوراغ ويل پرېښودل، د جنت په ښکته برخه کې به ورته يو کور جوړ کړل شي او چا چې له حقداری سره جگړه پرېښوده، د جنت په منځ کې به ورته کور جوړ کړل شي او چا چې خپل اخلاق ښه کړل، د جنت په اوچته برخه کې به ورته کور جوړ کړل شي.

سعد بن هشام رَحِمَهُ اللهُ فرمايي: له ام المؤمنين عايشې رَضِيَ اللهُ عَنْهَا نه مې وپوښتل چې د رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ اخلاق څه شی و؟ ويې فرمايل: ((كَانَ خُلُقُهُ الْقُرْآنَ.))

ژباړه: د هغه اخلاق قران و. (مسند احمد)

په يوه بل روايت کې راځي چې له رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نه د هغه عمل په اړه پوښتنه وشوه چې ډېر خلک يې له امله جنت ته ځي؛ نو ويې فرمايل: «تَقْوَى اللَّهِ، وَحُسْنُ الْخُلُقِ».

يعنې: د الله جَلَّ جَلَالُهُ وېره او ښه اخلاق. او کله چې ترې د هغه څه په اړه په پوښتنه وشوه چې ډېر خلک يې له امله دوزخ ته ځي؛ نو ويې فرمايل: ((الْفَمُّ وَالْفَرْجُ.))

يعنې: هغه خوله او شرم ځای دی. (ترمذي، ابن ماجه او مسند احمد)

۶۰ ... جگړه نه کول

له انس ابن مالک رَضِيَ اللهُ عَنْهُ نه روایت دی چې رسول الله جَلَّ جَلَالُهُ وفرمایل:
 ((اَنَا زَعِيمٌ بَيْنَ فِي رَبِّضِ الْجَنَّةِ لِمَنْ تَرَكَ الْمِرَاءَ، وَإِنْ كَانَ مُحِقًّا.))
 (ترمذي)

ژباړه: زه هغه چاته د جنت په بنسټنۍ برخه کې د یوه کور ضدانت کوم چې له حقداړۍ سره سره جگړه پرېږدي.

۶۱ ... بنځه چې لاندې کارونه وکړي، جنت ته ځي

له ابوهریره رَضِيَ اللهُ عَنْهُ نه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایل:
 "إِذَا صَلَّتِ الْمَرْأَةُ خَمْسَهَا، وَصَامَتْ شَهْرَهَا، وَحَفِظَتْ فَرْجَهَا، وَأَطَاعَتْ زَوْجَهَا قِيلَ لَهَا: ادْخُلِي الْجَنَّةَ مِنْ أَيِّ أَبْوَابِ الْجَنَّةِ شِئْتَ."
 ژباړه: کله چې یوه بنځه پینځه وخته لمونځ اداء کړي، روژه ونیسي، له حرامو نه د خپل شرم ځای ساتنه وکړي او د خپل خاوند اطاعت وکړي؛ نو ورته به وویل شي: د جنت له کومې دروازې چې غواړې، جنت ته داخله شه.
 (ابن حبان)

۶۲ ... د لوړگانو او خویندو روزنه کول

له انس ابن مالک رَضِيَ اللهُ عَنْهُ نه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایل:

((مَنْ كُنَّ لَهُ ثَلَاثُ بَنَاتٍ أَوْ ثَلَاثُ أَخَوَاتٍ، فَأَتَقَى اللَّهَ فِيهِنَّ، وَأَقَامَ عَلَيْهِنَّ، كَانَ مَعِيَ فِي الْجَنَّةِ هَكَذَا " وَأَوْمًا بِالسَّابَّاحِ وَالْوَسْطَى.))

ژباړه: څوک چې درې لورگانې او يا درې خويندې ولري او د هغوی په حق کې له الله جَلَّ جَلَالُهُ نه وډار شي او د هغوی پالنه وکړي؛ نو له ما سره به په جنت کې داسې يوځای وي، راوي وايي: خپلې د شهادت او منځنۍ گوتې ته يې اشاره وکړه.

(سلسلة الاحاديث الصحيحة: ۲۹۵)

په يوه بل روايت کې راځي چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: ((مَنْ عَالَ جَارِيَةً دَخَلْتُ اَنَا وَهُوَ الْجَنَّةَ كَهَاتَيْنِ - وَأَشَارَ بِأَصْبَعَيْهِ))
ژباړه: چا چې د يوې کوچنۍ نجلی کفالت پر غاړه واخيست؛ نو زه او هغه به په جنت کې داسې سره يوځای وو او خپلو گوتو ته يې اشاره وکړه.

۶۳... د اولادونو پر مړينه صبر کول

رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمايي:

((مَنْ اخْتَسَبَ ثَلَاثَةً مِنْ صُلْبِهِ دَخَلَ الْجَنَّةَ، قَالَتْ امْرَأَةٌ: وَوِإِثْنَانِ؟ قَالَ: وَوِإِثْنَانِ)) (نسائي، ابن حبان)

ژباړه: د چا چې درې بچيان مړه شي، جنت ته به داخل شي، يوې ښځې وويل: او که دوه مړه شي؟ ويې فرمايل: او که دوه هم مړه شي.

په يوه بل حديث کې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمايي:

((مَا مِنْ مُسْلِمٍ يَمُوتُ لَهُمَا ثَلَاثَةٌ مِنَ الْوَلَدِ لَمْ يَبْلُغُوا الْحِنْتَ، إِلَّا أَدْخَلَهُمَا اللَّهُ الْجَنَّةَ بِفَضْلِ رَحْمَتِهِ إِيَّاهُمْ))

ژباړه: کله چې د کوم خاوند او ښځې درې داسې بچيان مړه شي چې بالغان شوي نه وي؛ نو الله جَلَّ جَلَالُهُ به پر دې ماشومانو د خپل رحمت په برکت دوی دواړه جنت ته داخل کړي.
(امام احمد، نسائي)

د ابوهريره رَضِيَ اللهُ عَنْهُ په روايت كې راځي چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

و فرمايل:

((مَا لِعَبْدِي الْمُؤْمِنِ عِنْدِي جَزَاءٌ إِذَا قَبِضْتُ صَفِيَّهُ مِنْ أَهْلِ الدُّنْيَا ثُمَّ اخْتَسَبَهُ إِلَّا الْجَنَّةُ.))

ژباړه: زما د هغه مؤمن بنده لپاره له جنت پرته بله بدله نشته چې ما يې ترې په د نيا كې د زړه توبه اخيستې وي او هغه پرې صبر كړی وي. (بخاري)

۶۴... پر ناروغي صبر كول

عطاء ابن ابي رباح رَحِمَهُ اللهُ فرمايي: عبدالله ابن عباس رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا راته وويل: ايا

د يوې جنتي ښځې كيسه درته ونه كړم؟ ومې ويل: ولې نه؛ نو ويې فرمايل:

((هَذِهِ الْمَرْأَةُ السَّوْدَاءُ ، أَتَتْ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ، فَقَالَتْ : إِنِّي أُضْرَعُ ، وَإِنِّي أَتَكْشَفُ ، فَادْعُ اللهَ لِي ، قَالَ : إِنْ شِئْتَ صَبَرْتَ وَلَكَ الْجَنَّةُ ، وَإِنْ شِئْتَ دَعَوْتُ اللهَ أَنْ يُعَافِيكَ " فَقَالَتْ : أَصْبِرُ ، فَقَالَتْ : إِنِّي أَتَكْشَفُ فَادْعُ اللهَ لِي أَنْ لَا أَتَكْشَفَ ، فَدَعَا لَهَا.))

ژباړه: يوه توره ښځه د رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ خوا ته راغله او ويې ويل: زه

د مېرگي ناروغي لرم او كله چې را پرېوځم، بربنډه شم؛ نو له الله جَلَّ جَلَالُهُ نه

وغواړئ چې ماته شفاء راكړي، رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ و فرمايل: كه دې

خوښه وي، صبر وكړه؛ نو الله جَلَّ جَلَالُهُ به جنت دركړي او كه دې خوښه وي؛

نو له الله جَلَّ جَلَالُهُ نه به درته د روغتيا غوښتنه وكړم، هغې وويل: صبر كوم؛ خو

له الله جَلَّ جَلَالُهُ نه وغواړه چې د را لوېدو پرمهال بې پردې نه شم؛ نو رسول

الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ورته دعاء وكړه. (بخاري)

علماء كرامو صبر پر لاندې درې ډولونو وېشلی:

۱. د الله جَلَّ جَلَالُهُ پر اطاعت او اوامرو صبر کول
۲. د الله جَلَّ جَلَالُهُ له له لورې له حرام کړل شویو شيانو صبر کول
۳. د الله جَلَّ جَلَالُهُ پر تقدير او وېش صبر کول او دا پر دوه ډوله دی: لومړی: دردوونکی او دویم: سوکالي بڼونکی.

شپږ خوره خویونه

له انس ابن مالک رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روایت دی چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایل:

تاسې له ما څخه شپږ شيان قبول کړئ، زه به تاسې ته جنت قبول کړم،
صحابه کرامو رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ پوښتنه وکړه: هغه شپږ شيان کوم دي؟
نبي کریم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمایل: کله چې خبرې کوئ؛ نو درواغ مه وایئ،
کله چې وعده کوئ، پرځای یې کړئ، کله چې امانت در سره کېښودل شي،
خیانت پکې مه کوئ، خپلې سترگې له حرامو کتو څخه ښکته کړئ، سوال
مه کوئ او د خپل شرم ځای ساتنه وکړئ.

رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ د دې شپږو خویونو لرونکي انسان ته د جنت
ضمانت ورکړی، په دې کې درې داسې دي چې انسان له منافقت څخه
خلاصوي او درې نور بیا داسې دي چې انسان له فسق او فجور څخه لرې
ساتي او ددې خویونو مخاطبین او اورېدونکي مسلمانان دي، له همدې امله
څوک چې له نفاق څخه خلاص شي، هغه یقیناً چې مؤمن دی او کله چې له
فسق او فجور څخه خلاص شي؛ نو متقي او پرهیزگار دی، ځکه نو د جنت
لايق بلل کېږي.

څلور غوره ځانگړتياوې

له ابوهريره رَضِيَ اللهُ عَنْهُ څخه روايت دى چې رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: په تاسې کې نن چا روژه نيولې ده؟ ابوبکر رَضِيَ اللهُ عَنْهُ وويل: ما، رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: په تاسې کې نن چا د مړي جنازه کړې ده؟ ابوبکر رَضِيَ اللهُ عَنْهُ وويل: ما، رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: په تاسې کې نن چا مسکين ته ډوډۍ ورکړې ده؟ ابوبکر رَضِيَ اللهُ عَنْهُ وويل: ما، رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: په تاسې کې نن چا د ناروغ پوښتنه کړې ده؟ ابوبکر رَضِيَ اللهُ عَنْهُ وويل: ما، نو رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وفرمايل: په کوم انسان کې چې دا څلور خويونه جمع شي، هغه جنت ته داخلېږي. (مسلم: ١٠٢٨)

امام الباني رَحِمَهُ اللهُ فرمايي: له دې حديث څخه د ابوبکر رَضِيَ اللهُ عَنْهُ فضيلت معلومېږي او په دې اړه نور حديثونه هم شته دي. له دې حديث څخه دا هم معلومېږي چې په يوه ورځ کې د دې خويونو سره جمع کول؛ لوی فضيلت دی او کوم انسان چې په يوه وخت کې د دې څلورو خويونو درلودنکی وي، هغه ته د جنت زېږی ورکړل شوی دی، الله جَلَّ جَلَالُهُ دې موږ هم د جنت وړ وگرځوي.

هوښيار انسان ته ښايي چې د خير پر دې ښوول شويو لارو روان شي او په دې اړه کوښښ وکړي ترڅو د هغو خلکو په ډله کې شامل شي چې د نېکۍ په کارونو کې تر نورو مخکې دي.

خيرندويه ٲولنه
اسحاق زى ماركت لائىڤى
منزل جلال آباد ښار
• ۷۸۹۸۱۲۶۸۸ | • ۷۷۴۴۹۰۸۶۰
hikmatbook2010@yahoo.com

Scanned by CamScanner

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

په پښتون بچی کتاب

خرڅوڼه ظالم ده

Abd Ul (عبدال)

8 Pending Posts

Abd Ul (عبدالله حېران)

Where did you go to college?

Activity Log

Edit Profile

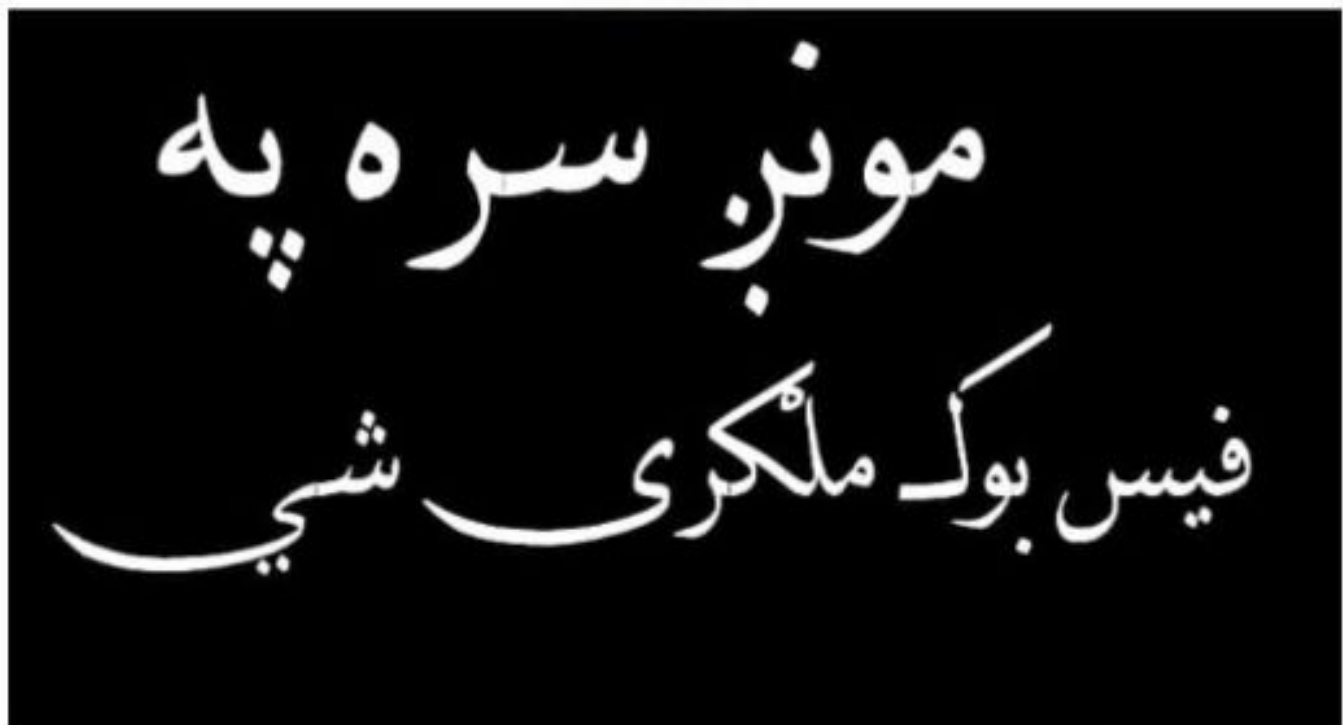

View As

هغه زده Id مو لږ خراب شو ده دغه کې راسره ملګری شي
عبدالله حېران

EDIT BIO

Scanned by CamScanner

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner